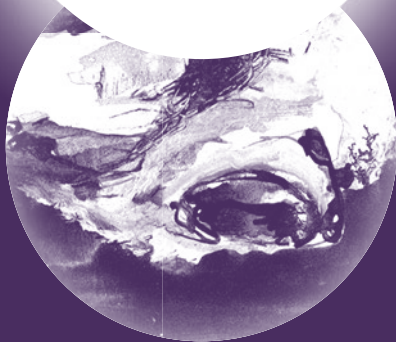

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

• Ilustrovala Bio Masha

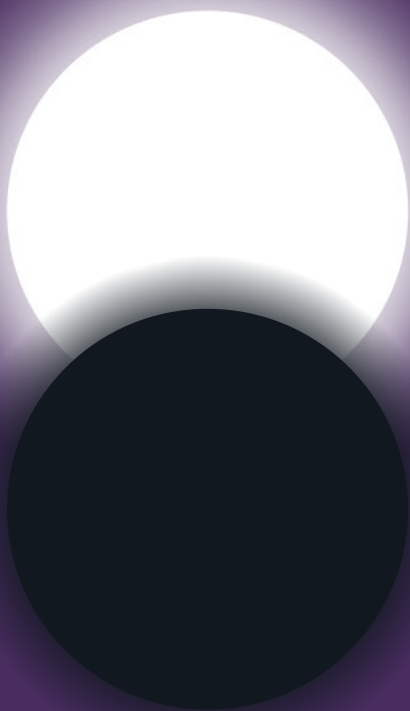
Větrné mlýny

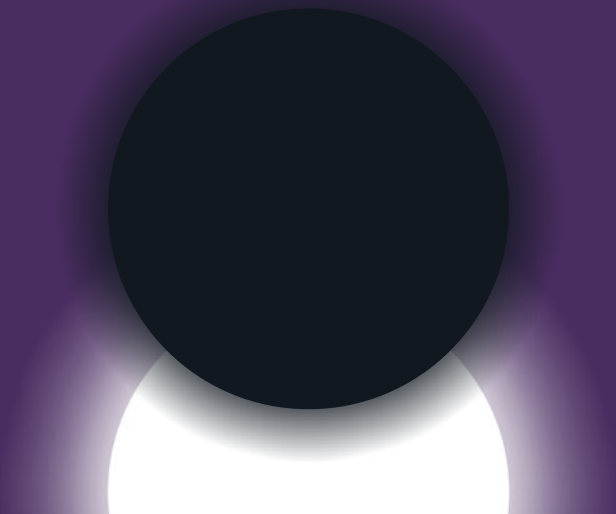
Tereza Semotamová
Jakub Vítek

Větrné mlýny

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

Vychází s podporou
Ministerstva kultury České republiky

© Tereza Semotamová, Jakub Vítek, 2015

Illustrations © Bio Masha, 2015

© Větrné mlýny, 2015

ISBN 978-80-7443-173-9 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7443-182-1 (eBook)

Ilustrovala Bio Masha

(Znásilnění je fajn. Něha se přece nemusí vyjadřovat jen něhou.

Ženský jsou různý. Svině. A chlapi jsou taky různí. Dudlíci.

Bláboliví průvodčí, co neví, z jaké koleje odjíždí přípojový vlak.

Nepříjemné!

Kapitola I.

Ráno jsem pozdě vstala a nestihla se namalovat. Dělán v květinářství. Počkala jsem, až nám dovezou zboží z potápějícího se Holandska, uvázala věnec na hrob na objednávku, vyzvednou si ho odpoledne cestou na pohřeb — píšu to Markétě do poznámek, aby věděla, kterej to je. Pak věším na dveře PŘIJDU HNED a vyběhnu jen přes ulici do déemka, kde se konečně navoním, namaluju, of course, těmi nejdražšími kosmetickými přípravky. U toho kecám se zbouchlou prodavačkou, co zrovna vybaluje různý jedy. S láskou pomlouváme naši kámošku Kikinu Vyvijalovou. Emiňa je faň. Je zbouchnutá, ve volném čase peče štrúdlý a oprašuje sbírku porcelánových slonů¹, jejichž choboty jsou vždy správně nasměrovány. Je mojí nejbližší přítelkyní.

.....

© Ručně malovaná dekorativní porcelánová figurka.

Rozměr: výška 18 cm, šířka od chobotu po zadek 9 cm.

Figurka je dutá.

„Do prčic, teče mi voko.“

„Ještě nemám vyvařený dudlíky.“

Toto budiž naším modelovým dialogem. Kdeže loňský sněhy jsou:

„Už zase leje. Posraný deštníky.“

„Stane se ti někdy, že se neuděláš?“

Cestou ven jsem se na malou chvilku zastavila, sledovala ji, jak se na stupínku natahuje a rovná (příhodně) pleny do vrchních polic regálu, pohledem jsem obkroužila její naditý břich a hlavou mi bleskl úžas nad všemi těmi zázraky, které se jí odehrávají v děloze. Ten pocit měl hořké podtóny. Naštěstí jsem zůstala stát v automatických dveřích, které mě přiskříply a veškerých dalších zlověstných podtónů ušetřily. Zvláštní, tyhleto dveře na fotobuňku. Reagují na lidi, makají jak blázen sem a tam. Ale stačí, aby se člověk projevil trochu lidsky, zastavil se a na chvilku z toho koloběhu vypadl, a najednou pro tu fotobuňku neexistuje. Dá se to samozřejmě jako smutné pravidlo vztáhnout i na kamarády a bližní, ale teď zrovna začíná můj akční den, takže do pseudofilozofie zabředávat nebudeme, vážení (kánálama tažení).

Báby čekaly trpělivě. Když vedete květinářství, jste seniorům blíž než kdokoliv jiný — přepínáte na jejich provozní režim, tj. v podstatě nespíte a od pěti ráno už zvesela (s náladou z nejhlubších pekel) běháte po městě

nohama čtrnáctky, přestože vám táhne na -cítku. Ale tihle roboti, ti somnambulové v oděru konvalinkové kolínské jsou k vám shovívaví — potřebují vás. Valí se jako michelinové, už jejich ovázaná kolena vzbuzují respekt. Před cedulí PŘIJDU HNED se jich sešikoval zástup a trpělivě se usmívaly (úsměvem tak bezelstným, až budil v člověku nejtemnější hrůzu), zatímco já jsem odemýkala svůj krám. Babičky chodí vždycky první: potřebují svíčky na hroby a stalo se milou tradicí, že v květinářství je nabídka svícnu a svíček větší než sortiment květin. Zvlášť u nás na Blbákově. A zvlášť pro mě, protože od jistého krátkého období v pubertálních časech, kdy jsem v internetovém kurzu aspirovala na wiccanskou velekněžku a nechala si za peníze rodičů posílat domů magické svíce a talismany, chovám k parfémovanému vosku bizarní náklonnost.

Některý bábrle jsou milý, některý zase moc ne. Třeba Svobodka už zase remcá: „Tak prej přijdu hned, přijdu hned. Co to je to hned? Miládko, čekám tu už dobrou čtvrt hodinu.“ Účtuju jí jednou červenou svíčku: „No jo, teta, však se svět nezboří. Kampak spěcháte, vy byznysmenko?“

Teta se tváří dost busy: „No přijedou dnes mladí, tak budu píct táč se špendlíkama, co jich mám plnej mražák, a musím ještě rychle za nebožtíkem. Dnes je to čtyři roky, co umřel. A věříš, že každý den se ráno probudím a hledám ho po celým bytě? Říkám si, tak je na záchodě.

Babicky chodi vždycky první...

Nemůžu tam. No tak furt čekám, že vyleze, a málem se počůráám, že jo.“

Věřím teta. Věřím. Já taky svoje štěstí hledám po celém světě. Bábrle vymajznou z kšeftu a hromadně míří na krchov, kde plením a okopáváním dokazují (komu?), že na své staroušky nezapomněly. Pak mladejm upečou kus plecka v akci, hodně počesnekovaného, a možná i zavinou pár závinů.

Dívám se na mobil. Nic. Nic. Nikdy nic. Teď nastává prázdný místo. Kdo by si šel před polednem koupit kytku. A vůbec. Kdo by kytky kupoval? Dyť je to k ničemu. Hned to vadne a hotovo. Jakýpak copak. Svoji filozofii květin si nechávám pro sebe. Jednou ji vybalím a všichni budou pať.

Tak šukám po krámě, tu něco zametu a přiukrášlím, tu něco přistípnu a zaliju. Tohle šontání mě baví, protože je dobrovolné a vede ke zvelebení. A já ráda zvelebuj! Když se zrovna plazím pod čochránem, zapípá mobil. Napřímím se jako gazela, až jde celá kytká málem do kytek, a letím k mobilu. Dostala jsem zprávu, hurá. A co v ní je? „*Mlha na ni nemá síl. Pamatuje si, kdo v boji zvítězil.*“ Neznámé číslo.

Ta zpráva mě trochu duševně rozparádila; abych se udržela v mezích zákonné možnosti, tak se naloguju jako administrátor diskusního fóra bledule.cz a odpovídám na dotazy neschopných kutilů, kutilek a nímrodek: jak co kdy zalívat a co jak kam natočit a kdy už

něco vyhodit nebo kdy to ještě přinést ke květinovému doktorovi (ke mně domů). Ano, možná to ještě někoho bude šokovat, ale i já, jakožto všichni ostatní pracující i nezaměstnaní, trávím nejaktivnější část svého dne na internetu tzv. trashsurfingem (což je můj soukromý terminus technicus), tedy projížděním a konzumováním informací, které nemají pranic společného s vlastní povahou mého života ani práce a všechny téměř okamžitě letí do odpadkového koše podvědomí, kde tlejí a brzy se rozpouštějí. Samozřejmě, v případě, kdy cizím lidem vysvětluju, že *dávivec odulý*, tzv. *sloní noha*², velmi špatně snáší častější zalévání a vyroste do hezčího tvaru, když se přidají do hlíny ke kořenům zinkové

.....

© Moje dávná známá Kikina Vyvíjalová takto

ze zřejmých důvodů přezdívá svému chlapovi. Bylo by to mile perverzní, cosi, s čím přišla Samantha ze *Sexu ve městě*, kdyby ovšem dotýčný neměl pár kroků do hrobu. Velkej pták je společensky přijatelná záležitost, pouze pokud visí z těla starého max. čtyřicet let. Lépe třicet pět. O jejím whereabouts mě informovala Emina. (Je s podivem, jak těhule kompenzují motorické omezení a pomalé životní tempo rozletem nad zemí společenských pikanterií. Emině, vod tý doby, co má v děloze toho živočicha, se hystericky zvýšila nejen hladina estrogenu, ale především elektromagnetické spektrum naladěné na frekvenci drbů.)

Já: Hele, a co ta poblblá Kikina vlastně? (*Doufám, že u ní bída a zmar. Známi, co se mají líp než já, mě nezajímají, jsem přece Čech.*)

Emina: No co.

Já: No co! Co vlastně dělá?

Emina: U svýho starýho (doslova, je mu padesát) ve firmě zvedá telefony.

Já: Pade! Ty vole! Umíš si to vysvětlit?

Emina: Ne. Žádám ji o vysvětlení už dva roky. Halt spolu zestárnou.

Já: Akorát on o třicet let dřív.

Emina: No, myslím, že na dlouho to nebude. Pleny ona mu měnit nehodlá.

Já: (*Diagnóza*) Některý baby jsou prostě přitahovaný ke starcům jak můra k plameni svíce.

Emina: Ano, viz Freud.

Já: Závidí jim penisy.

Emina: Jo, penisy. Nebo spíš chtěj ty jejich kreditky.

Já: To spíš. (*A další hodinu přemýšlím, jestli starý penis vykazuje v chuti či textuře kvalitativní odchylky od penisu mladého.*)

.....

kroužky, můžu svoje svědomí uklidnit, že se přeci jenom realizuji v rámci své branže.

A pak mě tolik nebolí, když se za to na konci dne vyplátím z pokladny, kam tečou především procenta z už tak mizivě nízkých důchodů. Je to jedna ze dvou

pokladen, kterým otevírám tlamy a hledám v nich příspěvek na život. Musí být dvě, protože i životy mám dva. Protože sním (jídla i sny) za dva, protože oblíkám dva a každý den cestou z jedné ze svých dvou prací v hlavě tlumím dvojí depresi. Protože mi zvoní dva budíky: jeden v pět ráno a druhý, který mě budí do druhého života, ve dvě odpoledne. A ten právě začal řvát.

Tato realita je matřjoška. Je tady město, v něm čtvrt mimo hlavní proud MHD, v ní pavlačový dům s šedivým dvorem a na něm nepojízdný rezivý karavan a v něm já a ve mně...? Zvenku je slyšet hučení větru a z pavlače řinčení uvolněné prádelní šňůry s kolíčky. Tenhle můj druhý svět je mnohem klidnější. Rytmus těch, co do něj vstupují, je pozvolnější. Často si rádi počkají. Krčí se vedle mě v přítmi karavanu, udělám jim čaj. Baví je sledovat ten proces. A když už mu porozumí, pořád jsou tu články starých novin, jimiž je vnitřek přívěsu vylepený a které lákají k dešifrování. Ovšem v té tmě při sodíkové lampě se to málokomu podaří.

Konstrukce deštníků je jako pavoučí ruka. Otevírá se a zavírá, někdy má uvolněné klouby nebo přeražené kosti. Jindy je blána mezi prsty vydřená a natržená. Lidi lezou do mé opravy deštníků jak do svatyně lovců bizonů, o níž už nelze říct, jestli sloužila k iniciačním obřadům, jako úkryt, jako hrob nebo jako finská sauna (v době, kdy ještě Finsko nemělo svůj tvar, polohu

a název). Vzrušeně očima mapují všechny ty neznámé modly uvnitř a mají pocit spojení s čímsi prehistoricky transcendentálním a na konci téhle své duševní pouti vychází očištění a s nadějí, že při příštím hydrometeorologickém reji zůstanou v suchu.

Většina z vás si koupí nový deštník, když se s tím starým něco stane. Proto moji zákazníci nejsou jako většina z vás. Vyžaduje to specifickou dávku autismu, vzít křivý pařát nemocného deštníku a odnést jej k léčiteli do vigvamu uprostřed tichého pavlačového dvora. Jsou to obsesivně kompulzivní introverti, co klidně mohli být členy Menzy, ale to a jiné osobnostní kvality je postavilo mimo svět běžných smrtelníků, a tak jsou nejčastěji sami, znepokojeni vědomím nekonečnosti vesmíru a s pocitem, že lidský úděl je tak relativní, až je k nežítí.

Problematická Vanda Petrementová zabouchala na dveře mé opravy třináctého ledna. Jistěže třináctého, protože osud má smysl pro sarkasmus nadmíru vytríbený. Říkám si, Vando, nemůžeš dát, do prkvančic, jeden den člověku pokoj? Jsem altruista jako bič, ale totok?

„Seš tady, Vendo?“

„No su tady, ouřaduju, copák?“

„Ale mám zas ty dráty na deštníku náký pomotaný, že bys mi je učesal? No přece nebudu kupovat novejš.“ Tenhle deštník jsem opravoval už nejmíň desetkrát. Vanda je štamgast.

„Dej to sem.“

Je to velké dilema nás obojživelníků. Jestli česat dráty Vandám, nebo Vendům. No, teď jsem Venda, tak se orientuju na Vandy, ale šlo by to i jinak. No, i lišku v lese bych do těch svejch hokusů pokusů mohl zatáhnout, ale oukej, Vanda je v kšeftě, jsem u lizu:

„Jak je, Vandice?“

„Ále, ňák mě to sejří, šecko.“ Vanda špulí pusu a tváří se jako Obama, když vyhlašuje válku.

„A co jako?“

„Ále, šecko. Třetí světová už ne. Si přectav, ty střešní vokna, to je ti vopruz. Votevřu vokno, a v bytě mám tři kila sněhu.“ Obama mobilizuje!

„Jenom tři kila? To není moc. Ale ani málo! Zkus to prodávat na internetu. Myslím, že lidi z Afriky by o to mohli mít zájem.“

„Jo? Ale já mám jenom ty tři kila.“ Obama řeší krizovou situaci.

„Ale víc voken máš, ne?“

„To jo, ale ty nevotvírám.“ Obama vyjednává o příměří.

„Tak je votevři, a máš ropný pole, Vandí.“

„No neblbni. Já to teda zkusim. Ty, ale jak bych jim to posílala?“ Obama podepisuje mírovou smlouvu.

„No něco by tě to stálo. Zkus si zjistit něco o nějakých velkejch termosáccích.“

„To je nápad. Já už dlouho šetřim na dovolenou...“
Obama a hejno smajlíků.

„Vidíš, Vandi. Tady to máš učesaný a nemrskej s tím deštníkem, tím ho strašně ničíš.“

„No jo, hele, a nešel bys na koktajl? Jako na drink, jestli víš, co to je.“ Obama chce té své opici nasadit pa-rohy.

„No vím, ale asi ne.“

„A proč jako ne?“ Vanda si na prst točí chemlonovou loknu a jeden koutek rtů nabírá extrémní úhel. „Čeká na mě brácha, musím cupitat, on ti na mě visí! No, aspoň někdo. Čauky!“

Vanda odcupitala a já mám prázdný místo. Tak šon-tám po karavanu, chvíli čtu noviny na zdi, ale to už jsem čet mockakrát, tak si dělám pořádek v zakázkách. Dnes by měla přijít pani Štávičková. Mám radost.³ Vy-kouknu, protože slyším lomož. Vidím jakýhosi floutka, jak si to k mému přívozku žene. Tam, kde byl o pár hodin dřív dívčí klín, se to zachvělo. Ne, sakra, ne-soustředím se, ztrácím se v tom, začíná mi hrabat. Je po druhé hodině, takže mě chlapi zajímat nesmí. Ale tenhle řízek by stál za ochutnání, a to i bez oblohy. Přichází pravidelně každý úterý lomcovat s mým svě-tem, doslova. Máme zvláštní vztah. Představuju si, že

.....
③ Zbytečnou radost. Velkou prázdnou emoci. Štávičková se na mě vykašlala (ještě nevím, že zemřela ve spánku a její tělo objeví až za deset dní policajti přivolaní vytím jejích dvou jezevčků), tak ať si mokne, svině.

si představuje, že můj přívěs je úl lesních včel a on že je medvěd, co z něj chce vytrást plástek medu. Vždycky se přiřítí rudej a zpocenej, k smrti vzteklej, opře se o stěnu mýho přívěsu a třese s ním mocně a divoce, až se mi uvnitř lebky rozvibruje mozek. Líbí se mi to. Chvilku mám pocit, že jsem na norský rybářský lodi lapený v bouři, otloukám se mezi stěnami a směju se. To ho dráždí a rozpaluje. Příště už ho pozvu dál, příště jo. Řízek dolomcuje a běží zas pryč, dívám se za ním jak kočka za ptákem, co jí uletěl zpod drápů. Proč ho nemůžu potkat dopoledne?

Tohle potlačování je životu nebezpečné. Spousta lidí prý zemře při tlačení na porcelánovým trůnu, cévka v mozku nevydrží ten tlak; jedna pani jednou prý kakala a kakala, až vykakala celou kostru — tím jsme se zas strašili ve školce. Tlačím, co to jde. Ten plamen, co ve mně řízek rozdmýchal, nejlíp udusí esemeska Vandě Petrementové. Zítra ji pozvu na lososa v pomerančové šťávě (má v ní bejt naloženej šest hodin před smažením) a namísto romantiky ji znásilním. (Důvody k tomuto jednání nechť zůstanou prozatím předmětem tajemství.)

Sodíková lampa praská, a jak světla venku ubývá, drápy deštníkových konstrukcí prodlužují svoje stíny, jako kdyby se mě chtěly dotknout. Den pomalu končí. Je to první den, se kterým jsem vás seznámil/a, a zase se jednou nemnoho událo. A přitom člověk žije dva životy, zatraceně.

Emina už dávno spočítala kasu v déemku a teď leží na gauči u *Ordinace v růžové zahradě*, proti světlu televizoru se klene její pupek plnej života, a kdyby s ní vydržel její chlap, teď by jí ho hladil rukama, co celý odpoledne po práci soustružily ve sklepe kolébku pro syna. Naše kámoška Kikina Vyvíjalová v tuto chvíli jede výtahem a v zrcadle na vnitřní straně dveří si masíruje pytle pod očima a říká si, jestli někdy zmizí. A kdyby ne, tak co. *Sloní noha* zaplatí za chirurgický zákrok a ona pak bude týden nosit veliké brýle Audrey Hepburn a bude v nich tajemná jak kráva. Robotické seniorky z květinářství lezou z hřbitovů domů zahušťovat polévky, a když se ten polévkový zázrak znovu povede, cítí nad kotlíkem hřejivé lahody znovu tu obyčejnou dětskou radost. Řízek taky doběhl domů, zbaven všeho vzteku, očištěn jak po návštěvě finské sauny, sedne si k počítači a začne si pěkně pomalu třít přirození (tohle pozvolné tempo v něm bude celý týden střídat agresi, která mocným proudem vyhřeje zase příští úterý), zatímco se jeho temnou garsoniérou rozezní vzdychání hereček z ovarového filmu *Afrokurvy*.

Je to zvláštní, protože ve stejný moment věnuji i já pozornost svému penisu při močení na záchodě, doma, kde prkýnko lítá nahoru a dolů podle denní doby. Fascinuje mě ta na evropské poměry slušně narostlá houbovitá věc, co je pro mou odpolední/večerní osobnost tak důležitá a která bude té ranní k smíchu jak chciplé

holé kuře. Věc, která nejspíš za dvacet čtyři hodin násilně zpenetruje lůno Vandy Petrementové a tím navždy změní běh věcí budoucích.

Kapitola II.

*Capreoltropie*⁴ značí schopnost (a současně nutkavou potřebu) jedince provádět (často spontánní) kompletní vnitřní i vnějškovou remodelaci svého pohlavního ústrojí za současného zachování vnitřní osobnostní integrity. Podmínky a pravidla přeměny jsou proměnlivé a ne zcela jasné. V celé zaznamenané historii lidstva je známo pouze několik málo případů této genetické deviace.

Poslední řádky byly poněkud příliš roubené libidózními listnáči, rádo bych osvětlilo proč, ale tak nějak nemohu. Nevím totiž, čím jsem. Na tyto psychohlubinné dotazy mi Bůh ve své všemohoucnosti stejně neposkytne časový prostor, neb mi zvoní prkénko, volá matka.

„Hoj máti.“

.....

④ Z latinského *capreolus* — srnec (protože ač k nerozeznání od člověka, genetický kód capreolfágů je ve svém základu nejvíce připodobnitelný ke genotypu středoevropské srny lesní).

„Ahoj dítě. Jak je? Kdy už mi teda napíšeš, co chceš k těm Vánocům?“

„Jo, napíšu ti, mami. Ještě nevím. Jak je takový teplo, tak vůbec nedokážu myslet směrem k těm Vánocům.“

„No, tak ale potřebuju to vědět. Nebo dostaneš papuče, a bude.“

„A víš, že papuče by se mi hodily? Kup mi je. Nějaký pruhovaný. Co taťka? Jak se má?“

„Ale je ti nevrlej. Většinu dne spí u televize a v noci pak poslouchá rádio, má teda sluchátka, ale já to slyším, ruší mi to spaní, je s ním kříž. Tak někdy přijed', ať máme nějaký vzrůšo.“

„No, se mnou je to ohromný vzrůšo...“

„No, lepší než nic.“

„Dík, mami. Někdo zvoní, musím jít, čau.“

„A dostalas esemesku...?“

No jako... nikdo nezvonil, samozřejmě, ale nějak mě ten hovor už zmáhal. Padla na mě chandra z té anabáze v rodném potoku. Já se chci uvolnit po celodenní šichtě... Trochu aspoň. Pak mi došla esemeska od Peťuše: *Nechceš poklábosit na kávušce? Anebo vínko? Splávek by mi bodnul, bo šéfik zas prudil. A vzápětí od Standy: Nedáme pár pivek?* Ne, nedáme. Nemám na vás náladu. Chtělo jsem zůstat doma a prožít večer bez keců, ale prožít. No, nezlobte se na mě, ale když něco chci, tak to chci rychle.

Dalo jsem do vyhledávače co jinýho než „erotické povídky“, ale nebylo to příliš funkční, první texty mě nu-

dily, přitom permoník ve mně tepal jako o život. Tak jsem zadalo „erotické povídky jehla“ a to už bylo lepší. Sice jsem si nedovedlo představit, že někomu přirození zakapou voskem a zašijí chirurgickou nití, ale vysvětluji si to tak, že jsem ještě všeobecně nezkušené a dále někteří lidé prostě mají bujnější fantazii než já. Texty v tomhle stylu jsou brzdou seberealizace: „*Stoupnu si k jednomu dubu, opřu tě o něj, zadívám se do těch tvých nádherných očí, přitisknu se k tobě... Vychutnám si tu blízkost a začnu tě líbat. Napřed pomaličku a jemně... hladím tvé boky, občas zajíždím na zadeček. Pohrávám si s tebou... Unikám tvým polibkům, ale hned ti je vracím. Líbám tě stále vášnivěji, víc a víc tě tisknu ke stromu...*“ Nuda! Věty „*Sundáme si kanady!*“ bych se dočkalo až tak na desáté stránce. To by bylo na dlouho, kurňa. Já jsem nedočkavec nedočkávé. Žádný čekací seznamy, já chci do buřetu a do ruky dostat žvanec, na který jsem si ukázalo.

„*Potřebuji si tě ochutnat,*“ zašeptal jsem ochraptěle. *Zvedl jsem ji a ona si klekla na psací stůl. Roztáhla ochotně nohy, odhrnula si šňůrkové kalhotky stranou a nabídla mi volný výhled na její nejsvětější místa.*“ To je jiný kafe, to je vončo, Tončo! Eeee... eech!! V tu chvíli mi ruka na myši ztuhla: to jsem vopravdu takový prase, že todle budu číst? Ta protivná šedá myš by klikala a klikala, až by mě požrala, zmije jedna. Musím koupit pasti na myši a vymýtít tohle svinstvo. Jed na krysy, píšu si!

Vypnulo jsem počítač, šlo pro svíčku a zapálilo ji výrobkem Solo Sušice. Zhaslo jsem. Stará koncentrační metoda: čum do světla a zamysli se nad sebou. „Bože můj, jak jsi báječně zmáčená a vláčná!“ zamumlal jsem fascinovaně ochraptělým hlasem, ozvěny lákavých bludů zněly mi hlavicou. Těmhle větám jsi chtělo propadnout. Bídáku. Čum do svíce a hledej sama sebe, voe.⁵

Lidská psýcha má sypkou konzistenci a voní trochu jako teplé lázeňské oplatky. Za zvuků skladby Alpha od Vangelise se sype kanálky v časoprostoru, nekonečně složitou sítí spojnic a křižovatek, které kdyby se rozmotaly, měřily by přesně 38,2 metru, což je jedna z velkých zá-

.....
© Nyní něco skutečně magického. Hráli jste někdo jako děti hru na „kdo dříve uhne pohledem“? Zkuste si ji sami se sebou. Nastavte si stopky na pět minut. Jděte k zrcadlu a zapomeňte na čas (stopky to zvládnou bez dozoru). Hleďte sami sobě do očí. Po překonání počáteční bariéry, že je to divné, se otevřou brány novému poznání. Věříme, že budete překvapeni, co se o sobě dozvíte. Pokud v tomto cvičení naleznete opravdový užitek, směle si je kdykoliv zopakujte...

P.S. Dynamické meditační cvičení *Hola hop*: A nakonec něco pro pobavení. Už jste někdy sebe, svůj život nebo tělo brali příliš vážně? Máme recept, jak z toho ven. Postup: (1) jděte do koupelny nebo někam, kde máte soukromí a velké zrcadlo, (2) úplně se svlékněte, (3) skákejte.

had jsoucna. Komu se podaří prostřednictvím dávných východních meditačních technik či drog naladit na kosmické vlny, jež vyzařuje lidská duše, mohl by za jistých podmínek uzřít a pochopit toto předito lidské podstaty. Nahlédl by zcela jasně smysl svého hnípání na tomto i příštích světech, náhle osvícen pochopil by motivace všech svých minulých i příštích činů a pohnutí mysli a vrátil by se zpět mezi smrtelníky jako smířený, osvícený a vůči lidským slabostem shovívavý tvor, tedy jako Květa Fialová. Naštěstí nikomu kromě ní se to zatím nepodařilo.

... i já místo hluboké meditace usnulo a nechalo si dohořívající svíci opálit obočí...

Vanda se bude cpát lososem na pomerančích. Právě se vaří ve šťávě z šesti pomerančů aneb kuchyňská opera Láska k šesti pomerančům. Vanda i maso. Má mazlavou konzistenci, víte, jak se to má: jen pohladit neboli pomáslit o pánev z obou stran a střed nejlépe syrový. Ať si pochutná, ta tlustá svině, než půjde sama na špalek.

„Vando, ty bys zítra přišla ráda, že?“

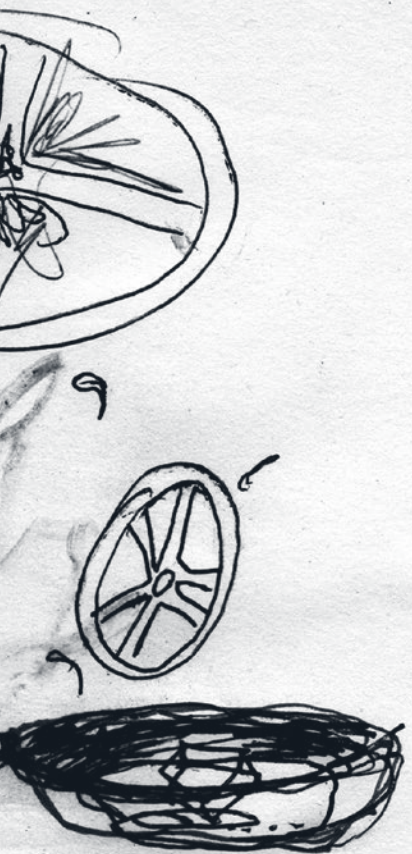
„To jsi ty?“

„No.“

„Tak já... no, asi jo. Já bych ráda někam večer šla. Víme voba, že večery jsou kritický, že jo. Den člověk nějak překlepe, ale co večer? Horko těžko to zaplácávám bednou.“

Má mazlavou konzistenci, víte, jak se to má:
jen pohladit neboli pomáslit o pánev z obou stran a střed...

„Nemluvilas o kalanetice?“

„Jo, ale mám jen knihu *Cvičme s židlí*. Strašně trapný takhle sama doma tajtrlíkovat kolem židle...“

„Tak přijdeš?“

„Ráda. Mám si vzít koktejlký, nebo spíš ležerní outfitu?“

„Vem si, co chceš. Ale moc si toho neber. Ať se pak zbytečně nezdržujem.“

„Ty lišáku, takže mám doufat?“

„Uvidíme, ahoj.“

„Ahoj, čertíku.“

A je to. Pohodím mobil. Zbavím se tak otěží. Zítra tu mám Vandu, jdu zjistit, jak je to s těma pomrdančema. „Agresor ho bez výstrahy udeřil pěstí do obličeje, což muže stálo levý horní řezák,“ ozve se z rejdyou. Který poberta zase bláznil? Chtěl se snad stát lapkou? Neslýchané. (*„Prázdná kapsa, neúspěch ve hře a odmítavý postoj obsluhy se v sobotu dopoledne staly opilému návštěvníkovi jedné z vyškovských heren záminkou k násilnostíem, za které mu teď hrozí až tříletý trest odnětí svobody.“*)

Když už mám recept na zítra skoro celý nabiflovaný, zadrnčí mobil. SMS. Přiskočilo jsem k aparátu a četlo ono sdělení. „*Jsem nejneuchopitelnější stín na hladině, ptačí dech. Blažený je, kto ďaleko od ruchu na býčkoch orie otcovské polia.*“ Ach, jaká pravda. Nyní jako býček spočinu na divánu a budu přemýšlet, kdo mi asi tak

píše tyto mlhavé motáky... Ach, jak je to zvláštní, jak je to podivné!

Rozhodlo jsem se ještě před spaním pro krátkou procházku s odpadem v ruce kousek za barák. Pro dobrý pocit ze dne, ze života, z popelnice. Popelnice bude nasycená a můj život oprostěn od odpadu, jak puristické!

Když tak člověk jde naším činžákem, je to jako procházka v zoo. Táhle vyvádí jako hyeny, co zapomněly, že jsou ve veřejném výběhu, a jejich divočení tak slyší stovky zvědavců. Prostopášní labužníci vedle zase klepou po desáté večer řízky, podivný tajmink. Pod náma paviáni, co se pokouší zkrotit liliputy, co ne a ne zabrat, oka zamhouřit, rodičům splaveným výchovou jako myši chvíli pokoje dát. Vedle paviánů batikáři, kterým ze dveří čouhá bio sláma a místo botníku mají díži s bio zelíčkem. No a domovnice, paní Mlčochová, jejíž byt se projevuje v duchu jejího příjmení: mlčochuje. Občas si láteří na nás, nájemníky, občas láteří její nohy, když se ztěžka belhá s nákupem domů: její nohy láteří, ne a nepustí ji do dveří. Boj s nohama je u konce, stařenka zvítězila, odhazuje rekvizitu v podobě hůlky — to jen aby ji občas někdo politoval, jinak běhá slušně, vidělo jsem ji v Kauflandu, když byl v akci cukr a dovezli palety — a zavře dveře svého mlčenlivého královstvíčka.

Předsevzalo jsem si, že vyhození odpadu bude metaforickým vyhozením mých celodenních pocitů zmaru týkajících se tohoto světa, po telefonátu Vandě pak

ohledně zítřejšího večera. Tím večerem s Vandou jsem si totiž pochopitelně nebylo úplně jisté. Křeč produkuje jen další křeč. Vanda je lačná dotyku, podáš jí prst, a seš v jejích útrobách s městem i přilehlými prdelákovy. Ale zasík moje já už taky bylo celkem lačné. Člověk potřebuje občas trochu toho lidského tepla. Městský teplárny na tohle prostě nestačej.

Scénická poznámka: Následuje odhazování obav a zmarů pod rouškou tmy.

Ráno na mě zírá skoro kolagenem vyplněný a klobásovým jedem napíchaný, odule působící obličej. Masky, která přirostla k obličejí sousedky Mlčochové, za svobodna Zelníčkové, ano, té nebohé pozůstalé a méně známé sestry slavné zazobané Ivany, věčně tropící bulvárem často propírané nehoráznosti. Ale pro mě je stejně Mlčochová hvězda číslo jedna, přestože honí to svý mládí ztracený po všech čortech a s bičem dohlíží nad chudákem Mlčochem, aby plnil plán na 110% a do rodinného rozpočtu přinášel tolik chechtáků, aby za ně mohla pořizovat další a další patoky, které si důmyslně a mlčenlivě vpichuje do záhybů papírově zažloutlé posmutnělé tváře. Zlověstně splasklá pneumatika.

Doufám, že paralely jsou všem jasné, Mlčochová je v podstatě můj doppelgänger (hystericky schovaná pod pečlivě konstruovanou, příjemně přilnavou maskou),

takže mě dost rozhodilo, vidět ji hned po probuzení, jak se nade mnou sklání. Napadlo mě, že tohle je možná konec, že Mlčochová je mým průvodcem posmrtným životem. Přišla mi říct o té kuně⁶. No ovšem. Při svých nočních dobrodružstvích na střeších paneláků spadla do světlíku. Kuna, ne sousedka. Mlčochová jí tam hází gothaj a volá na ni: „Abigail, balinéska princezno na hrášku!“ Ta nezdolná kolagenová důchodka exportovala do kočičího nebička následující partu hic: Corry, želvovinová první dáma, Samuel, siamský šlechtic, Gilead, modrý ruský bohatýr, Mirjam, chlupatý bobánek a tulák Sešívaný Jan. Kuna se stala logickým zástupným artefaktem = pet-facilitated psychotherapy.

Problém je příliš závažný, aby mu Mlčochová-Zelničková čelila sama: kuna se nenechá chytit, začíná

.....
© „Švýcarští zoologové naopak dokázali, že kuna se větších zvířat bojí, a dostane-li se do kurníku se slepicemi, nevyvraždí je z krvežíznivosti, jak se často tvrdí, nýbrž z pudu sebezáchovy a strachu. Kuna lesní přepadá zvířata skokem a zakusuje je prudkým zahryznutím do krku. Není pravda, že by ulovené kořisti vysávala krev. Nejvíce má spadeno na veverky. Přepadá je v hnízdě a mistrně za nimi šplhá až do nejvyšších částí korun. Jen málokdy jí zrzka unikne. [...] Jako všechny kunovité šelmy i kuna lesní se dá snadno ochočit, zejména byla-li vychovávána odmalička. Je to hravé stvoření, bohužel nejčastěji v noci.“ (Dr. Mefistofeles, www.priroda.cz)

se zabydlovat a netuší, že světlík s hojností potravy je jako zlatá klec. Pokud něco nevymyslíme, nikdy si zde nenajde partnera. V červenci a srpnu, až její luno zahoří plamenem touhy, bude se hodně divit... a ještě víc následující rok na jaře (díky utajené březosti kuna lesní rodí 2 až 6 mláďat v březnu), kdy se NIC nestane. Ženská rodidla vyschlá na troud, v samotě křišťálového zámku jen ten gothaj za 5,50 (ovšem Mlčochová vše neustále přepočítává na rubly, které jsou podle ní jediná pořádná měna).

Krev se nám valila do tváří (ta její by mohla pod tím nápořem skanout jak velká zmalovaná kapka a rozprsknout se dole na dlažbě), jak jsme se nakláněly/i do světlíku, kde hluboko pod námi světlý mrštný stín tancoval kolem mastného papíru s kolečky chutného salámu. Akcelerace temnoty v mé duši dosáhla takových hodnot, že již nebylo vyhnutí. Slzy stříkaly. To já jsem ta kuna, zrůček roztomilý, princezna na hrášku i ten hrách tlačící do zad, to já jsem uvězněno ve světlíku, kde mě žádnéj samec ni samice nenajde. Jako kuřátko, co se ztratilo. Jak to bylo pohádko?

„Madam Mlčochová, jsme to ale pošetilí blázinci, když si myslíme, že můžem vyhrát!“ Pípá, pípá, nožky bolí.

„Jsme neúnavní sráči, milé kuře. To jsme,“ pravila moudře Mlčochová, zvedl se vítr, zakroužil listím ve světlíku, načechrál rusou kuní srst a přinesl s sebou

vůni nových životních pohnutí. Náhle mi vše bylo jasné. Vanda Petrementová přijde. Možná i o život. A Mlčochová, ta Virginie Woolfová našeho činžáku, v tom sehraje obrovskou roli. Musí se to stát a musí se tak dít podle předem stanovených, nekonečně složitých, důmyslných pravidel. Tak, aby absolutně všechno — losos na pomerančích, Eminina výbava měděných hrnců a poklic, opravná deštníků, kuna Abigail, tajemný řízek lomčující karavanem i má psýcha vonící po oplatkách — zapadlo na malý moment na své místo. Zvedá se vlna ke změně v paradigmatu, zlomí se ve mně a smete všechny!

„Budu potřebovat vaše hliníkové vidličky, paní Mlčoch, všechny, které najdete!“

● ● ●

Tak jako všechna mračna se jednou převalí přes to nekonečně velké neustále cirkulující nebe, i každý lov jednou skončí. Přiopilý myslivec dopajdá domů, rukávy a hrud' zeleného loveckého úboru od krve postřelené lištiny a v očích smutný, ovšem triumfální výraz: „Je to doma, mámo!“

I já, bohudík neopité a neumazané, jsem z lovu ve světlíku nakonec došlo domů, vypnulo poslušně topení, vykonalo pár nudných očištných činností a zalezlo do pelechu. Bída a zmar, i přes vnější vzruchy, kterých se mi tohoto večera dostalo, opět dopadaly na mou duši.

Řeklo jsem si dost, tuto nejkrásnější fázi dne si nikým nenechám zkazit: přichází noc. Tma zalije, takřka zabetonuje všechnu špínu, nedomrlost a nejistotu mého světa a já si konečně na chvíli oddychnu. Sebedivnější věc, změna identit i stavy na poblití jsou tolerovány, neb sny mají svá vlastní absurdní pravidla. Sny jsou bezpohlavní.

Bohužel nádech a výdech a nechvalně proslavené ráno, otrava jedna, co to jinak neumí než druhej den zase přilézt a buzerovat člověka ve stylu „chodí pešek okolo, nedívej se na něho“. Jak se na něho nemám podívat, když chodí pořád okolo, nestydaté ráno, co den co den otravuje. Opět musím vstát, vykonávat očistu a všechny ty každodenní orgie, které už člověk dělá tak nějak automaticky. Vypnutí autopilota si vyžádá leda tak havárie topení, vodovodu či zborcení zdi. První dvě jmenované jsem již prožilo, na třetí teprve čekám.

Dnes je všechno trochu jinak. Už v noci jsem se budilo, a to nemáme rádi, my sedmispáči, co jsme názoru, že neexistuje nic sladšího než dlouhý, ničím nepřerušovaný spánek. Takřka jako hrdina amerického bijáku probudilo jsem se v noci celé propocené a náhle se posadilo na posteli a zíralo na bundu na věšáku s fixní ideou, že je to jakýsi poberta, co mé hýčkané tělo chce nutkavě znehodnotit! Jenom bunda, klídek. Ve skuteč-

nosti jsem se budilo hrůzou, protože mi v mozgu vytanula myšlenka: co když s Vandou k něčemu dojde? Nebude z mého obojetného a přitom ze všech stran nedomrlého přirození vyjukaná jak srnka, co vběhla na vozovku a narazila na hovnocuc? Nemělo bych jí předtím osvětlit, co že to mám v rozkroku za poklady a že všechny komponenty jsou naprosto zdravotně i hygienicky nezávadné a plně, a dokonce perfektně funkční? Nevím. Jediným východiskem z této překérky mi připadalo Vandu plánovaně po dobu celého večera kontinuálně opíjet, ovšem dávkovaně, aby s příchodem vrcholu večera byla schopná hyenismu v posteli. Cílem bylo, aby si sice plně všimla kuriozity mého rozkroku, ale druhý den si nic nepamatovala. Ano, není to zrovna lekce z příručky *Udržitelný rozvoj v praxi*, ale já si už potřebuju s někým zaskotačit. Polovina mého já sice bude opět na pochybách a na vážkách a na ocet, ale... Navíc Vandu mám celkem rádo, sice to není žádný Rolls-Royce, spíš Saab, ale to nevadí, je to milá, hodná holka. Sníme tu citrorybinu a pak hurá do betle. Už do té rybiny bych mohlo vrazit trochu šnapsu. Pak ji naleju šáněm. Nejlépe dámským. Budu do ní hučet nesmysly, co holky milujou, to pude, jo!

Cesta do práce, pokračování každodenních orgií. Rozdmýchala jsem nefalšovanou válečnou vřavu ještěřů před obchůdkem. Svobodka hudruje do Vysloužilky

(interní označení paní Vysloužilové), že tu byla první, ať ji pustí. „Ale tak bábrle, nehádáme se, každá dostanete svou svíčku, klídeček.“ Ty jo, dycky si představuju, že v důchodu budu spát nejmíň do desíti, ale evidentně to pak, když je na to konečně čas, nejde?! Proč by jinak babky v osm čekaly, až otevřu?

„Miládko, já ale dnes vopravdu spěchám. To nemůžeš jednou otevřít včas?“

„Teta, to chce klid a nohy v teple.“

„No, taky bych mohla začít chodit jinam, že jo. To by se ti líbilo?“

„Teta, dyť vám by se stýskalo po mně a mně po vás, tak se nebudeme škorpit, co říkáte?“

„No dobře, Miládko. Dnes ti to sluší. Hezky ses vyspala, že?“

„No, ani ne, teta.“

„Pořád sama? Dělá ti to těžkou hlavu, vid'? Já bych ti přála nějakýho pěknýho šamstra, co by na tebe vždycky počkal po práci, vzal tě někam na baštu... To bych ti přála, Miládko.“

„Třeba jednou, teta.“

Poté, co báby dostanou svou dávku, vyvalí se z kšeftu jak plankton na hladinu a já osamím. Mám tu vzkaz od Markéty: NEZAPOMENOUT NA DEN MATEK. Zítra je den matek, proč by ne. Ráda se seznámím s nějakým frajírkem. Pak si uvědomím, že proto mi to Makuše nepsala. To by chtělo nějaké speciální zboží, proč ne.

Poradna kytek na webu počká. Naaranžuju několik speciálních kytek pro matky, pro levnou i pro naditější kapsu.

Vázání kytic je téměř chirurgický výkon. Padnou žaluzky, cvakne zámek, cedule do ulice hlásá dočasně ZAVŘENO. Chystám si motouz, nůžky, sešíváčku, kleštičky na oddenky, klubko drátu a celá ta nepředstavitelně pomalá a pečlivá operace zavání obsesivně-kompulzivní poruchou. Pak řežu, štípu, drásám, zaškrcuji a motám. Motám — dost příznačné (lze aplikovat jako nejelementárnější pojem pro celou mou existenci). Sešněrovaná voňavá nádhera mizí v upachtěném růžovém papíru, motám ji vztekle jak blbej štrúdl a vybavují se mi všichni psi mého života. Jak jsem takhle motala zvadlé tělo toho posledního do starého ručníku a svěřila tu chlupatou schránu bez života únorové zemi, která je ještě pár měsíců nebude schopna přežvekat a strávit. Pes není úplně marná věc, zbožňuje člověka a je mu úplně jedno, jestli jde o muže či ženu či něco mezi. A jeho pohled je upřímněj: psi vidí život takovej, jaký je. Maj halt smysl pro bídu. Na rozdíl od koček.

Tahle kytka půjde Vandě.

Dva životy, dvě práce, dvě pohlaví, dá to zabrat. V přítmí odlehlého, značně pomočeného viaduktu se převléknu za polomuže a klusám do deštníkárný.

V deštníkárně nic novýho. Z mých štamgastů se dnes nikdo nedostaví; bude to tím, že dlouho nepršelo. Přejde ale zajímavá paní, co mi poradí podlít tu rybinu sherry, prý to dělá svýmu starýmu a spí potom jako pumprlíček a ona si tak od něj ráda na chvíli odpočine. To by šlo! Takže cestou z hokny ještě do lahůdkářství pro flašu sherry. Džob s benefítama, to mám rádo!

• • •

V roce 1985 jsem se narodil/a. V ten samý rok se Jitka Molavcová svlékla před kamerou ve východoněmeckém filmu *Sachsens Glanz und Preubens Gloria*. S vlasy po pás si to šlape v kozačkách po Staromáku v norkovi surově zabitém komunisty a moudře dí:

*Proud, který nosí lodi,
ví, jak je těžké někdy plout.
Někdy se to hodí,
vím, že je lehčí utonout,
nežli žít.*

Tu velkou pravdu pravd zpívala ten večer Jitka z gramofonu, bytem voněly pomeranče. Tu desku mám od našich, to dítě, které na začátku filmu holubům drobí pečivo, jsem totiž za tehdy nadupaný dvě stovky na hodinu bylo já. Vanda Petrementová stála ve dveřích, na sobě norkový kožich, nic víc. V teorii a ve filmech se to zdá sexy, jenže realita norkového kožichu

je neúprosná, a tak přestože pod ním měla jen holou kůži zdobenou náhrdelníkem z falešných perel, obličej jí po stoupání do čtvrtého patra brázdila koryta řek potu, které s sebou nemilosrdně braly všechna ta exkluzivní líčidla. Bachratý smutný klaun k popukání, obličej mu teče dolů z ksichtu! Představoval jsem si, že před ní prudce zavřu dveře od bytu (šance na spásu) a ozve se hudební akcent ze starých grotesek, nejspíš trombón. V jejím dechu byly cítit cigarety a ovocné žvýkačky, udělalo se mi trochu zle a vzpomněl jsem si, že jednou jsem blinkal poté, co jsem snědl borůvkový táč rukama zasmrádlýma od párků (máma věděla, jak miluji svlékání párků z kůže, a tak mě touto bohubilou činností přednostně pověřovala, někdy nakoupila párky jen tak, bez úmyslu je skutečně vařit, nakoupila jich kila, sedla si na židli před kuchyňskou linku a pozorovala mě, jak je hodiny láskyplně svlékám), od té doby jsem vůči kombinaci ambivalentních vůní citlivý.⁷

„To je zvláštní,“ zabublala zpod hladiny potu udýchaná Vandice, mžouravě se ke mně blížila v mihotavém světle parfémovaných svíček z mého květinářství, důmyslně rozmístěných po bytě. Oči jí tancovaly v rytmu stínů honících se po mé tváři: „Jako bych v tobě

.....

Ⓢ Žaludek hlásí pohotovost i ve chvílích, kdy do mého květinářství vejde s náručí narcisů řidič dodávky, kysele zpocený po sedmnáctihodinové cestě z Holandska.

na chvilku zahlídla... Vážně. Málem jsem se otočila a utekla, myslela jsem, že mi normálně přišla otevřít ženská. A teď zase vidím, že jsi chlap. Kluk jako buk, frajere. A vůbec, i ta písnička je nějaká divná. Jako kdyby ta Hegerová nějak... zjihla nebo co.“

„Zjihni radši ty, Vando, a toho norka nech relaxovat přede dveřma.“

„Nejseš nějakej drzej, ušáku? Co když pod ním nic nemám?“

„Tím líp. A úplně nejlíp, jestli jsi i depilovaná. Mám v bytě kunu, je to divoká kuna lesní evropská a při pohledu na gigantické chlupaté zvíře by mohla chytit rapla, to nesmíme dopustit.“

„Mám se bát?“

„Trochu se boj, zdravá míra pokory nikdy neuškodí, Vando. Kuna lesní si podle starých mysliveckých grimoárů troufne i na srnčí zvěř, vědělas to, Vando?“

„Nevěděla, ušáku.“

„Ale často si vystačí s veverkou. Ta moje kuna je zvláštní. Zrzavá. Veverka si ji často splete s potenciálním objektem páření a v roztouženém deliriu na ni skočí a nechá se zadávit. Seznámím vás. Jmenuje se Abigail, balíněská princezna na hrášku.“

„Fascinující, ušáku. Tvoje kuna a můj norek by mohli být týmem snů... Taková novodobí hoši z Nagana.“

„Myslel jsem, že ji zachráním, spadla do světlíku. Ale pravda opět překonala veškeré mé naivní chápání

reality. Ta kuna je pěkná svině. Ten světlík byl pro ni jak zem mlékem a strdím oplývající. V určitou denní dobu dopadají sluneční paprsky na náš panelák v takovém úhlu, že rozsvěcují okenní tabule oslňujícím plamenem. Ptáci z toho ztrácejí hlavu, často do okna narazí a pak v celých hejnech padají omráčení do světlíku. Přísloveční pečení holubi lítající do huby. Proto se tam zabydlela Abigail. Omluv mě, musím se smát svému bonmotu..., víš, jak jsem řekl, že ti ptáci ztrácejí hlavu. Ona je v tom taková bizarní doslovnost.“

„Jak to myslíš, ušáku?“

„Ony totiž kuna lesní i kuna skalní, přestože se mezi sebou nepáří, mají jedno společné.“

„Ano?“

„Když zardousí ptáka, vždycky mu uhryžou jen hlavu.“

„Zvláštní.“

Norkový kožich padl ke kotníkům a nahá Vanda překročila práh. Odvrátil jsem zrak do bytu, do té nastražené pasti. Nedokázal jsem snést pohled na její kypré boky, k nimž se začal klikatou stopou plazit mejkap rozpuštěný potem z jejího obličejce. Jediné, co ho teď zdobilo, byl směšně hltavý výraz vzrušení, který se v průběhu dnešní noci proměnil v masku hrůzy. Učinila ten krok a již nebylo cesty zpátky, dveře bytu se za ní se zlověstným vrznutím zavřely. *Théâtre macabre* začíná. Klaun vstupuje na scénu. A vševědoucí Jitka nepřestává zpívat:

*Dej, noci, dej mi spánek,
víš, jak je těžké někdy spát,
život není vánek,
spíš vichr, který umí
brát to, co máš.*

„Vando, nebuďme na sebe zlí. Pojďme na to trochu pomaleji. Každý chceme svý, ale postupně.“ Letím do koupelny pro svůj župan s vyšitým erbem našeho rodu. „Hod’ na sebe todle, slibuju, že to pak půjde dolů ráz na ráz.“

„Oukej, suchare.“

„Víš, musím ti říct: do duše mi vlez zatoulanej pes a mně to nevadí.“

„Brouku, ty ses tu samou nedočkavostí zlízal? Pročs nezavolaš, že kalba už začíná? Nemusela jsem chodit půl hodiny kolem bloku, ale mohlo se vlítnout rovnou na věc.“

„Změňme téma. Servíruji polévku. Ráda s kapáním?“

„Já nejsem polívková. Dám si rovnou druhý.“

„Ale Vandice, dej si tu polívku. Já se tu s tím klohnul. Neubude tě, naopak tě přibude a to není vůbec na škodu.“

„No právě, že je, držím teď tzv. výběhovou dietu a kapání jsem na dnešek teda ve výběhu napsaný neměla. My jsme doma té polívce říkali kapavka, před našima kapačka, a nemám na to moc dobrý vzpomínky...“

„Vando, nerozčiluj mě. Přišlaš na návštěvu, tak si nevymrčuj a jez, co ti nalejvám.“

„Oukej, do mě s tou kapavkou. Máš maggi, harmonii chuti?“

Srkali jsme ostošest hustý, poctivý vývar z norka a já si ji po očku prohlíželo. Není vlastně špatná, tahle holka. Je s ní sranda, je z dobré rodiny, nějaký kačák by její věno taky hodilo a vůbec pohodlný život by s ní byl. Ale je správný takhle oučelově uvažovat? Nemá to celý mít víc vnitřní šťávy?

Po polívce přišla na řadu ta citrorybina podlitá sherry, aby se začalo s postupným ožíráním trofeje.⁸

„Máš to dobrý, kujóne. Poslyš, ty jsi ale partie. Vařit umíš, bejvák máš jako lusk a vůbec seš celej takovej ideální, teda až na ty deštníky...!“

„Co máš proti deštníkům? Počkej, až se ti ten tvůj zas rozmrví, to ti budou na správkou dobrý moje prstíčky.“

„Ále, jako sexy to je, ta moc, máš tu moc to spravit, to je jako dost sexy, něco jako ten Clooney, on taky působí tak mocně, jako Obama, víš, jako že stačí jeden telefon, a můžem mobilizovat, ale na druhou stranu... oba víme, že máš na víc než vysedávat při sodíku v pofidérním vozítku někde ve vnitrobloku černoprdelnický čtvrti.“

„To jo, ale to si povíme až tak na pátým rande. To pak můžem stavět perspektívy, využít báječně praktické

.....

© V uších mi varovně zvoní poklice Emininých hrnců, co je má od tchyně — anglické vévodkyně, takže zvoní melodií Big Benu.

plánovače kuchyní a ukazovat si rodokmeny našich exotroků. Dnes ještě držíme tu masku zamilovanosti, v oukeji?“

„Ókáčko, hned si ji nasazuju.“

Náhle Vanda svou roli zamilované husokachny hrála božsky a mně taky nedělalo žádný problém přizpůsobit se nové formě divadla oproštěné od zcizovacích efektů.

Povalovali jsme se ve velmi uvolněných polohách na pohovce a ucucávali z jedné nádoby dvoukloubovým brčkem bombardino. Ach, jak to Vandě v našem rodinném županu slušelo! — ta krásně vykrmená stehýnka pravidelně ošetřovaná arganovým olejem⁹, co vykukovala odhrnutými záhuby, ztěžka jsem polklo... Bylo jsem si jisté, že je docela dost v náladě. Ale na to, jaký zázrak mám pro ni uchystán, je třeba ještě přitvrdit. Zašátralo jsem do chladničky pro víno.

„Rád bych si s tebou připil na tento výjimečný večer. Jsem sebou zcela okouzlen, Vando Petrementová.“

V tu chvíli byla ale moje nakynutá perlová komtesa příliš zaujata vlastní neohrabaností, s níž — místo aby smočila v tříslovinách své rty — pokřtila polštáře na pohovce. Hystericky je začala třít a z toho tření se stalo hlazení a náhle již nešlo o polštáře, celá ta po-

.....

© Pro získávání arganového oleje se používají plody arganu, konkrétně pak jejich jádra, jež se tradičně sbírají z výkalů koz, které argan spásaly a jádra následně vylučovaly.

hovka, potažmo celý můj byt (včetně Abigail, freudov-sky škrábající pod postelí v ložnici jakožto volání věcí budoucích) se stal mou vlastní existencí prodlouženou do světa neživých artefaktů. Vanda bořila svůj klaun-ský nos do měkkosti polštářové tkáně a semotamo se kmitlo také rudé, nalité jazyčisko. Naplno zaujata naší milostnou předehrou laskala polštář, jako kdyby šlo o mou mužnou (dopoledne dmoucí se ženskou) hrud'. A v té muchlovačce, zběsilé vášni, zajiskřil občas její zděšený laní pohled, který se mě ptal: „Co se to se mnou, proboha, děje?“ Tušila to, ta norková medvědice, že jsem ji zaháčkoval a jen tak snadno silikon nepřestřihnu... Teprve, až se definitivně přestane mrskat, až se bude škvařit na pomerančích!

Zatímco se Vanda, zbrocená potem, zaměstnaná vášní a s hlavou kypící otazníky, na sofa skřípajícím vzrušením milovala s polštáři, vstal jsem, líně a ležérně s mefistofelsky pokřiveným úsměvem a s trhnutím otevřel za zvuků andělských trumpet dveře do ložnice: místa posledního dějství. *Le finale grande!*

Možnost manévrování byla vyloučena, dnešní akce se nesla v duchu neodvratné destrukce a ignorovala pravidla fair play. Vanda nemohla nikdy tušit následující fakta:

— Večeře, onen již opěvovaný pomászlený losos, byla připravována, dušena, škvířena i podlévána v sadě měděných hrnců od Emininy tchyně, vévodkyně

Náhle Vanda svou roli zamilované husokachny hrála božsky a mně taky
nedělalo žádnéj problém přizpůsobit se nové...

z Coventry (v hrabství West Midlands)¹⁰. Zatímco krmla své barokní tělo Moby Dicka a pochvalovala si zvláštní ozónový ňuch v ovzduší kuchyně („Jako před bouří, ušáku... Schyluje se snad k bouři?“ twittlovala, nebo spíš kejhala dvojznačně), její tělo zachvacovala a ochromovala alergická reakce na měď a připravovala mašinu Vandu o její pověstnou buldočí sílu.

— V žádném případě také nemohla vědět, že předchozí den sousedka Mlčochová-Zelníčková vyhrabala ze dna kredence sadu hliníkových vidliček.¹¹ Ty jsem slavnostně rozdalo kadeřnicím v salonku v přízemí našeho domu. Jimi vyzbrojené se zuřivě pustily do konzumace dortu Pohádka (ten jsem pořídil cestou z opravy deštníků za nemalý peníz v lahůdkářství a bavil se tím, že jsem zvolil moučník právě s názvem Pohádka, když je život takovej horor). Bylo mi jasné, že jindy protivná četa kadeřnic po takovém hyperglykemickém šoku roztaje jak letný sněhuliak¹² a ještě ráda a ochotně mi přenechá volně k užití veškeré vlasové

.....

①○ Ve filmu by ji skandálně hrála Judy Dench.

①① Postavila je mimo službu a uložila tam v den, kdy si přečetla, že hliníkové nádobí způsobuje Alzheimerovu chorobu aj.

①② Miro Žbиро by nejspíš poznamenal:

„Je to fajn, když umře sněhulák.“

(Píseň *Snehuliak* začíná slovy:

„Otvor zrak, som letný snehuliak, nestraším, já sám mam väčší strach.

Byť s tebou je vážna kríza, prišiel čas, keď roztopím sa.

Som taký letný snehuliak.

Rád by som hrál, pri tebe stál, bol tvoj, na krátky čas, lásku a mráz, raz spoj.“

①③ „Kuny sa dobre chytajú na ľudské vlasy poviesane vsade okolo voliery ci surove slepacie vajcia tomu urcite neodola vlozim do pasce na kuny aj 2-3 vajcia a staci pockat max 3 noci a je chytana aj stara nielen mladata potom staci nalozit do auta a odviezt 10km a uz sa nevrati alebo druha moznost je chovat doma vo voliery kunu a druha nepride do cudzieho teritoria, mam to odskusane.“ (www.ifauna.cz)

.....

odstrižky a chuchvalce z podlahy, mezi nimiž celý den tančí. S pytlek cizích vlasových porostů rozličných kvalit se mi podařilo vyhnat ze světlíku a ulovit rusou kunu Abigail (balíněskou princeznu na hrášku), protože je málo známým, těžko vysvětlitelným, leč empiricky ověřeným faktem, že kuna lesní podléhá panickým migračním stavům v přítomnosti lidských vlasů.¹³ A mrtvé lidské vlasy jsem nakonec použil jako vycpávky polštářů (povlaky dlouho ležely ladem — přivezla mi je Makuše ze své diplomatické návštěvy Slovinska, samozřejmě stánkový prodej, nebyly nic moc, prý nějaký národní vzor — a dnes konečně došly svého naplnění) a je známo, že hebkosti a nadýchané kráse

takového poleženíčka, pomuchláníčka málokdo odolá (stejně jako chuti lidského masa, stane-li se náhodou, že je okusí). Průměrná učitelka středoškolské fyziky Vanda Petrementová nebyla žádnou výjimkou.

... jako v té pohádce *O slepičce a kohoutkovi*, ale tak to je, vážení, tak to v životě je. Od jednoho melouchu k druhému, tady podmazat a támhle slíznout smetanu. Cesta na vrchol vede přes zadky těch, co budou jednou pod vámi.

Ochromená, oslabená, vyplašená lovná zvěř Vanda byla v osidlech. Zvedlo jsem ji něžně do náruče, moje náhlá síla byla způsobena adrenalinem a testosteronem zběsile vyplavovaným hypofýzou do oběhu, přátelé, jindy bych ji nezvedlo ani párem volů.

„Ty gaunere!“ stačila Vandice pouze přidušeně vyrazit, zatímco mi na kusy cupovala nabírané fiží mé slavnostní košilky. Měla ambici¹⁴ rozbít mou slastnou masku blazeovaného (tedy přesyceného požitky) knížete temnot, který z ní stahuje rodinný župan jak z banánu slupku.

.....

①④ Ambice přesně vypovídají o tom, jakou představu máme sami o sobě. Pokud tato představa není na hony vzdálená skutečnosti, pak jde o ambice přiměřené, které mohou být skvělou hybnou silou osobního růstu. Nezřídka však sami sebe vnímáme pokřiveně, jako bychom namísto životem procházeli třeba zrcadlovým bludištěm.

*Tak co chci a co nechci?
Vím to vůbec? Vím.
Nechci mraky, nechci pláč,
nechci zvonit u dveří,
nechci bezútešný fáč,
rozumíš?*

*Potom už je skoro jedno,
co mi dáš,
životě můj?!*

Konec Vandy Petrementové.

Čin vyhřezlého hněvu a křivdy na jiné osobě, dobrovolné nalomení karmy, uvalení kletby na svou hlavu. Když se machiavelistická zrůda Petrementová zmítala v hrůzostrašném rauši na mém loži, nad sebou škleb až příliš suverénního Doriana Graye z paneláku, její vytřeštěné oči, z nichž stříkala voda, volaly: A motiv? Obyčejná učitelka fyziky, sebevědomá právě tolik, aby z nadbytečných kilogramů udělala svou přednost, aby s ženskou převahou jak jaguár cíhala na muže a přiváděla je do rozpaků svou otevřeností. Nebohá, smutná Češka, co již deset let stále začíná chodit běhat a stále je těsně před fází nákupu funkční teplákové soupravy a lunárních bot na běhání. Rádoby feministka, co když může, hovoří o své bibli *Vagína monology*, a přitom

se těší na vyvařování a vykrmování hladových krků pípajících před domácím krbem. Vanda! Anděl v domě! Proč?

Tak já ti teda řeknu proč. Protože vono by to šlo, Vando. S tebou jo. Ty bys mohla být vysvobození, protože po mně, po kuřeti se vzácnou genetickou poruchou, toužíš jako po muži. Ty bys mohla být ta odpověď, na kterou stranu se v tom dvojakém životě přiklonit, jako muž bych s tebou snad dokonce mohlo být šťastné! Ale co moje druhá polovička? Vanda je siréna lákající k břehům maskulina. A proto musí být její zpěv umlčen.

Zpod postele sledovala lesní kuna Abigail tiše zápas stínů na stěně ložnice. Její oči jak černé korálky se vyděšeně koulely, stejně jako slzy hořké prohrou stékaly po koblížných tvářích Vandy Petrementové, ne snad pohlavně, ale psychicky a lidsky penetrované myslivecké trofeje. Nikdo nedokáže již přesně rekapitulovat, tím méně kuna lesní, zrzeček roztomilý, hovádko boží, co se stalo tu noc na posteli v bytě od Mlčochů.

Druhý den bilance čítala: — jednu traumatem zabitou kunu pod postelí (nikdy již nebyla nalezena, svět na ni zapomněl a ona na svět), plamínek jejího zvířecího života sfoukla přemíra vzrušení a zbytnělost mezilidských dějů nad její hlavičkou, velikostí podobnou kočce domácí, — jednu ženu nenávratně smetenou jak Antigona a vnitřně rozloženou krátkým uzřením pravdy

o sobě samé a kvalitě svého vnitřního života, Vandu Petrementovou, kdysi učitelku, zasloužilou to matrónu s přehledem surfující po tsunami vlně sraček, jak označovala lidský úděl na tomto světě, — a v neposlední řadě mě: nezměněné kuřátko, již ne ztracené¹⁵, triumfující v boji za udržení vlastní maniodepresivní integrity.

Do okna se dralo teplé slunce. Bylo to svítání posledního dne starého světa. Život není horor, je to moučník nazývaný Pohádka, jen to není vždycky zřejmé, ale ono zlo nakonec bude opravdu potrestáno a ani můj triumf nad jinou lidskou osobou nezůstane bez následků. Jen to zatím není zřejmé. Zatím nic nenasměňuje tomu, že se můj pečlivě načasovaný život začne v příštích hodinách apokalypticky drodit.

Na obličej a ruce jemně nanáším krém, abych mohlo nanést mejkap, odstraním z bytu skořápku Vandy Petrementové a s kouřícím hrnkem kaka ve svých ženských rukách sleduji z okna její plouživý zombie-slalom probouzejícím se sídlištěm. Minou ji protivné kadeřnice spěchající otevřít svůj krám, mine ji Mlčoch vracející se z noční směny pro hodinu spánku, než bude muset jít na denní směnu. Mine ji několik pejskařů a rodičů

.....

© „Vždyť jsi doma za chalupou! Slyšíš, v stáji koně dupou.

A tvá máma za vraty, zob, zob, zobá bílé zrní s ostatními kuřaty!“

vlekoucích uřvané děti (které Vanda nikdy mít nebude) do školky a do jeslí.

Nikdo si ji neprohlédne: tuhle ucasnovanou rozmazanou oběť. Jako by již tušili, že je na cestě ven ze sféry běžného lidského života, jako by již patřila jinam a její tělo, sestávající z nanotenkých pavučinek nepatrného kuního trusu, je již kvazineviditelné. Nikdo ji nezaregistruje. Ani řidič trolejbusu, jehož kola a nárazník její plouživou pouť definitivně zastaví. Lidé se sbíhají. Řidič vystoupí a drží se za hlavu. Lidé v trolejbusu zůstanou šokovaně sedět a dívají se jeden po druhém.

Konec Vandy Petrementové.

Kapitola III.

Italské kachličky¹⁶ v prostorné koupelně uhříněvské vily byly poseté tisícem zapařených kapiček průzračně chlorované vody Pražských vodovodů a kanalizací. Voda stékala z pár marginálních vlasů po husím kérku připomínajícím šíji laňky číhající na motýlka, kterého by ráda vyrušila při odpolední siestě na improvizovaném posedu na kapradí, níže pak stále hezká, byť cucotem vampírka Artíka zubožená, hruškovitá prsa, co se tak akorát vejdou do oprýskané dlaně průměrného ukrajinského úchyláka, břicho kdysi ploché jako krovky plošnice, dnes poněkud sulcovité a dunovité, a především majestátní, četnými deprese, věčnými up&downy soužená, vyfutrovaná zadnice. Ale Jiřínovi se líbí. Je to taková železná jistota.¹⁷

.....

①⑥ Jeden kus za 1009 Kč, množstevní sleva od 40 ks.

①⑦ To by mohli používat jako volební slogan některé z levicových stran: „Naše zadnice jsou vaše železná jistota. Máme je systematicky vyfutrované. Naše nárazníky i my to myslíme upřímně.“

Dotýkat se sama sebe rukou ve sprše je dovolené, dokonce kýžené. Tyto dotyky mají totiž dvojí účel. Po workshopu organizovaném komunitním centrem Brainwash při scientologickém sdružení Cruiser, kde propadla filozofii *Zamilujte se do svého malíčku na noze*, se pro ni z původně otravné hygienické činnosti stala malá bohoslužba. Bohyní ona, poddaným její tělo, ochotné bez brblání přijímat její pokyny a reagovat neuvěřitelně svébytnými počiny. Jiřín se vždycky vyptával: „Co v té sprše tak dlouho děláš? [...] Když tě vidím rozčilenou, mám chuť tě narvat do sprchy a na chvíli tě tam zamknout.“ A bylo to tak, voda, ona prahmota všech hmot, ji doprovázela při tělesno-duševní modlitbě k sobě samé a oddávala se sobě plnými doušky. „*Podívej, té krávy vůkol, podívej větvení rukou, podívej sluneční opál, tvá lež je hloupá...*“ broukala si slova písničky, s níž za mlada obsadila druhé místo v soutěži Zlatá loutna.¹⁸

Už dávno nelpí na perfektním těle. Přijala sama sebe takovou, jaká je: kypřejší, rozjetější, v tváři strhané rysy a v hlavě řezanka. Proměnit řezanku v excelentně šlapající kolečka inteligence nešlo povalováním se v hladině alfa ani destrukcí již tak destruovaných rodinných konstelací, ani praktikováním techniky pevného objetí hrnce a ji-

.....
①© Píseň nesla název „Ty mi smíš i lhát“. Interpretkou převážně Jitka Zelenková, z níž bulvár udělal nejosamělejší zpěvačku v dějinách planety a všehomíra.

ných předmětů. Smíření s vlastní blbostí tedy prakticky bylo jediným východiskem z krize osobnosti doprovázené táhlým rozvodem a tahanicemi o rozkošný plod někdejší lásky se skladatelem a dirigentem populární hudby.

Tato slaboduchost připadala miláčkovi s růžovými brýlemi lásky rozkošná a skvostná, jakmile však, debil, brýle zapomněl odložené na parapetu v mokré čtvrti, byla rozkoš označena za primitivnost. Laňku to of course urazilo, ale zároveň si říkala: jednou, hošane, uvidíme, kdo z koho. Škubat uměla slušně a blížily se časy, kdy tuto schopnost dovede k samotnému vrcholu mistrovství. Stále to však byla ona, laňka, co se projde Jelením příkopem, aby pozdravila kolegáčky, a pak si ve stánku koupí jahodového mrože¹⁹: „*Podívej, milostný vítr z kořenů mě vytrh, podívej, umírám zvolna, jsem se vším svolná, můžem si lhát...*“

● ● ●

Na mrožovi často ujíždí i starej Mlčoch. Ono to tak bejvá, že člověk souženej prací stejně většinu peněz prožere předraženými blafy, povětšinou vysoké kalorické hodnoty. Mlčoch musí neustále činit šílené finanční machinace, aby si tuto libůstku mohl dopřát v kýženém

.....

©© Znalec jménem „kropnicek“ v internetové diskusi portálu nakupdomu.cz k tomuto výrobku nesprávně poznamenává: „Je vhodný do pivnice.“

rozsahu. Jeho stará je totiž nadržaná na rubly a v den vejplaty mlátí bičíkem její ruce vlastním obzvlášť mrštně.

S tlupou mrožů stařík trávívá své zřídkavé volné chvílky. Často i během přestávky ve faše zaběhne do kantýny a udejechaně vybafne na brigádnici tamního pultového prodeje: „Mrože!“ Brigádnice si u časopisu *Chvilka pro tebe* přestane namotávat loknu na prst a vyceň vyceníkovsky zuby: „Cože?“ — „No mrože. Jahoda!“

Mlčoch ukojí svoji touhu na zástupném předmětu a potácí se zpět věnovat práci na pozici referenta logistiky lahví pro inventarizaci, resp. polehávat ve skladu, občas někam přesunout nějakou kisnu z jednoho rohu do druhého, aby se neřeklo. Tuto směnu to byla nuda nejvyššího stupně Mlčochovy škály. Po surovém sežrání zmraženého těla mrože amplituda nudy ze svého vrcholu opět rapidně klesá. Poté, co z úst vyprchá ona krátkodobě mámivá chuť způsobená těmi správnými emulgátory a stabilizátory, je duševně všechno jako dřív, zůstaly jen zákeřné kalorie, které energeticky nebudou využity.²⁰ Chuť byla vyplavena Mlčochovými zuřivými slinami, vůbec celé Mlčochovo tělo bylo zuřivé, stejně tak i mysl. Byl pranýřován svou ženou stíženou stihomamem snoubeným s nehoráznou praktičností, vyznačující se nonstopálním přepočítáváním cen všeho

.....

②○ Mé oblíbené: emulgátor E 471, stabilizátor E 412, E 466, E 407, barvivo E 120.

možného na rubly a maniakálním obstaráváním všemožných serepetiček, co život činí životem.

● ● ●

„No, tak otevřete, Miládko! Nesu vám vývarek, zemljanku!“ klepala na moje dveře Mlčochová dopoledne, POTÉ co se TO stalo. Onoho dne, kdy jsem napsalo Makuši, že mám čtyřicítky a ať svíčkárnu alias naše květinářství buď nechá zavřené, nebo otevře sama. Svět se nezblázní. Pro jedno kvítí z mého kvelbu soncna nešajnuje, řeklo by se. Zůstalo jsem stát ještě dlouho u okna a sledovalo přirozený cvrkot sídliště. Naštěstí jsem zůstalo ušetřeno pohledu na přejetí učitelky Fefrmintky, jak jí žoviálně říkali její studentíci. Zastávka trolejbusu je totiž zatarasena statnými listnáči, konkrétně habry obecnými, dorůstajícími do výšky až 25 m. Aspoň v tom byl ke mně Stvořitel milosrdný. Vědělo jsem, co se stalo?

Já sice slyšelo její vývarové SOS, ale nedovedlo jsem se hnout z fleku. Jako bych bylo doslova přilepené k přepážce, viz bijásek *Trhák*. Stálo jsem tam, čučelo na bezvýznamné dění venku. Irelevantní: všechny krámy v mém kvartýru jsou k ničemu, to, že jsem administrátor portálu *bledule.cz*, to, že vařím v měděném nádobí původem z Coventry (v hrabství West Midlands), že na mém županu je vyšitej tapír, znak našeho rodu, a ještě teď bych z něj mohlo šňupat Vandino pyžmo, nikoli pižmo, kdybych chtělo... Všechno bezvýznamné, já totiž nic nechtělo. Ani

muže, ani ženy, nic. Jen být na chvíli sám v sobě v oukeji, a ne věčně pozorovat tótnanc či v lepším případě serpentinský tanec svého rozdvojeného já.

Vývar se nepřestal dobývat na petlicemi jištěnou bránu mého soukromí. Škvírou pode dveřmi, odkud často s ozvěnou znělo vzdychání ještěřů plazících se do schodů při návratu z krchova či akčního výprodeje, se dovnitř plazily chtivé prsty pachu vyvařeného kuřete. Jak signifikantní!

„Miládko?!“ Jak to bylo, pohádko? Zabloudilo kuřátko — do tlakového hrnce. Kolagenová královna tam k němu mrskla: 5 kuliček pepře, trochu petrželky, trochu libečku, 2 velké mrkve, 1 košťál brokolice, 1 celer, 1 kořenovou petržel. Namísto hrsti hlíny na rakev zasypala hrob mrtvé drůbeže dvěma hrstmi tenkých nudliček, ale to až ke konci, aby byly pěkně na skus, ta příloha umrlcova. Poslouchala zlověstné klokotání celých padesát minut a labužnicky přitom po zvrásněné planině své líce roztírala krouživými pohyby exkluzivní patoky z nejprestižnějších dermatologických laboratoří.

Jsem přilepené, chtělo se mi zavolat, zatímco žilnaté průsvitné čapy sousedky Mlčochové tančily za dveřmi bytu poplašený čardáš. Je to známá panikářka, jistě sama již v hlavě snová scénáře apokalyptické povahy a brzy práskne nad Mlčochem bičem, aby svůj rachitický trup vrhl proti dveřím a vyrazil je (což se mu nepovede,

neb ani zmražená kalorická třaskavina na špejli nena-
pumpuje jeho bídou sehnuté tělo dostatečnou energií
k takovému husarskému kousku).

Hlas se mi propadl někam do těla a parapet začal
ujíždět někam pryč z dohledu. Svět za oknem se začal
sypat a požírat sám sebe. Mlčochová-Zelníčková začala
znít jako poškrábaná gramodeska. Zpívala něco o hrstce
tymiánu a jestli náhodou neprodělávám PMS. „V ta-
kovém případě bych doporučovala hořčík, ten snižuje
chutě na sladké a pomáhá zmírnit citlivost prsou,“ kvá-
kala hlasem Jacquese Brela v kolotoči mého deliria. Hoř-
čík nalezneme v bramborách, ale i ve fíku. Doporučená
denní dávka je 270–400 mg pro muže a 280–300 mg pro
ženy. A teď babo raď.

Ne me quitte pas, Mlčochová!

● ● ●

Následující události nemohu doložit osobním svědec-
tvím. Své povývarové činy a pocity rekonstruuji na zá-
kladě lékařských zpráv, policejních záznamů, vlastních
sotva čitelných poznámek naškrábaných na všem, co
jsem našlo po kapsách, a drobných záchvěvů přičet-
nosti, které mi rozsvítily mozek během dvou nekoneč-
ných dnů mého psychického kolapsu:

Mlčochová utnula svou bandurskou za dveřmi nedlouho
poté, co se mi puzzle světa za oknem rozbilo na mi-
liardu kousíčků a ty se poztrácely a budou nalezeny

nejspíš pod kobercem a mezi polštáři na kanapátku. Dle stránky z katalogu letních účesů nalezené v kapse unisex džínů soudím, že mé první kroky ve stavu třetivosti²¹ a vytržení vedly do kadeřnictví u paty našeho činžovního království. Smečka kadeřnic policii ochotně vykdákala, že jsem do frizérsalonu vtančilo haprdáním snoubeným s tancem sv. Víta²²:

SYLVA, odbornice na ofinky (hladkou, střapatou, tupě střiženou, cikcickacak): „No, slečna, ona sem vlítla, v očích nepřítetnej výraz a řekla: ‚Ženský, kdo mi do hodiny udělá lobotomii?‘ My na ni: ‚Co to má bejt? Novej sestřih?‘ My odebíráme jenom časopis *Top účesy*, jinak všechny nový trendy hltáme na veřejných

.....
②① Succubus — výslech, třetí část: [...] obcování s ní zhubilo všechny síly jeho ducha a bláznové třetivosti její rozchvátily jeho groše... Hlas řečeného běsa v ženské tváři šel mu přímo k srdci, prvé ještě nežli vlil v uši, a vzbuzoval mu tělo a připravoval k smilství tak palčivě, že všecken život z něho unikal místem, jež mělo život dávati. Succubus je ve středověké křesťanské mytologii druh démona, který svádí muže, zvláště pak mnichy, pohlavně se s nimi stýká a přitom je vyčerpává, někdy až k smrti. Působení succuba byla často připisována poluce po Luce.

②② Svatý Vít bývá znázorňován jako chlapec v bohatém odění, v ruce palmovou ratolest jako znak mučednictví, často též s kotlem, kohoutem či lvem.

prostranstvích z hlav pipin a šampónků. Takže leccos neznáme, a hlavně ne podle názvů. Ale oukej, ráda se učím nový, lobotomii jsem fakt neznala. Slečna řvala: ‚Chci lobotomii, chci lobotomii!‘ A my jí říkáme: ‚Musíte nám popsat, jak to chcete, a my vám to tak stříhnem.‘ Vono mezi náma jí tam nebylo moc co dělat, z ničeho nic neuděláš, pár mastných chomáčů tam měla... Asi z nervů jí všechna kštice vypadala...”

MARIE, zasloužilá výrobkyně trvalých a dekora-
térka hlávek na plesy: „Říkala jsem jí, že to vidím spíš
na mikádko nebo sestříhat do gradace, na chocholku,
rozcuch. Nebo jak to chcete, něco trochu šokujícího,
nebo spíš klasiku? Paní se mi podívala do očí a řekla:
‚Kuní ocas na špeku, přinesli mně od Fleků.‘“

SYLVA: „Luní, neřekla luní ocas na špeku?“

MARIE: „Ne, kuní, Sylvinko, to si pamatuju.“

Jak vidíte ani lazebnice nedokáží rekonstruovat příliš
přesný obraz toho, co se tehdy stalo. Každopádně jsem
prý poté chytilo kýbl, do kterého sypou nametené vlasy,
které lidem ostříhají, načež je rozprodávají na ebay, vět-
šinou bojovníkům s kunami a kundami, jakým jsem
bylo já i já s Mlčochovou za zády. Kýbl jsem si vysypalo
na hlavu a vlasy jsem se opájelo a řvalo u toho pořád do-
kola ono zaklínadlo o kuním ocase a hospůdce U Fleků.

Jaj, tam bejvával dobrej prejtík, ty kokšo, tam se
vařívávalo dobře.

Ale oukej, ráda se učím nový, lobotomii jsem fakt neznala.

Slečna řvala: „Chci lobotomii, chci lobotomii!“ A my ji říkáme: „Musíte nám popsat, jak to chcete, a my vám to tak strůhnem.“

Kapitola IV.

Nacházím se v Kroměříži na uzavřeném oddělení pro léčbu akutních psychiatrických onemocnění a poruch. Strkajou sem lidi s neklidem, event. agresivitou a nepřiléhavým chováním, většinou ohrožující sebe nebo své okolí. To asi jsem teda i já. Ohrožuju svý okolí? Ano, ty kadeřnice se mě prej bály. Neklidné jsem odjakživa. A nepřiléhavě se chovám.

Jistě vás zajímá, jestli jsem na ženském, nebo na mužském. Vzhledem k tomu, že jsem si do kadeřnictví vyšlo bez dokladů, mohlo jsem lhát, že jsem muž (občankově jsem Miládka Frýhaufová), protože když mě do Kroměříža odvezli (z ambulance našeho městečka, kde si s mými nekonečnými zaklínadly o kuním ocase nevěděli rady a mysleli si, že mně pomůže klec či elektrika, která však následně měla spíše opačné účinky), moje psýcha i phýsa řvala na otázku KDO JSTE? jako o život: SU CHLAP JAKO BUK! Po delší době hudrování zdravotnického personálu ohledně mého jména jsem odpovědělo: STANISLAV PETROLÍN.

A bylo vymalováno. Mužské uzavřené oddělení, tam právě ležím.

Zuzka, Pavla a Hanča, holky medicinmanský, študovaný, tu kolem mě pobíhají a léčijou moju akutní psychózu. To divadýlko u frizérek bylo pojmenováno jako prvoataka. Já, teda jako ten prvok prvoatakující, dříve prvoatakované společností, su tady v Kroměříži mocka spokojené. Na oddělení je možnost četby, ručních prací, sledování TV, cvičení. Na pokoji se mnou je Svaťa Kolínků a Riša Rycnágl. Na šestce bé je prostě faň nálada. Hlavně co nejvíc voblbaváků do nás, mařeny.

První dny mi bylo blbě. Čučel jsem iba do blba aka do zdi. A čekal na večer nebo na ráno, čekal, čekal. Svaťa vedle mě má autistické sklony a furt se kolíbe sem a tam, tak jsme dobrá dvojka, doplňujem se. Třetí, čtvrté deň mňa to civění přestalo bavit, začal jsem víc žrat tu šlichtu gulášovou, co nám nejspíš samotní čerti v pekle blázince vaří.

Pak jsem si více začal všímat okolí, například sestřiček. Jedna ze sestřiček mi připadala obzvláště milá a vřelá. Se sestrou Foltýnkou jsme se měli rádi. Po večerce jsme si povídali u televize nebo u ní na sesterně a těch pár dnů, než se prolátlo, co za poklad nosím pod kosočtverci posetým andělíčkem, mi s ní bylo fajn. Čtvrtého dne z primáře vyrazila patnáctiminutové do-

volení vzít mě na procházku po léčebně. Pomalu jsme bloumali areálem cvokárny a meditovali o tom, k čemu asi slouží vysokánský komín: já tvrdil, že v něm přimář všech bláznů pálí ty, co ho po čase začnou štvát svými regresivními sklony. Poetická duše Foltýnka, co by neublížila ani mouše, tvrdila, že v něm pálí ježky a ptáky, co najdou na cestách Kroměříže a cvokhausu zvláště — to je její nejzlejší představa, jaké je schopna. Ale já jí řekl, že kvůli tak marginálnímu problému by přece nestavěli takový komín. Foltýnka se mi toho dne ve slabé chvíli přiznala, že sama zde byla hospitalizována — měla totiž fixní ideu, že je anděl. Léčba ji však přestala bavit, a přestože si o sobě nadále myslí, že je anděl, pochopila, že svět je na přijetí a vstřebání této pravdy zatím nepřipraven. Poté přijala nabídku starat se o pošuky mužského pohlaví na šestce bé. Mezi nama: Foltýnka se nemýlila, ona JE anděl. To jen hlavy pomazaný si nevšimli toho jejího daru od Boha.

Každopádně jednou, když mi Foltýnka donesla čistýho andělíčka a chtěla, ať svlíknu toho zapoceního, bylo zahlédnuto moje přirození, a oheň byl na střeše. Odkrytím anděla anděl spatřil anděla. A byl z toho průser.

„Proboha, dyť ty máš kapreolku²³!“ vykřikla Foltýnka s rukou před ústy a její blond lokýnky se tím trhnutím zatřásly jak ratlíci.

.....

②③ Kapreolka — žargonový výraz pro capreoltropii.

„Ne, ne, to ne, Foltýnko, nekřič tak!“
snažil jsem se vyděšenou sestřičku uklidnit.

Ale marně.

„Ne, ne, to ne, Foltýnko, nekřič tak!“ snažil jsem se vyděšenou sestřičku uklidnit. Ale marně.

Svaťa zrovna neblouzní ve svém oblíbeném autistickém komíhání, ale jako na potvoru byl při smyslech, což normálně bývá 1 % času z celých 24 hodin.

„Není dovoleno sestrám tykat. Není dovoleno mít kapreolku. Ti, kdo jsou spíše muži, mají být přesto hospitalizováni na ženském oddělení.“

„Proč? Jmenuju se Stanislav Petrolín. Ukázal jsem kartičku pojišťovny!“

„Neukázal. Vzali jsme tě na dobré slovo a čekáme, až její kopii nafaxuje tvůj zaměstnavatel,“ informovala mě Foltýnka o tom, co jsem v rámci pohlcenosti svou psýchou v prvních dnech a také hrůzou z odhalení raději vytěsnilo z palice.

„A to je kdo?“

„Uvedl jsi *Květinářství Svíčkárna*.“

„Aha. No, oni to určitě brzy nafaxují. Fax sice nemají, ale nějak to zvládnou. Foltýnko, neříkej o té kapreolce nikomu. Já nechci na ženský. Jsou tam hysterky a pipiny a kravky.“

„Ale Standi, zvykneš si, zvyk je železná košile. Dajou tě do klece, píchnu ti valium a bude ti fajn, uvidíš. Budu tě chodit navštěvovat.“

V tu chvíli jsem pochopil, že to s tím andělem byla fakt jenom fixní idea. Ta ženská není anděl, ale dáblův služebník. Jak ráda přihlížela, když jsem se vzpouzel

v kleci a prosil o odemknutí, když moje tělo bylo stíháno výboji elektrod. Ráda mi vždycky přidala na intenzitě elektrických výbojů, což doprovázel spokojený úsměv sadistky. Na její obranu musím dodat, že se mi elektrické hrátky líbily: na jednu stranu mi pomáhaly psychicky (zapomnělo jsem, co mám mezi nohama, a užívalo si čisté elektrické síly, proudící celým mým tělem), na druhou stranu jsem na křesílku mívalo nevidané orgasmy, až jsem se bálo, že se rozpadnu jako Dukovany na cimprcampr.

Komín v areálu kroměřížské psychiatrické ozdravovny je nejvyšším bodem v horizontu několika desítek kilometrů. Výška komínové hlavy (tedy nadstřešní části komína) činí plných 380,2 metry a tím tato významná dominanta kraje šlape na paty elitě ve své kategorii.²⁴ Jeho výstavba se datuje kolem roku 1953, kdy ještě síť přilehlých budov náležela účelům velkovýroby rybích prstů, textilnímu průmyslu s přilehlou školou pro socialisticky uvědomělé modelky, které se zde učily správným sošným postojům pro co nejúspěšnější reprezentaci textilky a jejích pokrokových modelů na pravidelných veletrzích socialistické družby. Cílovým spotřebitelem měla být průměrná československá, polská a ukrajinská

.....

②④ Nejvyšší komín na světě se nachází v Ekibastuzu v Kazachstánu a měří 420 metrů.

žena-dělnice zvící šedesáti kilogramů s nevyholeným podpažím a studenou vlnou na hlavě. Modely spadaly do kategorie „zimních“ a „letních“ (lišící se pouze barvou zvoleného materiálu — zimní kolekce byla modrá, letní bílá a růžová), sestávaly především z domácích a pracovních oděvů²⁵ a ve světě (tedy pro našeho tehdejšího člověka několik málo kilometrů za hraniční čarou na všech světových stranách) se těšily obrovské popularity, především díky kontroverznímu nakročení směrem k sexuálně vyzývacím střihům zohledňujícím kvality

.....

②⑤ V jednom případě v kombinaci: na jaře roku 1955 uvedla kroměřížská textilka na trh neúspěšnou řadu kombinéz s odepínacími otvory na suchý zip v příslušných partiích, které mohla žena-dělnice využít jak pro práci u výrobní linky, tak také v domácnosti při přípravě pokrmů pro hladovou rodinu a utírání prachu z poliček a konečně také v posteli při čerpání sil k dalším socialisticky angažovaným výkonům — jak v průmyslově-zemědělské výrobě, tak při plození nové generace socialistického člověka. Za takových okolností nemusela žena ztrácet drahocenný čas převlékáním, strojením se a v neposlední řadě vybíráním a nakupováním šatů pro všechny tyto příležitosti: model *Jarina* mohla průměrná žena v kuse a při správném zacházení (do koupele bylo potřeba každý večer přidat odměrku instantního čaje a hrst pracího prášku) nosit i celý rok bez jediného vysvléknutí.

ženského těla: málo se totiž ví, že Kroměříž jako první zrušila u nočních košil rukávy až k zápěstí. Tento radikální krok byl impulzem pro sexuální revoluci v 60. letech (kdy se z dobových žurnálů o rozpustilých československých modelkách odhalujících nakynuté bělostné paže dozvěděla šokovaná puritánská Amerika), která k nám dorazila s mírným zpožděním v roce 2004.

V průběhu několika málo let od vypálení základní cihly se tedy *kroměřížský mamlas* (nazývaný také *trčák*, *habán* či *pindas*) přesunul z roviny praktické, tedy od odvodu spalin prostřednictvím sopouchů z topeňště, i do sféry symbolické: vzpíná se nad střechami Kroměříže jako vztyčený prostředníček socialistických soudruhů směrem k Západu, falicky se topoří jako připomínka sexuální progresivity Zlínského kraje.²⁶

Vrátný Géza²⁷ hledí na jeho majestátní monstróznost každý den celé hodiny. Vnímá komín jako spojnic

.....

②⑥ Německý deník *Der Tagesspiegel* v roce 1955 otiskl na titulní straně rozsáhlý paján s názvem *Kremsier, zerstört alle private Geheimnisse unsere Bettzimmer oder Furchtlose tschechoslowakische Frau auf dem Weg zur sexuellen Freiheit!*

②⑦ Dle www.kdejsme.cz je nositelů křestního jména Géza celkem 27 kusů, nejvíce pak v okresech Praha a Most. Géza slaví svátek spolu s Bělou, Biancou a Gvendolínou (21. leden).

mezi svou mrzkou pozemskou existencí a nekonečností milosrdných nebes. Pramálo tuší, že je s tímto místem spjat krví a že jeho setkání se mnou není tak zcela dílem náhody, ba naopak důkazem nevypočitatelnosti a záludnosti velkého Hybatele lidských osudů a všehomíra. Gézova biologická matka, s níž se nikdy nepotkal a jejíž absenci připisuje veškeré své životní strádání, se za svobodna jmenovala Zelníčková (to před tím, než dostřela k oltáři chudáka Mlčocha) a malého Gézu štítivě odložila k adopci ihned po bolestivém a divokém porodu²⁸ u paty kroměřížského velikána, kde tehdy působila jako modelka a příležitostná placená společnice pro mužskou část obsluhy textilních strojů. Se sestrou Ivanou byly v té době ještě stále rovnocennými konkurentkami na bojišti života profesního (Ivana také laškovala s modelingem) i milostného a Mlčochové nechtěný outěžek by složil všechny trumfy do rukou Ivany, která již tak měla navrch o několik medailí z lyžařských závodů. Dítě bylo tedy počato v utajení a ihned předáno vlčici Jituně z kroměřížské zoo k odchování.

.....

②Ⓢ Ráda tu nezáviděníhodnou událost teď zpětně komentuje slovy: „*Teklo ze mě krve jak z prasete zaříznutýho v létě.*“ To proto, aby jí dodala punc jarmareční písně, historky k pobavení, přestože někde hluboko v děloze ji hlodá červ výčítky.

Kdo tehdy mohl předjímat fintičky škodolibého osudu? Za pouhé čtyři roky poté Ivana vlastně omylem emigrovala (při tréninku na olympiádu, kde by vítězné zlato s konečnou platností stvrdilo její triumf nad soupeřivou sestrou, nastoupila dlouhou bílou stopu s takovou vervou, že doběžkovala po hřebenech až do Rakous), nabrnkla si Donalda a začala se koupat ve světle ramp, v kaviáru s bublinkami a v neposlední řadě také v krvi panen — o tom ale bulvár zatím mlčí. Ačkoliv se Mlčochová s prohrou nikdy nesmířila (místo toho veškeré své hořké pokoření projektovala do biče, jímž sjížděla manželova záda den co den), byly chvíle, kdy jí hlas někde vzadu v mozku šeptal, zda nebyla nakonec chyba dítěte se vzdát, že možná to by byl ten pravý triumf nad sestrou: stát se matkou, přijmout úděl mateřství a ustoupit té malicherné hře dvou egomaniaků v sukních. Jenomže z týdeníku pro ženy *Květy* již věděla, že nejsilnější sociální vazby dítěte vznikají do třetího roku, a tak již bylo pozdě bycha honiti, neb nyní je u jejího prvorozeného jistě neodvratně zaděláno na asociální bestii s největší pravděpodobností na prožití mizerného života v nekonečném deliktu, způsobeném odložením krkavčí matkou.

Géza vyrůstal na čerstvém vzduchu a v těsné blízkosti přírody, a přestože svou pravou maminku do třetího roku věku ani později nepoznal, nikdy se nedostal do křížku se zákonem. (Pouze jednou nepěkně pokousal pracovníka zoologické zahrady, který mu chtěl z výběhu

odstranit hromadu hnijícího ovoce, které mu tam házeli návštěvníci zoo s takovou frekvencí, že malý Géza nestačil plodiny konzumovat.)

A jak se často stává, život sám i ty nejhrubější výmoly ve vozovce nakonec zahladí a chlapec vyrostl ve ztepilého muže s bujným vlasovým porostem nejen na hlavě, se silnýma nohama, dlouhým jazykem a jiskrou divokosti v nažloutlých očích. Byl přesně tím typem muže, který u nás v počátcích osmdesátých let, kdy diktát módy pánům předepisoval obtažené zvonové kalhoty se zvýšeným rozkrokem dehonestujícím jejich mužství, chyběl. A tak neměl žádný problém vybrat si ze zástupkyň a zástupců obdivovatelů tu pravou samici a s ní položit základ smečky. V panelákovém bytě 3 + kk žil Géza s manželkou a synem poměrně šťastný život, čeržený místy běžnými strastmi rodičovství a partnerského soužití. K těm se ale Gézova žena stávala čím dále tím méně imunní, práh její tolerance k bídě okolního světa a zoufalé vyprázdněnosti lidského údělu se nevysvětlitelně snižoval, propadala stavům melancholie, až nakonec přijala svou apatii s dlouhými hodinami čumění do zdi jako běžný režim a jakékoliv opuštění gauče znamenalo nadstandard, který si lze dopřát jen velmi sporadicky.

Géza byl nucen chtět nechtě převzít otěže domácnosti a položil se do toho v takové míře, že začal ztrácet spojení se svým divokým a nespoutaným vnitřním vlkem, ztrácel se sám sobě. Každý den chodil místo manželky

do práce v kroměřížské keramičce, vracel se domů utahaný a natěšený, až si u žehlení pustí v televizi neko-
nečný seriál o běžných starostech zaměstnanců kera-
mičky. Když mu brigádnice v pokladně Slevněnky řekla:

„Ale ta sleva na tvaroh je podmíněna množstvím!
Jen když si koupíte dva a více, bude to za pět kaček,
jinak za deset! Ale to je taky pořád dobrá cena.“

Géza zcela automaticky odpověděl: „Stačí jeden, dyť
by se mi to tam válelo, ti moji dva chlapi mi na tvaroh
nepudou.“

Jeho vnitřní spojení se vším, co činilo Gézu Gézou, se
začalo ztrácet, když počal za manželku žít její život, hrát
si na budoucí první dámu chystající se na manželovy
primárky, ondulovat si vlasy, radit jejím kamarádkám
nad vídeňskou kávou v otázkách sexu a vztahů a utí-
rat synovi před kamarády z obličeje nečistoty naslině-
ným rožkem kapesníku. Netrvalo dlouho a rozklížená
integrita dovedla Gézu zpět do míst, kde to všechno
začalo — do areálu kroměřížské textilky, nyní detašo-
vaného výzkumného resortu při katedře genderových
a psychoafektivních poruch. Trvalo několik let, než spe-
cialisté, terapeuti a ochotní brigádníci z řad studentů
dramatické výchovy Gézu za pomoci žertovných psy-
chomotorických her a tvůrčích dílen, na nichž si vyrobil
z moduritu například vlastní stojan na tužky, přivedli
zpět na správnou kolej, zpět k pochopení vlastní soci-
ální role. Sebeuvědomělého budižkničemua.

Chtěl se vrátit domů, řešit bezvýchodnou situaci své rodinky, ale primář pouze procedil mezi zuby: „Vaše manželka zabila sebe i dítě skokem z okna. Nejezděte domů, mohlo by vás to rozrušit, vyřeším to za vás, chcete-li.“ Hloupoučký Géza se tak přepsáním plné moci na primáře vzdal všeho svého majetku, který byl nemalý. Ale jak jsme již zmínili, byl tak hloupoučký, že by mu to nedošlo, ani kdyby se o tom dozvěděl. A primář za to jednou bude pykat v pekle, ta svině jedna.

Bezbranný jako novorozeně stál tehdy Géza u bran kroměřížského cvokhausu a váhal tak dlouho s prvním krokem vstříc novému životu. Přešel den a noc a noc a den a Géza stále stál u hlavní brány areálu a plakal bezmocí. Tehdejší vrátný Kropil se třetí noci slitoval, Gézu si vzal pod křídlo a ve své kukani mu vařil čaj s rumem a učil ho všemu, co (ne)zná. A že toho bylo! A tak se stalo, že když stařeček Kropil odešel do oněch věčných lovišť, vedení psychiatrické ozdravovny přijalo na jeho místo bez prodlení našeho Gézu, neboť nikdo jiný se tak dobře nevyznal ve věcech vrátnice. Konec-konců primář Gézovi nakonec skutečně pomohl: trpěl Gézovi to, že se z vrátnice stalo jeho bydlíště.

A tak tu Géza sedí. Evakuáč jeden.

Kouká němě na majestátní komín, vnímá ty hluboké existenciální vibrace, jimiž mu tento pohled rozechvívá nitro, a k ústům si v téměř pravidelném rytmu zvedá

kouřící hrníček s čajem s trochou rumu. To mu přineslo kromě syndromu karpálního tunelu také teplo do žaludku, ruměnec do tváře a především klid do života, který je nyní odměřován rytmem upíjení z hrnečku a zvedáním a zavíráním brány pro vjezd automobilů.

Varovali mě před Gézou, když mě sem v deliriu vezli a on se náhle zvedl ze židle v té své kukani a přitiskl se ke sklu s vytřeštěným pohledem. Foltýnka mi pak při ošetřování popálenin od elektrického proudu vysvětlovala, že Géza má vlka uvnitř.²⁹ A že prý je neškodnej, že si tam jen tak odtikává v té své boudě, ale občas v něm ten vlk začne výt, a to pak hystericky nakupuje melouny. S chirurgickou přesností je vyřazenými noži z patologie krájí na tlusté trojúhelníčky a ty pak nabízí sestřičkám, když si to šlapou z šichty domů. Hladová ustaraná sestra málokdy odolá lákadlu svěžího exotického ovoce.³⁰ Sedí tam u něj v kukani, žerou ty melouny a Géza svým vlčím okem šilhá po jejich zacintaných tvářích, po bradě a po krku, kudy teče sladká šťáva, po rudých rtech, ze kterých odpadávají černá semínka s kousky dužiny.

„I já jsem se jednou nechala přemluvit,“ chichotala se Foltýnka a mačkala tubu s panadolovou mastí svými

.....

②② Pozná se to prý podle toho, že má chlap srostlé obočí.

③○ Němci říkají exotickému ovoci prostě a jednoduše

„exoti“.

bezpochyby zkušenými prsty, „holky mě varovaly. Před těma jeho melounama. Řekla jsem si, že si prostě dám a dědek ať se kouká, ne? Šak to mně nijak neublíží a ještě se nažeru. Jó, velký voči, před bitvou je každej generál, milej zlatej. Ten blázen Géza mě tam držel nejmíň hodinu, chtěl se vypovídat a žádnéj meloun mně nedal. Mlel pořád o tom, jak se cítí jako husárek — víš jako z té písničky³¹ — a celej ten jeho smutnej osud, k uzoufání smutnej. Dohnal mě k slzám. Ale mně zatím doma běžel a utekl seriál, chápeš?!“

Pokračovala, ale její hlas se začal ztrácet pod návalem myšlenek, co se mi vlily do kebuly. Husárek. Cítím spojení, cítím to šimrání v prstech u nohou, jako když se má stát něco úžasného (anebo je to zbytkáč el. proudu z těch elektrošoků?!). A ten jeho pohled, když mě přiváželi... I on to cítil. Já a Géza jsme se měli potkat, osud tomu tak chtěl!

Vyhledalo jsem ho hned následujícího dne. Byl oběd, sestřičky hulily na sesterně a popíjely s doktorem ferneta,

.....

③① „Já husárek malý, boty roztrhaný, já na vojnu nepojedu, až budu mít nový. Tatíček to slyšel, hned z komůrky vyšel, boty mi dal udělati, já na vojnu musel. Já husarka malá, mezi husarama husarů je kumpanyje a já jedna sama. Kdyby bylo ještě těch husarů dvě stě, já bych se jim postavila jako švarné děvče.“

všude bylo prázdné. Dohopkalo jsem hop a hop k bídné boudě se zašedlým nápisem Vrátnice, od hlavy až k patě zahaleno v modrém nemocničním župánu.

„Co tady chceš, pacienti sem nesmí, volám zřízence,“ mružel naoko Géza, ale já dobře vědělo, ale v tuto chvíli cíleně věděla, že si mě chce jen vyzkoušet.

„Jak je to s tím husárkem, Gézo, připomeneš mi to?“

V jeho pohledu se zaleskla slza, přihnul si z hrníčku s čajem. Chvíli bylo ticho. Pak hlasem téměř na hranici slyšitelnosti zazpíval: „*Já husárek malý, botky rozedraný, já na vojnu nepojedu, až budu mít nový...*“

„A tatíček? Ten to slyšel, vid’?“

Dojatý vrátný němě přikyvoval. Pak tiše sykl, jak zápolil s čerpadlem u vlastního splavu, ale boj vzdal a hned jsme tu měli slzavé údolí. Přitisklo jsem ho na svou bipolární hrud’.

„Přestaň štkát, ty blázínku. Jsme v tom spolu. Rozumím tvé vnitřní písni o otcovské zradě. I když v tvém případě, jak mi říkali, to možná byla matka, kdo tě podvedl, kdo se o tebe nechtěl starat. Moje píseň (... dramatická pauza á la Radovan Lukavský...) je o bloudění, Gézo. Já jsem zase kuřátko v obilí, pípá, pípá, nožky bolí. Taky to nemám jednoduchý. Ať už kuřátko, nebo husárek, jsme v té temnotě, v tom zmaru a bídě světa spolu!“

Géza nepatrně zkrotl protrženou přehradu slané oční vody. Hladilo jsem ho po skrání a Géza spokojeně chromněl jako velké štěně.

„Nečekají tady na tebe žádné odpovědi, milé kuře,“ zašeptal nakonec a vysmrkal se mi do sepraného nemocničního županu:

„Jsem vrátný. Moje úloha je pouštět lidi dovnitř a ven. Ty už jsi tu bylo dost dlouho, je třeba chytout osud za pačesy a chvíli zas rajtovat po té divoké kobyle, co si říká Život. Toto místo je konečná, a ty ještě nejsi na konci.“

V jeho pohledu bylo cosi pradávného, substantiálního. Zřejmě se v něm skvěla praprawda vzniklá dávno předtím, než se lidé naučili lhát. Věřím ti, Gézo, a cítím to také. Hledělo jsem na komín za oknem vrátnice a náhle mi vše bylo křišťálově jasné.

„Uděláme to ještě dnes v noci, Gézo, budu od tebe ale něco potřebovat.“

Géza se podrbal nohou za uchem a již zase napjatě naslouchal.

„Seženeš mi dva deštníky s kovovou konstrukcí, Gézo. Je mi jedno kde, je mi jedno jak. Nezapomeň! Dva deštníky!“

● ● ●

Toho večera dostala Foltýnka do své nemocniční kávičky několik neplánovaných bonusů z řad narkoleptik a benzodiazepinů, které byly původně určeny

mně. Když začala zařezávat dříví v lese a páně Hrubína *Špalíček pohádek*, z něhož jsem ji poprosil, aby mi před spaním předčítala, s dělovou ránou dopadl na podlahu, uložil jsem ji do své postele a narafočil tak, aby nebylo poznat, kdo to je. Na chodbách bylo ticho jak v hrobě, brr, strašná aluze vzhledem k tomu, že tento resort mohl být opravdu mým příslovečným hrobem. Málem se mi podařilo nepozorovaně proklouznout až ven z budovy, když tu mne čísi pracka drapla jak hydraulický svěrač za zápěstí.

„Pssst, kuřátko,“ zašeptal Géza, „než zvedneš krovky, musíš něco vidět.“

Vrátný mě vedl labyrintem nočních chodeb jak zkušený ohař, dva stíny v tomto mauzoleu nakráplých lidských duší. Stoupali jsme kamsi vzhůru po schodech, hned zase dolů, až se mi zdálo, že snad již dávno nemůžeme být v té samé budově, hlava mi třesla napětím a strachem z odhalení a Gézovo pižmo i pyžamo (neboť on ve vrátnici i přespává) mě dusilo v chřípí. Zůstali jsme stát před zapetlicovanými okovanými dveřmi s tisícem a jedním zámekem.

„Dovnitř půjdeš samotné,“ ohlásil Géza a odemykal jeden zámek za druhým. Chtělo jsem se zeptat, co to má znamenat, co mám čekat, zda se mnou nehraje nějakou nečistou hru lásky šálivé, ale někde v duši jsem cítilo, že tak to má být, že se vše děje podle nějakého nesmírně

složitého, ale odvěkého a správného řádu. Géza vycítil mé obavy:

„Málem jsi už svůj osud dohnalo. Kdosi tu byl, koho jsi mělo potkat, kdo stejně jako já má v tvé životní pouti svou roli. Minuli jste se, ale je důležité, abys vědělo, že sleduješ její stopy.“

Vrata zaječela v pantech, jako by všichni mrtví vstávali z hrobů. Zevnitř zavanul teplý vzduch s lehkou vůní tequilly. Uvnitř muselo být tak o pět i deset stupňů tepleji než ve zbytku budovy. *Venku je mráz — já léto mám*, napadlo mě, bůhví proč. Ve stropě bylo okno, z něhož bylo vidět noční nebe, pod ním stála dvoupatrová postel opatřená koženými popruhy, v rohu litinové umyvadlo se zrcadlem. Cítilo jsem se, jako bych se vracelo domů, do dětského pokojíku. Měsíční paprsek padl na postel, přistoupilo jsem k ní a rukou pohladilo dřevěný rám a pelest, tak důvěrně jako tělo muže, jako tělo ženy. Až mé prsty narazily na jakousi nerovnost, na rýhu. Prozkoumalo jsem ji zblízka. Kdosi, kdo tu byl, kdo tu lehával, koho jsem na své životní cestě málem potkalo, tu nechal vyrytý svůj autogram: *Iveta*. Už toho na mě bylo moc, tak jsem omdlelo. Taký řešení.

Crčení vody. Tentokrát nikoli italské (ale ruské) kachličky³² v nikoli prostorné koupelně uhříněvské vily, ale

.....

③② Jeden kus za 1009 Kč, množstevní sleva od 40 ks.

v cvokhausu, poseté tisíci zapařených kapiček průzračně chlorované vody nikoli pražských, ale kroměřížských vodáren a kanalizací. Položilo jsem své dva pařáty na studenou zem, chirurgicky zabarvené kachličky, strach o hygienu, strach o dva pařáty, že mi na základě kontaminace plísni rozežírající tyto kachlíky upadnou. Ale co už.

Přes průhledný sprchový závěs sleduju Foltýnku, sedí na židli a je pokrytá igelitovou pokrývkou. Čte *Twilight — Stmívání*, zabalený rovněž v igelitovém obalu. Blázni jsou blázni a jejich životní náplní je bláznit. Ve sprše si často uvědomí svoji tělesnost a po dozorcích, tentokrát Foltýnce, chtějí důkaz toho, že jsou stále žádoucí. Nejenže je ten důkaz nereálný, ale hlavně jsou brutálně mokří a dozorčí jsou pak pocákaní. Proto ty igelitové pokrývky pro dozorčí a pro kontrolu přícházejícího návalu uvědomění průhledné závěsy, umožňující bedlivý dozor bez fantazírování.

„Hele, četls to? To oni spolu jako nemůžou spát?“ ptá se Foltýnka. „Daj si aspoň pusu, do prdele?“

„Foltýnko, dal ti někdy pusu upír?“

„No, vlastně dal,“ Foltýnka se kousne do rtu a lascivně na mě mrkne švidravým okem.

„Foltýnko, zaprvé, vědci z Harvardu, vampirologové, museli bohužel svůj obor zrušit, i přes značné dotace od americké vlády, protože se přišlo na to, že jsou to jen bludy. Vampíři (polsky umpíři) neexistují. A zadruhé...“

„Jak to víš?“ A po chvíli: „Ale dyť je o nich třeba tahle knížka a oni v ní lítají! Dost obstojně, musím říct.“

„Foltýnko, zbláznila ses? Člověk nemůže lítat, nemá křídla.“ Žaslo jsem: *Opravdu???*

„Ale oni lítají, on ji chrání, dycky přiletí, dyž jí hrozí nebezpečí.“

„Jo, to je láska, to je příběh, to je fikce.“

Foltýnka se dívá, jak po ruské kachličce stéká pára, a pak přizná barvu: „Co je to ta fikce, Staňo?“

„Foltýnko, fikce znamená, že je to smyšlené. Že se to nikdy nestalo, jen si to někdo vymyslel. Tedy ne realita.“
Opravdu???

„Aha, a co ten vousáč pan Prstenů³³? On žije přece na Novém Zélandu! Já bych tam chtěla jet trhat jabka, otrkat se a naučit se anglicky a potkat ho třeba, s primáčkou Zuzkou jsme už domluvený, promluvit s ním, jaké to bylo, když hledal tu věc, ten prsten, nebo jak to bylo...“

„Foltýnko, žádný pan Prsten neexistuje a nikdy neexistoval!“

„Ale dyť má webové stránky a odpovídá mi na maily! Co lžeš! Ty mi závidíš!“

„Foltýnko, člověk nelítá, prostě, to je nemožné, lítají jen ptáci a talíře při hádce.“

.....

③③ Dle renomované lotroložky Irely Látalové Sauron neboli Pán prstenů „nemá ani tělo, natož vousy“.

„A Edward Cullen!“

„No dobře. Jak myslíš. Ale zítra by sis měla zajít k Zuzce, primárce, na pokec, fakt to hutně potřebuješ, možná i pár patáků nebo rovnou injekci. Trocha elektřiny a hned ti bude líp, co ty na to?“

„Ty mi nevěříš. Ale Edward pro mě přiletí... Svět je tak nespravedlivej!“ Foltýnka praštila knihou na mokrou zem, shrnula ze sebe celotělový igelitový bryndáček a utekla pryč.

V klidu jsem se dosprchovalo a šlo na pokoj. Pak jsme chvíli kecali se Svaťou o tom, že radiátory mluví a že lustr je jejich velitel, jeho oblíbené téma, já u toho bucnulo. A když jsem se v šest probudilo, bylo mi jasné, že teď, nebo nikdy.

Šlo jsem za sestrama, kecalo se. Foltýnka si prý vzala den volna. Nějakým naprosto záhadným způsobem mě na chvíli ponechaly v sesterně samotného a šly sjíždět do kanclu primárky Zuzky demo video, jak se plete vánočka. Já jim mezitím uvařilo kafčo, do kterého jsem pro lepší požitek rozmíchalo pár benzodiazepinů, holky po půl hodce hovoru o pečení buchet a ideálním vytváření kvásků krásně vytuhly, a šlo se na věc.

Doklopýtalo jsem za Gézou a už z dálky na něj řvalo: „Máš ty deštníky a plátýnko?“ A on zase: „Dáš si čaj s rumem? V Penis Marketu měli zlevněnej, ten jamajskej.“

„Dám si. Tak co, máš?“

„Mám!“ Géza vytáhl z tašky s logem Penny Marketu dva deštníky, samozřejmě rozbité, jak se dalo čekat, ale co, od čeho mám svoje zlatý český ručičky?

„Lampu a čaj s rumem!“ zavelelo jsem a pustilo se do secírovací prácičky s jemnými drátky a šňůrkami, které rozumí jen pár zasvěcených, zbytek je pouze konzumentem těchto zázraků techniky.

„Ten puntíkatej a to plátýnko je po jedné babě pačoše. Odkázala mi dům. Byla to koza, otravná a běsnivá, ale co. Vlastním její dům a můžu si tam vzít, co chci. Ten dům bych rád odkázal tobě. Nachází se v Čeladné.“

Malebná vesnice ležící v samém srdci Moravskoslezských Beskyd. Krásná, mnohde člověkem nedotčená příroda (až na místní dřevouhelný hamr), „*nádherné údolí řeky Čeladenky, potoky a říčky s čistou průzračnou vodou, ve které se prohánějí hejna ryb*“.³⁴ Nachází se tu lázně a sanatorium, původně zřízené pro ostravské horníky.

Hlavou se mi náhle prohnal huragán a řval: *Mlha na ni nemá síl. Pamatuje si, kdo v boji zvítězil*. Co to má být? Co to má jenom být? Přestalo jsem pitvat titěrné drátky a chytlo se trhnutím za spánky. V tu chvíli mi v kapse župánku něco zapípalo. Trhlo jsem s sebou znovu.

.....

③④ www.celadna.cz

„Život není dýňový džus. Co se nepěstuje, to neroste. Kvadratura kruhu. Krhavým zrakem k lesu hleděl. Máme napečeno, přijed.“ Tak zní esemeska, co mi právě došla.³⁵

„Kuře, co je ti? Ten rum je prošlej? Já to věděl...! V tom Penis Marketu se nedá nic kloudnýho koupit!“

„Gézo, ne, ne, to nic. Já jen měl ošklivý obraz před očima a slyšel podivné volání.“

„Volání? Z jakých slov se skládalo?“

„Něco o mlze, nevím... Strašně mě bolí hlava.“

„Mlha padla, to jo. Chceš diazepam? Beru ho místo vitamínů.“

„Ne, od dětství mám febrilní křeče.“

„To je padócnica?“

„Ne. Enem sa klepu a su mimo sebe.“

.....

③⑤

„**Madam Pomfreyová:** Zlomenina je hračka, ale dorůstání kostí ne!

Hermiona Grangerová: Ale dokážete to, že jo?

Madam Pomfreyová: Samozřejmě to dokážu. Ale bude to bolestivé. Čeká vás zlá noc, Pottère. Dorůstání kostí není příjemné.

Podá mu sklenici s lékem. Harry se napije a okamžitě ho vyplivne.

Madam Pomfreyová: Co jste čekal? Dýňový džus?“

(J. K. Rowlingová: *Harry Potter a Tajemná komnata*)

„Aha, ale to je to samý, ne? No každé má něco. Já mám zas Mébiův syndrom.“

„To je zas co?“ Stříhal jsem plátno a musel se soustředit na nůžky ostré jako mořský ďas.

„No, viděls mě někdy se zavřenou hubou?“

„Neviděl.“

„No právě. Porucha polykání a atrofie jazyka. Prostě jako bych neustále vejral jak tele na nový vrata.“

„Ale tak, Gézo, máme tě rádi i takového.“

„To jo, ale hubu nezavřu. Tak to je.“

„Medicína cválá kupředu mílovými kroky.“

„Ano, materiální pokrok lidstva jde kupředu raketo-
vým pohonem a duše za ním belhá pěšky. Medicíně ne-
věřím. Věřím spíše tibetským čarodějným zaklínadlům.“

„Zavřou ti operativně klapačku a bude. Tys pomohl
mně, já pomohu tobě. Každý dle svých sil a možností.
Mám známou na Harvardu. Zjistíme, jaké jsou mož-
nosti.“

„Bídné, to víme.“

„Ale tak, Gézo, vždycky je šance na pokrok. Nemít
naději se klasifikuje jako hříšné.“

Prstíčky mi už litaly mezi drátky deštníku, počínalo
jsem látat plátýnko k deštníkům a vytvářet podivnou
konstrukci,³⁶ jejíž substantiální smysl jsem znalo pouze
já samo, a i o tom vážně pochybuji.

Jako by ďábel sám velel mým rukám a jeho jho se je
jalo kormidlovati.

„To s tou Čeladnou jsem ale myslel vážně. Ten dům chci nechat přepsat na tebe. Jednoho dne bys tam mohl žít spokojený život, vystudovat medicínu nebo si udělat masérský kurz, pracovat v tamním rehabilitačním centru, založit rodinu a obdělávat na malé, ale šikovné zahrádce políčko, vybudovat rybníček.“ Šoupnul mi do ruky ušmudlaný lístek a donutil mě, abych na něj napsal své jméno, adresu trvalého bydliště a rodné číslo.

„Rád bych tam choval sumečky a cichlidy. Možná chlamydie.“

„Myslím, že tam budou nutné pozvolné břehy, aby se vegetace rozrostla na co největší ploše — a aby jí nevadilo, když bude kolísat hladina.“

„Áno. A časem si obstarám i strašilky. Ty něco víš o bídě světa. Straší, aby nebyly vystrašeny, věděl to? A pes, of course. Nejlíp baseta, jehož výraz nejlépe vyjadřuje můj životní pocit. Na podzim prodám kravku a na jaře už nezaseju.“

„Kuře, se vším se popereme a všechno bude, sumečci a strašilky, v Čeladné, uvidíš.“

.....

©© Inspiroval jsem se létací konstrukcí použitou ševcovským tovaryšem Jírou v pohádce *O princezně Jasněnce a létajícím ševci* (1987). Uživatelka larelay o ní napsala na ČSFD.cz: „Tuto rozpravku som zbožnovala a kazde Vianoce som na nu cakala viac ako na darceky pod stromcom.“

„No jo. Dyť jo, furt. Gézo vypelichanej. Hotovo!“

Předvedl jsem Gézovi to, co jsem vyměšlelo, v duchu projektovalo celou noc, nyní zhotovilo.

„Co na to říkáš?“

„No, a co jako s tím, kuře? To ti na pokoj nedovolí vzít. Možná by tě za to dali dokonce na oddělení pro nezvladatelný! A parády bys s tím stejně moc nenadělal, s takovýmhle rozdvojeným deštníkem. Vypadá to jako netopýře.“

Géza je tupan. Ale co už. Každopádně moji víru ve věci další to neohrozilo: sestrojilo jsem ze dvou deštníků a plátýnka po pacošce malýho netopejra a hodlalo ho okamžitě využít v praxi.

„Jde se na věc. Gézo, díky za pomoc. Jsi můj věčný přítel. Nyní musím uniknout z toho zařízení, ale naše cesty se opět spojí. Až si vyřeším svoji osobní pohlavní odyseu. To o té mlze, vnitřní vlk ve mně hárá a žádá si své, já se s tím musím poprat, proto nyní musím odletět. Sbohem, stejnorozený.“

Tím, co jsem v následujících hodinách konalo, jsem popřelo všechno, co jsem Foltýnce napovídalo: letělo jsem a řeklo bych, že se stmívalo, a šlo mi to líp než tomu ubohému bledému upírovi.

• • •

Géza hleděl za siluetou obrovského netopýra ještě dlouho poté, co se odlepila z vrcholu *kroměřížského*

habána a zakroužila naposledy nad areálem toho hrůzného resortu, jenž se mu stal domovem a mně na pár chvil také. Zatímco jsem s konstrukcí blan a drátů hodnou létajícího ševce objevovalo a ihned v praxi aplikovalo tajemství aeronautiky, jíž rozuměli již starověcí Egypťané či středověcí islámští vědci studující let ptáků, a sapristi, dokonce i ti rákosníci v Číně pouštěli před tisíci lety draky, unášely mne vzdušné proudy vstříc obzoru, no a ten bláznivý bratrský Géza dole na zemi pocítil žahnutí plamene vlčí vášně uvnitř svých útrob a snad ho tento můj bláhový čin inspiroval k tomu husarskému kousku. Navrátil se zpět na oddělení, do svých vlčích paží zdvihl bezvládnou rozkydnutou Foltýnku se slinou v koutku sprostě rozchlípených rtů a s vítězným vytím si kořist táhl do své nory, do své boudy budky, kde se oddal zvířecím běsům a dal té omámené potvoře co proto!³⁷ (Pro uklidnění čtenáře poukazují na to, že syn z druhého vrhu je obdařen

.....

©© Notně překvapená Foltýnka porodila za šedesát tři dnů pět vlčat, každé o váze půl kilogramu, slepé, vždy úplně hluché a zcela závislé na matce. Jistou útěchou v této neutěšené situaci jí byla noticka k celému případu v místním tisku, z níž se dozvěděla, že na tom mohla být podstatně hůře, neboť dle historických sovětských pramenů bylo v minulosti u vlčic napočítáno až sedmnáct štěňat v jednom vrhu.

bystrým sluchem a je úspěšným posluchačem Odborného učiliště elektrotechnického Kroměříž.)

Mou ikarovskou výpravu nehnały vpřed hvězdicové ni rotační motory, anobřž prostá lidská touha vymanit se starým pořádkům a uniknout okovům pozemského života (velkou pomocí mi samozřejmě byl fakt, že jsem se narodilo s dutými kostmi, které mají například ptáci)³⁸. Jak si s mým chabým tělem pohazovaly vzdušné víry a vesmírné vánky, vděčilo jsem osudu za příslušnost k naší panenské středoevropské zemičce, kam by letěl jen blázen, a kde tedy ještě bylo možno nocí létat jako olbřímí opeřenec, neboť například nad takovým americkým kontinentem se vzdušným prostorem každou sekundu pohybují až čtyři tisícovky letounů, přenášející až šedesát jedna tisíc cestujících do jednoho ze čtyřiceti devíti tisíc letišť na planetě Zemi. Nu, a to by jistě dříve či později došlo k nemilé kolizi či karambolu!

Pravidelné máchání improvizovaných letek a vztlak, čili síla působící proti směru gravitace, vznikající právě na křídle při proudění vzduchu okolo něj, tvořící zhruba dvě třetiny na horním povrchu křídla a jednu třetinu

.....

③⑥ Pagetova choroba: protože se nemoc nejčastěji začne projevovat na kostech lebky, zvětšuje se obvod hlavy a postiženým najednou jednoho dne začne být malý jejich klobouk. Takto nejspíše vzniklo historické označení nemoci jako „nemoc malého klobouku“.

na dolním povrchu, mne vzdalovaly tomu k nesnesení komplikovanému životu, odehrávajícímu se až do dnešního dne pouze v konceptu horizontálním a v těsné nezvratitelné spojitosti spodní plochy mých hnát se zemským povrchem. S každým mávnutím jsem cestovalo plynným médiem pryč od rozviklaných pilířů lidského života a hroutících se zákonů existence uvnitř lidského společenství. A aniž bych to tušilo, stával se můj noční úprk poutí exulantskou, neb každý další pohyb křídla mne hnál dál a dál od té pitomoučké rodné hroudy (hoven), jež mi byla vždy tak milou a trpkou platformou pro mé dosavadní skopičiny, a někde z hlubin pode mnou, plných špic jehličnanů a cukrových homolí štítů hor, znělo vzdálené, téměř neslyšitelné noční *Jodeln* jako předzvěst věcí budoucích.

Kapitola V.

„Budíček! No tak budíček! Kolikrát vám to mám říkat?“ Lorna se s ničím nemazala. Ve fešném bavorském kroji³⁹ vpadla na buňku č. 3 a zjedнала si pořádek. Žádné vyspávání, kúra začíná, a to teď hned. Otočením caplíku zapnula etanolová stěnová kamna, aby mi zpříjemnila jedinou intimní chvíli dne: ranní hygienu a oblékání. Na to máme celé tři minuty. Zatroubením začíná rozcvička, která zde není ničím intimním, ale věcí veřejnou: stoupneme si všichni na apelplac a konáme zdravé cviky pro rozvoj zdravé čisté rasy, jejímiž vypulírovanými žilami proudí zdravá krev a logicky také zdravý duch. Lorna je typickým příkladem takového zdravého krásného čistého člověka:

„Co vejráš? Vstávej! Do tří minut na apelplacu, jinak po všech meješ nádobí, pacholíku.“ A prý že se Německo s válečnou minulostí vyrovnalo!

.....

③③ Bavorský kroj zvaný „Dirndl“ z německého „Dirn“ (mladá dívka).

Z kandelábru v levém horním rohu místnosti se ozval Wagnerův *Soumrak bohů*, pasáž, v níž bídáka Siegfrieda táhnou do hrobu. Jedná se o tklivou hudbu, v níž se odráží bída světa, podsvětí a vesmíru, kterou někteří z našich řad bytostně pociťují téměř každou minutu svého počínání na tomto světě.

Lorna mi dala na noční stolek sklenici diamantové vody⁴⁰: „Tohle vypiješ.“ Všimla si, že nereaguji. „Přestaň vejrat jako sůva z nudlí a zapij tydle synergický patáky.“ Oukejoukej, kam ten spěch? Žijem jenom jednou, tak hezky popořádku. Siegfrieda tehdy nápoj očaroval zapomněním — co čeká mě, hejhou? No, tak co, stejně už cítím, že můj život je jak autíčko na setrvačnicku a jede a jede, aniž bych já samo vědělo, kde je ta blbá brzda. No nic, spolkl jsem tablety, po synergii to nechutnalo, tipuju na diazepamové vitamínky, a jalo se mejt oudy, ha-

.....
④○ Diamantová voda je pramenitá voda, u které byla zrychlena vibrační frekvence, mající lahodnou chuť a zázračné vlastnosti. Diamantová voda má splnit nahlas vyslovené přání svého uživatele předtím, než ji začne pít. Použití hudby pro přípravu vody spočívá v tom, že krystal vody je vystavený písni lidového tance, který se tradoval v oblasti Kawachi po více než osm set let. Je živou geometrií založenou na zvuku. Spousta nepřítelů tvrdí, že může být rakovinotvorná.

lit do hrubých rouch, přes rameno hodit reznou mošnu a vydat se na apelpácek.

Tam už čekali mí kolegové, napjatí a nažhavení na kúru. Jak vedoucí Lorna s Bodem⁴¹ oznámili, dnešní výběr terapií je jako vždy pestrý: konzultace s guru Traugottem Königem, právní konzultace s JUDr. Heiselem, řádění s ďábelskou hůlkou⁴², možnost diskutovat v otevřeně-uzavřených skupinách — zpovědi nevěrníc, Bettnässer-Club⁴³, vypinkání žonglérů, vyfakovaní fakíři, dědkové stížení podagrou a také *Spoлек потулных кейклирů*. Musím přiznat, že akrobacie se

.....

④① Bodo-Ubbo mi stiskl pevně ruku: „Bodo-Ubbo, pro tebe jen Bodo!“

④② Tzv. devil stick. Nic pro malé pacholky!

④③ L'énurésie nocturne (enuresis), německy nazývaná Bettnässerei, česky počůrávání. Známým „bettnässere“ byl velikán německé literatury Friedrich Schiller. Noční počůrávání bylo zdrojem posměchu jeho spolubydlících, když proti své vůli studoval vojenskou akademii Karlsschule nedaleko Stuttgartu. Výuka se vyznačovala metodou tvrdého drilu, Schiller se tak ještě v patnácti počůrával, za což byl dvakrát potrestán. Tajně pak šňupal tabák a spolu s intelektuálně orientovanými spolužáky četl zakázané spisy. Již v mladém věku se tak projevovala jeho básnířská přecitlivělost (počůrávání), ale i touha po rebelii (konzumace zakázaného ovoce).

Ráda nořila ruce hluboko do hlíny.

švihadly, balancování na kouli, chůze po laně, balancování na rola rola, přízemní akrobacie, fakírské umění (chůze po střepech a hřebících), diabola a žonglování s talíři, zkrátka kejkle, klaunerie, chůdy, to bylo vždycky moje. V dobách dětství, kdy mě moje matka odbyla větou „hraj si a neprud“, tvrdým gestem své gramlavé ruky mě poslala do rohu a šla pomáhat otci do řeznictví, staly se novinové listy, nafukovací balonky, víčka od PET lahví, cyber válec, pedalo, rolon mými nejlepšími kamarády. Lákal mě taky workshop s názvem *Břítvou proti depce*, který měl podtitul „Vylečte své záchvaty nepřítelnosti a stihomamy hrou na hraně...“.

Lorna zařvala: „Pochodem vchod na luka za ubytovnou. Tam udělá Gothard rozcvičku orientovanou na protažení takzvaného kachního svalstva a poté máte patnáct minut, během kterých si lehnete do trávy. Pět minut budete věnovat zpěvu písně *Travička zelená, to je moje potěšení*, poté si deset minut budete vytvářet svůj denní program. Myslete na vyrovnaný harmonogram: psychická, fyzická a tvůrčí činnost rovnocenně rozvržené, tedy ne že budete celý den skotačit na rola rola, je to jasné?“ Každému vrazila svým pohledem do očí šíp, přičemž se dušuji, že ostrost tohoto bodce není radno podceňovat. „Komu to není jasné?“ zařvala Lorna a čekala odpověď: Ales klár, Lorna, dankešén!

Nevím, co to do mě náhle vjelo, ale já, kur bankivský, čeledi bažantovité, zvedlo jsem ruku, aniž bych vlastně

vědomě poslouchalo, co ta německá mádl blekotá. Myslelo jsem spíš na mámu, co mi vařívávala a jak dlouho potřebují povidla na plotně probublávat... Ale navařil jsem si to, tak jsem si to musel i sníst, proto jsem děl:

„Promiňte, jak zněl váš ctěný dotaz?“

„Kuře, jestli máš blekaut, sypej do pokoja a ať tě nevidím.“

„Nemám blekaut, nemám.“

„Tak na co jsem se teda ptala?“

„No to se ptám já tebe, Lorni. Občas bys měla skáknout na skupinovku pro blekautisty.“

„Seš mimo, půjdeš do klece. Bodo, odvedte ho na pavilon dé osm. Pro klecáky.“

A tak šel život v bavorském lágru den za dnem. Lorna samozřejmě hovořila německy se silným tyrolským přízvukem a já, malé stověžaté Kuře, jí zbla nerozumělo. Budiž to chápáno jako devíza literárního výrazu, že zde uvádím transkripce našich potouchlých rozhovorů ve své rodné řeči.⁴⁴ Za svůj výstup na apelplacu, díky

.....

④ Tímto děkuji své středoškolské učitelce Jarmile Kolrábové za to, že v hodinách němčiny ne a nepolevila, bičem mrskala, a já tedy základy germánského jazyka ovládalo. Stinnou stránkou této těžko nabyté jazykové dovednosti je dosavadní noční enuréza. Inu, jak víme, dril je dril a psychosomatika „nuda je, má však cenné údaje“.

kterému jsem se prý u mnoha chovanců zapsalo jako idealistický rebel téměř schillerovského ražení, jsem prvních několik dnů strávilo na samotce pavilonu D8. Jednalo se o prázdnou místnost s prostým kavalcem. Na dveřích pak bylo velkým písmem napsáno: KDO SI MYSLÍŠ, ŽE SEŠ? Skrz pletivo svého kotce jsem pozorovalo naducaná šlehačková mračna bavorského nebe. Z mozku se mi při tom pomaličku mazaly vzpomínky na Foltýnčino švidravé oko i Gézovu chápavou mordou, jejíž pach pravidelně aktualizoval čajínkem s rumem. Zde, v resortu bizarním tak, že snad možná existuje pouze v mé vlastní mysli, se započala nová kapitola mé narušené duševní turistiky.

• • •

Plachtilo jsem na křídlech noci nad štíty kolmých brad zubatých bavorských pohoří, snad vinou nevypočitatelného osudu a jistě také díky činnosti islandské sopky pod ledovcem Eyjafjallajökull, která již několik dní chrčila do atmosféry vulkanický popel a tím zásadně paralyzovala veškerou leteckou dopravu⁴⁵, způsobila nelítostné zmatení orientace a pozbytí smyslu pro létání. Vrhlo jsem se střemhlav k zemi právě v místech,

.....

④⑤ A dle mínění vulkanologa Thora Thordarssona z Edinburské univerzity je vysoce pravděpodobné, že celou Evropu její podvratná činnost uvrhne do „nukleární zimy“.

kudy často chodila Lorna na svůj pravidelný ranní sběr andělů.

S prvními paprsky slunce nad vrcholy zteplilých horských smrků bavorská selka Lorna Preuße-Heilbronnerová⁴⁶ zapřahala své dva vlčáky, krmené zásadně čerstvě nadojeným mlékem a poctivým prejtem z dolnosaských divokých bachyní, do gladiátorského vozíku, s nímž brázdila lesy nedaleko Straubing-Bogenu. Napichovákem vyřezaným z třísetleté bavorské borovice, který zdělila tato brunátná výborná žena po své prabábě, pročesávala za hlasitého jódlování klasické vypalovačky *Drei Kuku* trsy borůvkových křáků podél cesty stoupající k zasněženým vrcholům hor, neboť dobře věděla, že padlí andělé, jak ráda dle tradice zovala nás ubožáky na hranici existenciálního rozkladu, mají tendence padat z nebe a pak se válet v příkopech. Tam našla i mě. Bodla do mě rodinným pohrabáčem svou plnokrevnou selskou silou a ze změti zeleně se v tom ranním horském oparu ozval dvojí výkřik, půl mužský a půl ženský. Lorna zvolala: „Da ischt was!“ Lorna pohotově křikla na vlčáky Hagana a Guntrama, zastavila

.....

©© Přestože jméno poukazuje na švábské městečko

Heilbronn, známé Katynkou z Heilbronn, hrdinkou hry Heinricha von Kleista, Lorna je původem z dolnosaské říte jménem Wolfenbüttel, města, odkud pochází světoznámý drinčíček zvaný Jägermeister.

Lorna pohoťově křikla na vlčáky Hagana a Guntrama,
zastavila svůj jódľ i svůj vůz a vyzvedla ze strouhy
mé nebohé zlámané tělo.

svůj jód i svůj vůz a vyzvedla ze strouhy mé nebohé zlámané tělo. Noc se již s definitivou odporoučela a prohrála v boji s chladným ránem, když mne Lorna tiskla na své obří mléčné žlázy, kolébala semotamo a šeptala mi hlasem sladkým jako med divokých včel bavorských hvozdu přimíchaný do teplého mléka horské kravky za úsvitu podojené:

„Stille, du armer Schlucker! Mein bemitleidenswert armer Schlucker!“⁴⁷

Byli na mě hodní, zpočátku. Do nápravného tábora Lorny Heilbronnerové jsem se nedostal, jak jsem později zjistil, úplnou náhodou. Někde v hlubinách lesního porostu, nedaleko míst, kde byl ve svahu v nadmořské výšce čtyř tisíc metrů zbudován léčebný resort, tryská na dně horské prolákliny z nitra Země abnormálně silný pramen magnetické síly, způsobující zakřivení magnetického pole a soustředící k sobě jedince na hranici šilenství, neb jak víme, kolísající nervová a psychická aktivita odkrývá nepoužívaná centra lidského mozku, mimo jiné i ta, která jsou citlivá na změny v magnetic-

.....

④⑦ Až teprve mnohem později jsem se dozvěděl, že tato milosrdná procedura, kdy guru svého svěřence soustavně utěšuje slovy: „Chudáku, seš chudák, ty seš takovej chudák!“, je již první fází terapie. Terapie, mající několik fází, bývá zakončena výstupem na pahorek Chudák (309 m).

kém poli Země. A tak jsme se tu sešli všichni. Nejlepší z nejlepších. Nejhorší případy rozkladu lidské psychy.

Někteří z nás prostě spadli z nebe, jiní přijeli na koni, do jehož hřívky po celou cestu bořili tvář a šep-tali jí svá trápení (jak to viděli na obrázcích kostek, které jako malí skládali na ohavném koberci v dět-ském pokojíčku), a někteří vyvolení, co na tom snad nebyli zas až tak zle, aby je k sobě resort sám svými magnetickými silami přitáhl, dokonce brali pobyt zde jako záležitost prestiže a demonstraci svých výdělků. Vysolili na Lornině internetovém portálu *www.lorna.heiland.de* tisíce éček za nadstandardní služby (pokoj s wifi a teplou diamantovou vodou každé ráno a večer). (Pro spadlé anděly měla Lorna slabost a nechávala je tu zadarmo.) K těm posledním se počítaly především rozmařilé celebrity, zhýčkané pobytem na výsluní, se slušnou zásobou smyšlených fobií.⁴⁸ Bylo nás tu mnoho a společný jsme měli jen ten balanc na tenké hranici mezi přičetností a smrdutou tlamou šílenství, přichystanou sklapnout jednou provždy a odeslat nás jícnem někam do temnot, přesněji a natvrdo řečeno — do prdele.

.....

④⑧ Např. Nicole Kidman trpící nebezpečnou kombinací fobie z fialovomodrých motýlů a závislosti na botoxu nebo Heidi — děvčátko z hor — Klum, poté co se rozešla s obludou jménem Seal.

Lorna všem psala treatmenty na tělo. Nejdříve mě postavila zpátky na mé křivé muří nožky pravidelnými dávkami ricinového oleje lisovaného ze čtrnácti semen plodů *skočce obecného* (jak vím a znám ze své květinářské praxe, již patnáct semen této okrasné květiny obsahuje smrtelnou dávku jedu ricinu). Když jsem zvládalo zapojit se do pravidelného režimu ostatních chabrusů z resortu, k němuž neodmyslitelně patřilo například pravidelné zpívání „hymny o Lorně“ jako vzdání díků naší spasitelce⁴⁹, vrazila mi ta jurodivá bavorská selka s prsy plnými jak vemeno kravky alpské do rukou deník Moleskine⁵⁰ (zřejmě

.....
④⑨ K přivítání každého nového dne sešli jsme se na apelplacu a Lorna předzpívávala a my opakovali v extatické melodii provázené serpentinským tancem:

*„Přišels ke mně jako déšť, co křísí,
vracím poloslepým očím jas.
Žili pro nikoho, teď jsou čísi,
patří jen ke tvým.
Znáš mě odjakživa, znáš mě chvíli,
proč by hlavní roli měl hrát čas?
Jednou vznesem se jak čápi bílí
k zeleným větvím!“*

⑤① Pro německé zájemce je vyráběna řada vázaná v lidské kůži. Tento notes údajně používali Oscar Wilde, Vincent van Gogh, Pablo Picasso, Ernest Hemingway a Henri Matisse. Bláhoví lidé věří, že když jej budou používat, přejde

na ně něco z génia jmenovaných... Je to podvod, vyguglujte si to. Ale jak víme, většinou věci, co jsou podvod, bývají oblíbené a úspěšné.

.....

si takovéto terapeutické pomůcky mohla dovolit díky dotacím od zazobaných hypochondrických celebrit).

„Víš, co se někdy stane s kuřetem, když mu usekneš hlavu?“

Polklo jsem těžce.

„Taková věc... Vono nám začne pobíhat, jestli rozumíš. Bezhlavě. Nechceme, aby se něco podobného přihodilo tobě..., jestli víš, jak to myslím. Víš??“

Nevím!

„Abys nám tu běhalo od ničeho k ničemu jako to kuře s odátou hlavou. Takzvaně beze smyslu. Dávám ti do ruky *kroniku tvého pohlaví*. Je na tobě, abys její stránky zaplnil obsahem. Jako capreolfág nemůžeš realitu nikdy nahlédnout s tolik potřebným odstupem, neb polovinu dne jsi ženou a tu druhou mužem, a tím pádem nemáš ani po jeden celý den konzistentní psýchu, ale na druhou stranu po tobě zase pojedou jak mužští, tak ženští chovanci našeho léčebného ústavu. Až budeš ženou, piš si sem poznatky týkající se mužů a mužského světa. A naopak. Protože jen očima opačného principu, druhého pohlaví, lze s odstupem cosi hodnotit, čehosi se dobrat. A ty se přece chceš něčeho dobrat, nicht wahr?!“

Natürlich, Lorna. Můj svět, pečlivě rozložený mezi květinářství a opravnu deštníků, se svým jasně fungujícím time-managementem, to klapající soukolí se rozpadlo. Mám-li jej spravit, potřebuju jasný zrak. Ne pohled skákající mezi ženskou a mužskou perspektivou, jednu chvíli být něžným a hned zase tím prasáckým pohlavím. Je třeba nastolit znovu řád, vyznat se ve všem, znovu objevit bídu světa a znovu se z ní zhroutit, věčný koloběh. Ještě té noci, když hodiny začaly odbíjet půlnoc a já se stalo ženou Miladou, jsem při světle svíčky z tuku oběšence (předchozí okupant mého pokoje) začalo škrábat svou litanii na muže:

Víme, že všichni muži jsou lháři a sobci, to je nezvratitelný fakt způsobený procesem výchovy ženou-matkou-ochrankou, která vývoj tímto špatným směrem podporuje a umocňuje. Je třeba počítat s tím, že každý člověk nosící pod kapotou penis s veškerým příslušenstvím vlastní nehledě na povrchovou úpravu a zdání více či méně zřejmou „vnitřní svini“, která pouze čeká na možnost projevit se. Vše, co mužský svět definuje, je jejich pohlavní orgán. Je to důležitý faktor mající vliv na sociální chování, sebevědomí, vztahy a celkově na prožívání reality muže. Víme, že muži s podprůměrnou velikostí pohlavního ústrojí bývají vzhledem k pocitu studu méně náchylní k nevěrám, ale naopak projevují se vůči ostatním jako větší idioti, neb kompenzace je nutná. Zkrátka kvalita a průběh člověka

pohlaví mužského je přímo úměrná velikosti a funkčním schopnostem jeho pohlavního orgánu.

S pohlavním ústrojím muže souvisí také věčná otázka dichotomie spodního prádla. Tyto dva zcela odlišné sémiotické systémy je třeba rozpoznat a důsledně oddělit, neb připustíme-li lehkou generalizaci, lze bez rozpaků říci, že „slipáci“ jsou špatní lidé a nositelé boxerek bývají naopak veskrze lidmi dobrými.

Ech, ech, ech. Jsem halt dítko štěstěny. Kde jsou ty časy, kdy jsem žilo poklidný život capreolfága: půldne květinařkou, půldne opravářem, večer vášnivým filatelistou. Ty časy jsou v pejru a takový, jaký to bylo, už to nikdá nebude. Já, dítko odkojené kojnou Dobroslavou (páč mé mamě se mlíko v ceckách naměstnalo, až cecky málem ruply, ale nevytek ani mililitřík), kterou to vždy do Bavor táhlo, jsem tu cítilo jisté zadostiučinění. Bodejť. Vykrmenej dobrým Dobřiným mlíkem jsem tu chytilo druhou mízu. Sice zdejší cvokhaus byl pro vipky, ne lůzry a pancharty z Nemanic, jako jsem já, a taky metody byly značně vykonstruované a nabídka až, řeklo bych, nepřeborná, ale něco to do sebe mělo. Rola rola se stalo, vedle hry s PET lahvemi a devil stickem, mou největší vášní, kromě toho jsem uvažovalo o koupi cyberválce, bych mohlo kejklit v pohodlí domova a nabytý um nezapomnělo. Přestože španělský klaun, exblázen Rotriko tvrdí, že klaunerie se zapomenout nedá — stejně jako

líbání. Důležitá byla i skupinovka, na které jsme se vy-
kdákávali ze svezích sraček společně. Říká se tomu
skupinová terapie. Myslím, že stojí za to tu jmenovat
a krátce charakterizovat alespoň některé mé spolupa-
cianty: — Farář Manfréd, který je v Německu již takřka
celebritou. Zamiloval se do své umělohmotné kačenky,
prvotně určené pro dětské hrátky ve vaně, Manfréd pole
působnosti kačenky značně rozšířil na všemožné sado-
masochistické hrátky. Začal si na www.sexliebesbriefe.de
psát blog „*Já a plastikKáča z Heilbronn*“, který se
stal brzy jedním z nejčtenějších německých blogů.
Jednoho dne ho jeho pomocnice na faře přistihla, jak
právě odklikává nový příspěvek a láduje video s kach-
nou, a bylo takzvaně vymalováno. Manfréd je tu nej-
spíš nejtěžším kalibrem, co se narušené psychiky týká.
První měsíc pobytu tady se prý jen kýval zprava doleva
a zpátky a nepromluvil. Jeho mnohonásobné žádosti
o dovezení kachny či zakoupení nového kousku byly
Lornou zamítnuty. — Dělnice Hedvika trpící obsesivní
poruchou. Chce, aby vše šlo hladce a tzv. nevrazilo. Pro-
mazává dveře, řetězy, ozubená kolečka, zuby a nervy.
Nedávno došlo k debaklu, když si během večeře nalila
olivový olej do uší. Olej je k dispozici pouze na dochuco-
vací stanici, jinak Hedvika žádný ve svém soukromém
vlastnictví mít nesmí, to má černé na bílém nařízené
policií. Souvislý hovor s ní je prakticky nemožný, což
dokazuje moje marná šance z ní dostat informace,

kde je smeták. (To se mi jednou rozsypaly na zem bio
oplatky.) — A spousta dalších magorů.

Po večerech jsem si tu čítávalo z prvního českého cirku-
sového slovníku od Tondy Hančla. Jistě si stejně jako já
lámete hlavu nad tím, jak jsem k té knize přišlo a jestli ji
takhle s sebou tahám všade možně. No netahám. Moje
bajbl to nejní, ale bude. Když mě Lorna uviděla s touto
knihou, jindy arogantní tlama jí změkla a řekla: „Nechal
ji tu Prokop.“

„Kdo byl Prokop?“ procedilo jsem zvědavě a připa-
dalo si jak v blbým americkým filmu, ve kterým se hr-
dinové taky musí takhle blbě doptávat.

„Člen Českého magického svazu od roku 1956, velký
člověk. Rotrikovi nesahá ani po paty. Byl sem umístěn
krátce poté, co jsem sem nastoupila. Bohužel trpěl ne-
vyléčitelnou touhou po urtikaci.“

„Co je urtikace?“ Zase — to to nemůže prostě říct!/?
Ale buďme rádi, že vůbec mluví!

„Je to libůstka, při níž se lidé pálí kopřivami a dosa-
hují tím uspokojení.“

„Spolužáci mě často cestou ze školy povalili do kopřiv.“

„To ale není urtikace, to je šikana.“

„Ajejej.“ A to je jádro pudla. Sám sebe potkáš na ka-
ždém rohu. Chci se dovědět něco o Čecháčkovi jménem
Prokop, a zatím jsem si jen uvědomilo, že jsem bylo
šikanováno, aniž bych si to kdy uvědomilo.

„No prostě, věčně naháněl kopřivy a šlehal se tím...“
polkne a zadívá se do topení.⁵¹ Zhluboka se nadechne.
„Přesto jsme se do sebe bezmezně a bezhlavě zamilovali.“

„Ty, Lorno!?“

„Ano, já. Co je na tom zvláštního? Každý člověk miluje, i faráři, nemysli si.“

„Myslíš Manfréda?“

„Ne. Sebe. Studovala jsem dřív na farářku.“

„Ty? Dyť se pořád rouháš. Mein Gott sem, Mein Gott tam.“

„Jo, dyť říkám, jen jsem to kdysi chvíli studovala.“

„Lorno, to je akribické a kryptické. Nemohu se pořád doptávat, povídej rozvitými větami.“

„Oukej. Prokop Plot sem byl internován, protože kopřivy, které měly být nejdříve pouze jakousi urhračkou, erotickou pomůckou za tuhého komunistického režimu, který se vyznačoval zvrhlými fantaziemi (a také k nim svojí nudou a šedí vybízel), se staly jeho naprostou drogou. Koupil si u Budějč políčko, kde vysel výhradně kopřivy. Jen sehnat semena této nenáviděné rostliny byl tehdy velký problém. Díky stranickým přátelům Plotových to ale pod záminkou chronické rýmy zvládl. Družba s Čínou. Chronická u něj ale nebyla rýma, ale chtíč.“

.....

⑤① Legální úchylka většiny obyvatelstva planety —
zamyslet se a dívat se do topení, aniž by topení bylo
tématem zamyšlení.

„Těžký případ.“

„Ano. Bohužel se stalo, co se nemělo stát. Byl to tak-řka můj první případ a já okamžitě selhala. Propadla jsem jeho příběhu, sama jsem jej několikrát šlehala, dokonce se mi to i líbilo. Přenos se tomu říká... Kdyby tehdy nezakročil Bodův otec, tak nevím nevím...“

„Lorno, nemluv v hádankách! Co se stalo?“

„Byli jsme u Prokopa na pokoji a oddávali se divoké souložì s kopřivami, no vlastně jsme nesouložili tak úplně spolu, ale bok po boku každý samostatně s ky-ticí bio kopřiv, během růstu pravidelně pomočovaných různorodou bavorskou zvířenou... No zkrátka, snad si to dovedeš představit sám...“

Hlavou mi proletěla ta chodera přejetá koza, co bláznivě myslela, že se mnou něco bude, a nic nebylo. Jen debakl, který skončil černě, černě, černě. Vanda Petrementová, co už v nebi tančí věčný čardáš.

„No zkrátka a dobře, Bodův otec vešel, nesl mu medikamenty, a když nás uviděl, nejdříve si sundal kalhoty a na jedno kolo se přidal, ale pak se přece jen vrátil do role psychouše a řekl: ‚Holoto, co to tu...?‘ Když jsme pak na sezeních tvrdili, že se k nám Bodův otec přidal, zvedli nám jen dávku oblbováku, že prý máme haluze. Ale já byla zdravá, haluze jsem neměla a ještě teď si pamatuju jiskřivé bodce Bodova otce...“ Vypískne štěstím. „To, co se dělo pak, bylo peklo. Já musela od Prokopova případu odstoupit a rozhodnout se, zdali chci mít vztah s magorem

závislým na kopřivách, který se kdysi živil kejklemi a za komoušů trpce čekal, až to „přejde“, nebo s Prokopem skončit a budovat kariéru tady na svém soukromém ranči Neverland. Nakonec jsem se rozhodla vztah ukončit, protože jsem věděla, že Prokop je nevyléčitelný a naše láska je spíše takové kopřivové poblouznění. On kopřivy miloval víc než mě, víc než všechno, bylo nereálné, že by se to kdy změnilo. Na to se šlehal už moc dlouho.“

„Musel bejt pořád celej rudej...“

„Nebyl. Věř mi, nebyl. Jeho pokožka si časem zvykla na několikadenní šlehání. Přepólovalo se to. Pokožka rudla po něžném dotyku. Od té doby naprosto věřím tvrzení: *Zvyk je železná košile. Neboli: I kopřiva někdy může hladit.*“

„Lorno, to je dojemný příběh...“

Cítím se, jako když na MTV poprvé hráli píseň Michaela Jacksona *Heal the world*.

„Ušlehal se. Jednou, když přišel ze špacíru po lukách, sešlehal se celou náručí kopřiv a zemřel na zástavu srdce. Našel ho Manfréd na záchodcích v roztodivné poloze. Tu knihu miloval. Věřil, že až režim skončí, zmenší intenzitu šlehání a půjde zase do Čech kejklit. Skákat hořícím kolem, občas cirkusačit, rola rola, to všechno měl rád. Znáš Hanu Zagorovou?“

„Ano, znám.“ Kývlo jsem a polklo na sucho. Také si, co su živo, myslím, že je naprosto nezbytné, aby nebe bylo blankytné.

„Prokop rád zpíval tuto píseň: *J sme potulní kejklíři, jak s písničkou žonglujem...*“⁵² Lorna zanotovala bezchybnou češtinou. Dojatě jsem vydechnul.

„Jaká krásná a příšerně smutná zkazka! Vidím, že máš hlubokou duši, nejsi jen generál.“

„Ne, to ne. Ale musím být. To je zdejší teze. Že blázni vyžadují disciplínu, jinak kují nesmysly, šlehaj se kde čím, kačenky plovou, potácej se v pocitečkách, to nejde. My tu razíme metodu tvrdé spartánské ruky.“

A tak, snad aby se nevzdálila příliš od své laudónské náтуры, zamávala Lorna svou tvrdou rukou a dala mne jen tak z čirého rozmaru na tu noc uvrhnout do klatby oddělení D8.

Svízelné.

● ● ●

.....

⑤②

„**SH:** Já kámoš jsem delfínů.

PK: Mám v trabantu turbínu.

HZ: Do sálu volňásky...

Všichni: Milujem sto stupňů do stínu.

SH: My pletem si ampéry...

PK: ... jak s volty tak s Voltairy.

HZ: Ani den bez lásky...

Všichni: ... žít nemůžem, ač jsou s ní maléry.

J sme potulní kejklíři, tak zabubnuj: bum bum bum...”

Přikurtované kuře. Rozmarýnovými snítkami do smaltovaného pekáče, to ještě tak možná. Polité gravy směřující se v servírovací míse v šestipokojovém bytě v Chelsea nad obchodem s fosiliemi (odvoz není v ceně, provozovatel neunes ani litrovou láhev, protože trpí osteogenesis imperfecta⁵³), to bych si možná za tučný honorář dalo říct. Ale takto? V ohyzdném andílkovském oblečku se vzorem nedokončených kruhů a nulovou perspektivou na zapnutí tohoto oděvu zezadu čili totální degradace mého pozadí, a to jak externě tak interně... Mé útroby byly nachlazené a toužily po larise, klidně žluté a plesnivé a erární, ale raději se vzorem kufírkáře LV a vůní levandule, která začala kvést za rozbřesku 5. června v polích za Aix-en-Provence, která známe z drahých kalendářů, co s oblibou visívají v ordinacích zubařů. Snažilo jsem se rozpoznat, zdali mám ještě všechny své oudy, jako nohy, ruce, přirození, nos... Připadalo mi, že tyto komponenty mám dokonce dublované či triplované, ale

.....

©© Nemoc křehkých kostí. Tuto nemoc proslavila postava z filmu *Amélie z Montmartru*, tzv. skleněný muž. Ten pravidelně každý rok znovu maluje tentýž obraz *Snídaně veslařů* (*Le Déjeuner des canotiers*) Pierra-Augusta Renoira, zachycující malířovy přátele při družné zábavě v restauraci Maison Fournaise poblíž Seiny v Chatou. Tajemná dívka uprostřed obrazu pijící sklenici vody možná reprezentuje Amélii.

nakonec jsem zjistilo, že tu prostě jsou. Že tu prostě jsou! Mám je nadále, hurá. Může se vám to zdát podivné, ale jsem takříkajíc rádo, že jsem rádo, že je všechno tak, jak má být. Je to stejný pocit, jako když přijedete k babičce a zjistíte, že zvuk pendlovek je přesně takový, jaký jste si mysleli. Dýchne na vás sice podivná zasviněnost, ale také velká a hustá jistota, že vše je tak, jak má být, a večer zase s železnou jistotou přijde liška dát dobrou noc. Sice se za rohem promění v pána v bleděmodrém obleku od Sartorianiho, co čas od času proutničí a jeho žena to zvládá jen se skřípáním chrupu, ale to nevadí. To nevadí. Hlavně že hodinky furt tikaj stejně.

Oukej, lidi, takže údy mám furt stejný, ale jakmile je vyřešena otázka těchto elementárních částic, člověk chce víc a víc. Už mu nestačí, že prostě žije a dejchá a ten den s největší pravděpodobností neumře, ale chce víc, chce penzijní připřipřipojištění, chce nášup, chce tu baterku zabalit do jednoho igelitu a raději ještě do jednoho a ještě do jednoho, co kdyby přšelo, co kdyby. Že by se guvno stalo, dyby do baterky nateklo, se už neřeší. Člověk se ocitá v letokruzích pohodlnosti a následuje nejdebilnější nápady své zvrácené duše: například si objedná WC sedátko na záchod se vsazenými diamanty ve tvaru smějící se lebky kreslené podle předlohy oné lebky, kterou ochmatával Richard Burbage při premiéře *Hamleta*, kterou předvedla skupina Lord Chamberlain's Men s největší pravděpodobností v prvním desetiletí

17. století. No vlastně, dobrá koincidence: i já si totiž přikurtované v ponižujícím oblečku pokládalo podobné otázky jako Hamlet. Ovšem s tím rozdílem, že já nemoga se pohnouti, jedno, jak bych se rozhodlo, zda bejt, či nebejt, nic by to neovlivnilo. Leda tak tok mých myšlenek, moji emosituaci, leda tak. Ale ta byla už několik let blbě, sekecmazecky blbě, determinovaná, a to sice povalujíc se tupě furt na bodě mrazu, cejtilo jsem se halt pod psa. A jde to vůbec jinak? Jak se jinak cejtit přikurtovanej na Dý osmičce?

Zvedl jsem hlavu, co to šlo, a tak se mi skýtal ubohý výhled na místnost, v níž jsem se nacházel. Prázdná kvazi cela, guvno v ní, pouze moje lůžko Záhořovo, na něm kurty, já v nich, okolo bledé, nepřiliš vzhledné zdi a přede mnou smutné dveře s kulatým vyčtverečkováným okýnkem. Jak je to podivné, jak je to zvláštní, jaká podivná shoda! Zrovna když jsem svoji šíji napínalo jako krásná labuť v jezírku v charlottenburském parčíku, abych spatřilo, v jakém prostoru se vůbec já a moje identita nacházíme, zahlídlo jsem skrze čtverečky v okýnku procházet zřízence Tommyho, jak vede evidentně zmar pociťující ženu se zplihlými vlasy a zlatem v hrdle. Trojnásobná slavice však nevypadala, že by zrovna prožívala the best time of her life. Právě naopak. Pajdala a šmatlala a netušila chodera, co ji čeká. Kancel Lorny Heilbronnerové, jejíž metody spočívají na jedné straně v polštářku plném bylinek jako přivítání pro kli-

enty (lepší výrazivo pro pacoše), na druhé straně ale jsou klece, kurty, běhání po ránu doprovázené obstřiky ledovou vodou z bavorských pramenů, nejčastěji s Kondrauerem. (Podalo jsem si žádost k řediteli odboru pacošů, aby mě postříkovali při ranním terorběhu Montpellierem či Evianem, ale žádost byla bez odůvodnění zamítnuta.)

Byl to jen mžik, chodera už odšmatlala vstříc své bídné budoucnosti v našem zařízení, našem pseudodomově, kde je člověk rád, když se přiblíží večer a bídu, tolik křiklavou za bílého dne, alespoň na chvíli přikryje pokrývka hrubě tkaná z temné noci. Na druhé straně teprve díky prožitku bavorských nocí, tak vydezinfikovaných a bio úplňkových, jsem pochopilo dílo Franty Kafkového, mého strejce z třetího kolene, který psal převážně v noci, a to na nočníku, aby mu odsakování na hajzlík netrhalo nit a nepřivodilo tak nenáviděný dryspell.⁵⁴ Přesto tento okamih byl pro onen den kruciální událostí. Cítil jsem podivnou sounáležitost k této šmatleně (když šla s putýnkou ke studni, upadla a funkčnost čapy provždy znemožnila tímto pádem), já — Jiří Šmatlán⁵⁵, a ona — moje žena Plíhalka, co tkalcí a šetří, a žijeme obyčejný spokojený život. A v občasných hezkých okamizích opakujeme mantru: „vopraudovská prauda boží“. Pojítkem

.....

⑤④ Kafkův nočník viz www.kafkamuseum.at.

⑤⑤ Hrdinou románu *Jiří Šmatlán* je vesnický mudrlant, který nechápe život jen jako zápas o holou existenci,

ale usiluje o poznání pravdy života, mýlí se a často naráží na nepochopení. Hledá celoživotně spravedlnost života, kterou nazývá „vopraudovská prauda boží“. Díky své čtenářské vášni a seznámení s dělníkem Hamerníkem z brněnské továrny se Šmatlán dozví o dělnickém hnutí a socialistických ideálech (rovnost a bratrství) a je jím fascinován. Stává se stoupencem utopistického socialismu a umírá s vírou, že je hledané spravedlnosti v životě velice blízko.

.....

mezi mnou a kulhavkou obecnou byla perspektiva života v obci Čeladná. Zápražíčko vyhráté poledním sluníčkem, palisandrové křesílko, o něj opřené teleskopické hrábě, večery pod lampou trávené s rodokapsy a pletením sítí proti ptákům a v dosahu okurky znojemačky a taky kvašáků směřících se v bělavém nechutném, ale výborném láku, kvašeném království, které rychlokvaškám propůjčuje typickou břítkou chuť. To byly růžově obrýlené představy, které se nám řítily hlávkami v nejhorších okamžicích našich sinusoidních životů: jí, křehký dívce, z níž se stal buldozer, a mně, chabému, nikoli chrabrému mužičkovi, když jsem spoluprožil z okna své ubikace smrt Vandy Petrementové.

To jsou fragmenty chaotického chodu mé hlavy na samotce, kde jsem byl nucen dlít více než týden.

● ● ●

Reportérům BBC, přestrojeným za zaměstnance charitativní organizace, kteří handicapovaným přivezli hračky, pronikli tak do několika českých sociálních zařízení a skrytou kamerou a s těžce skrývaným hnusem nakrúcali klecová lůžka (aby to pak následně máma Harryho Pottera omlátila o hlavu Džamily Stehlíkové), by se při průzkumu pavilonu D8 jejich studené britské srdce zastavilo hrůzou. Ukázalo se, že Jidášova stolice⁵⁶, železná panna a španělská bota jako terapeutické pomůcky sahají daleko mimo směrnice EU.

Jakýkoliv sebedůmyslnější mučicí šperhák jevil se býti koktejlovým paraplíčkem ve srovnání s abstraktními meducínkami na duševní neduhy, mezi něž se na dé osmičce řadila především izolace a nuda. Nacistům zaprodaný Heidegger, když škrábal svých legendárních sto stran pojednání o nudě, přičemž ji dával do nejsilnější souvislosti s čekáním na vlakových stanicích, neměl tucha, která bije, cucák. Martine, přibili tě někdy koženými pásy k Záhořovu loži v místě jako pavilon D8, se zdmi i stropem nekompromisně holisticky holými tak, že na nich zásadně není co zkoumat a jediným

.....

©© Jehlanovitá konstrukce s vrcholovým úhlem, na níž je pacient usazen v rozmezí od 30° do 50°, je používána análně či — v případě žen — vaginálně, při ztřeštěné fázi mučení jsou nohy klientů zafixovány napjatými provazy či zatíženy závaží.

tvým vytržením se stane, když po zdi nad tvou využitou hlavou proběhne jednou za den pavouk⁵⁷? Ptám se tě, Martine, odpověz! Mlčí a je to ticho těhotné očekáváním. Možná taky proto, že od května 1976 úspěšně rok za rokem obhazuje titul mrtvolý. Bummer!

Hodina požírá druhou hodinu za ocas, pípám ve svém osamělém zmaru a nuda se mi tlačí na prsa⁵⁸ a kroutí⁵⁹ páteří. Mouchy nudou padají ze stropu a pletou se mi

.....
⑤⑦ Jsem přesvědčen, že se jedná o pakřižáka smrkového (*hyptiotes paradoxus*), jenž byl v anketě arachnologů zemí Evropské unie zvolen Evropským pavoukem roku 2009 (a to především pro specifickou architekturu sítě a používání kribelového vlášení).

⑤⑧ Ovšem, jak praví online příručka technik deformace prsu: „Působení tlaku na prs je vizuálně i účinnostně oblíbenou technikou. Ačkoliv je tkáň prsu mimořádně dobře stlačitelná (i velmi objemné prsy 5/D-E lze stlačit až na tloušťku cca 50 mm).“

⑤⑨ Ženy vnímají „kroucení“ prsu jako surové a zraňující, technika je proto velmi účinná i psychologicky a bývá doporučována jako úvodní blow-up technika pro překonání odporu při interrogaci, kde slouží jako ideální báze pro rozehrání scénáře hodnej/zlej („Ty svině, já tě naučím zpívat!“ / „Ale no tak, nech toho, to slečna musí určitě bolet, ona dostane rozum a to drobné nedorozumění nám určitě vysvětlí.“).

do vlasů, kam si pro ně pravidelně dochází můj osmi-
nohý a osmioký kamarád čeledi *uloboridae*. Nuda hlu-
boká jak nejhlubší propast na světě (mám samozřejmě
na mysli propast Krubera-Voronja v horách západního
Kavkazu) a díra v mé duši temná jako temnota nejhlubší
jeskyně na světě (opět Krubera-Voronja). Ni zaručené
starodávné techniky boje proti nudě — umění *manu
strupatio*⁶⁰, ni memorování jazykolamů (*Měla babka
v kapse vrabce, vrabec babce v kapse píp. Zmáčkla ba-
bka vrabce v kapse, vrabec babce v kapse chcíp.*), nic
nepomáhá.

Nevím, kolik dnů takto uběhlo, protože dny našich
životů ubíhají jako písek v přesýpacích hodinách, ale
vím přesně, že to bylo v noci, když přišel první jiskřivý
podnět, jenž mne, kuře nebohé neomaštěné, vytrhl ze
spánku či z nudy — nelze to přesněji specifikovati, neb
v jistém momentu se tyto dva stavy mysli začnou překrý-
vat a vzájemně implikovat. Dvěře mé izolace se rozletěly,

.....

◎◎ Zvláště, má-li člověk stále před očima memorované
útržky z knihy *Sexualita a křesťanská morálka*, jež praví:
*Masturbace je hodná morálního zamítnutí potud, upevňuje-li
egocentrickost osoby a poškozuje-li vztah k bližnímu, resp.
schopnost milovat. Jinak je ale nejenom výrazem a posílením
zvrácené sebe-vztáznosti, nýbrž také i úlevným jednáním, jež
může způsobit uvolnění a podle okolností zabránit i horšímu
chybnému vývoji.*

dovnitř vnikla trocha nazelenalého světla sodíkové žárovky a ozvalo se skřípění koleček. Někde ve tmě poblíž mého stanoviště zaparkovalo další klecové lůžko. Zřízenec za sebou zamknul, dveře přibil dubovými prkny a zlostně na ně plivnul. Nastalo ticho, dusno a těžko, těžko a dusno. Srdce mi bouchalo o žebra tak silně, že jich několik naštíplo. Zalilo mne tušení čehosi, co mě přesahuje. Kdesi v hlubinách nudou vyprahlého hrdla jsem probudilo spící hlasivky a zašvitořilo do temnoty: „*Nešlap, nelámej, cosi ve mně teprv klíčit začíná...*“

Zprvu žádná reakce. Pak se cosi na novém klecovém lůžku převálilo jako pytel hoven a ozval se známý skřehotavý hlas: „*Těch, co všechno chtějí hned, je většina!*“

A unisono jsme frázi dozpívali: „*Ale k čemu je ten věčný spěch? Ten, kdo slepě koně bodá do slabin, sotva povšimne si prvních jeřabin!*“

„**MLČOCHOVÁ!**“ vykřiklo jsem šťastně. „*MLčochová, není možná!*“

„*Ano, jsem to já jak zamlada! Stále mám stisk buldočí, k tomu pár vrásek u očí.*“

„*Kde se tady bereš, ty stará vojno?! Jak je to zvláštní, jak je to podivné, jaká shoda!*“

„*Vše se děje z jistého důvodu, milý! A ten důvod jsi ty. Teď dobře poslouvej. Hledala jsem tě dlouhé dny a noci, překročila sedmero hor a sedmero řek, abych ti tohle řekla. Neptej se mne jak, ale vše již vím. Vesmír, planety, fyzikální zákony, čas, zvířata, lidé — to vše*

není dílem náhody! To vše vzniklo jako kulisy tvého životního příběhu! To vše se muselo stát, abys právě ty mohl naplnit svůj osud a dojít po své cestě k cíli!“

Chtělo jsem cos namítnouti, ale zběsilá sousedka Mlčochová mne v té noční temnotě okřikla: „Není čas! Brzy začnou účinkovat koňská sedativa, jež mi injekčně vpravili do žíly, musím ti to říct! Nikdo neví, co je smyslem tvého bídáckého života, víme jen tolik, že předivo tvého bytí souvisí nějakým záhadným způsobem s tou chuderou ztrápenou! Vaše cesty se proplétají, kříží a zase vzdalují, ale uhání vstříc stejnému konci! Zatajili ti to, ale těsně předtím, než tě Lorna přijala k treatmentu v tomto bohem zapomenutém resortu hrůzy, přivezli ... ach ne...“

„Mlčochová! Mluv, proboha! Co?!“

„... byla tu... a nechala tu... hledej... kuře... na pa-price... chrrrrr.“ Ozval se chrapot.⁶¹

V temnotě pavilonu D8 zůstala jediná bdící osoba a nemusím vám asi říkat, kdo to byl.⁶² „Žížala žužlá

.....

©① „Chrapanie — to wibracja języczka i podniebienia miękkiego podczas wdechu. Najczęściej występuje podczas snu. Choć nie zagraża życiu, może być objawem groźnego bezdechu sennego. Chrapanie może utrudniać sen osobie dotkniętej tym problemem i innym, śpiącym w pobliżu.“
(www.wikipedia.org)

©② Já.

žoužel v louži,“ promluvil jsem do tmy, a to byl té noci poslední jazykolam.

● ● ●

Mlčochová mávnutím proutku spala jak zařezaná. Takže zase nevíme nic. Kde jsou ty časy, kdy největším vzrůsem bylo v poledne se převlíct ze sukně do mon-
térek, zmizet z květinářství do boudy v zadním traktu a spravovat deštníky.⁶³ Jó, to byly časy. Jak klidné... A přitom mi tehdy připadaly tolik stresující, dopoledne taková, odpoledne takovej, taková, takovej nějaký, ně-
jaká divná..., nemyslíte? No rádo jsem totiž poslouchalo rádio, každý den nejlíp jiný, páč já nesnáším stereo, teda stereotyp, promiňte, rád zkracuju slova, ale někdy to nevyjde a vznikne pahýl. Nejhorší byly dny věnované Country Radiu. Na provaz, doslova! Deštníky totiž sprá-
vuji výhradně provázkovou technikou.⁶⁴

Za jejího divokého chrapotu jsem vzpomínalo, как я раньше жил⁶⁵. Ve svém malém, přehledném světě, hlavou mi přitom kolovaly šílené myšlenky. To jsem ještě nevědělo, co to šílenství vlastně je. Jak tenká je

.....

ⓈⓈ Nejraději ty se vzorem kohoutí stopy.

ⓈⓄ Autorem této metody je prof. Pindel Cracken, vedoucí katedry deštníkové techniky na Univerzitě v Oxfordu.

(více na www.umbralleman.co.uk)

ⓈⓈ Překlad: „jak jsem dříve žilo“

ta hranice, po které se denně potácím ve svých ručně šitých salcburských botách přivezených bio povozem do zemí českých. Ale bylo to jinak — v posledních zážitcích, které už znáte, jsem mělo příležitost si uvědomit, že hranice je jinde, úplně, úplně jinde. Tehdy jsem bylo takřka normální — tak jako babky svíčkařky, které jsem obsluhovalo a bylo pro ně denní vzpruhou, světem, do kterého vstupovaly, aby se jim aspoň jednou za den něco přihodilo, aby dceři do telefonu občas mohly říci aspoň větu: „Bětunko, no to víš, kam bych já chodila, šla jsem koupit svíčku a pak zašla za tatínkem.“

Právě tady na samotce jsem si uvědomovalo, jak mi chybí běžný život, takový ten normální, non-eventní, dlouhé dny, krátké noci, během kterých se člověk sice mocka nevyspí, ale ráno se při čištění zubů pobaví vzpomínkou na pošetilé noční snění. Poté jako postřelený tančí serpentiny do práce, jako by o něco šlo, ty ranní výrazy v hromadách lidí hromadné dopravy, jako by o něco šlo, musí si neustále opakovat mantru: *Jako by o něco šlo*.⁶⁶ Hlavně nic neber vážně, říkala dycky

.....

©© Tak se jmenovala moje kapela, ve které jsem hrálo na loutnu. Poté jsem tak nazvalo i králíčka, kterého mi k pětadvacátým narozeninám věnovala tetička. Dodnes si pamatuji ten úlevný pocit, kdy králíček v neděli ráno umřel — bylo to přesně dva a půl měsíce poté, co mi ho teta během své nedělní návštěvy věnovala. Jako by o něco šlo.

tetka Manča. Ten obyčejný živůtek mi scházel. Ale ono to bylo tak, že mi scházelo jakékoli dění, natož život. Protože ve chvíli, kdy nemáte nic, chcete cokoliv. Chyběl mi mimo jiné i můj byt v panelákové zástavbě a všechny ty irelevantnosti, které člověk kolem sebe shánčlivě křečkuje, aby nežil mezi holými zdmi jako Kafka či Rohoščák. Mé měděné nádobí, žádná machrovinka, ale prostě rodinná tradice a artefakt Eminina rodu, které si předávají po mnoho generací, mi kolikrát zachránilo život: když jsem mlátilo křídly v kalužích deprese, pouhý jablkový kompotek uvařený v měděném rendlíku mi doslova zachránil můj vykroucený a vetchý, zteřelý kejhák, pánové. Vrcholem takového kulinářského zážitku ale nebylo jedení, ale následná sanace — tedy po debarasování jsem měděný rendlík s láskou omylo a naleštlo speciální pastou.⁶⁷ V neposlední řadě to, že mi Emina toto nádobí svěřila do péče se slovy: „Já nevařím, jen ohřívám, chceš to?“, vypovídá o síle našeho přátelství, které se tímto vzácným darem ještě upevnilo. Ale jak se brzy přesvědčíme, jednalo se o danajský dar.

Koho ba šudlení, no? To totiž nikoho neba, ne? Mě ale ba, opravdu. Užívalo jsem si tu chvíli, kdy jsem prostý rendlík uvádělo do původního stavu, do stavu, ve kterém byl před použitím: tedy stoprocentně čistý,

.....

©© Na umývání měděného nádobí se nesmí používat čističe obsahující chlor ani jemné brusivo.

vyleštěný a skvěle se skvoucí v celé své lesklé kráse, bohužel bez vzorku kohoutí stopy, ale občas s obsahem kohoutího vývaru.⁶⁸ Měď, onen takzvaný emocionální minerál, mi způsoboval velkou radost a potěšení, kterého smalt a nerez nikdy nedocílí, i kdyby se pocampřítkovaly na modrozelenošedo. Jak vzrušující zpráva, a to nejen pro mé nadledvinky, pokaždé když jsem vytahovalo měděný blýskavý rendlík a těšilo se na jeho použití.

A to většinou v mém fialovém⁶⁹ županu s vyšitým tapírem, který jistě dotedl, v době mé teskné absence, stále přechovává Vandino pižmo, pižmo mrtvol, ach, jak trudné a zároveň komické je pomyšlení na to, že bych do něj hned po návratu ze svých léčení mohlo fetišistně zabořit nosan. Na ten župan jsem myslelo,

.....

©© Kohoutí vývar neboli *bouillon de coq* jsem si často vařilo o víkendech jako hezký detailík ke čtení knihy *Slepičí polévka pro duši*. Doporučila mi ji moje prakmotra, která ji četla jako náhradu za vnoučata, kterých se ne a ne dočkat, a tudíž ne a ne mít zábavu na víkend a vůbec celé týdny svého dlouououéhoo života.

Jistě vás zajímá, kde dnes splášit kohouta? No, sháněl jsem všelijak neboli po všech čertech. Nakonec přes přímého distributora kohoutů pana Lišku.

©© V color therapy se o fialové barvě uvádí: „Nelze používat u nerozvinutých, infantilních a násilnických typů lidí. Platí to jak v tělesné, tak duchovní rovině“.

bo tento župan zažil pouze tótnance: mé ranní dramatické situace, kdy jsem chtělo být mužem, a přitom muselo přeseďlat na dopolední šichtu ženy, tedy odcházet v ženském oděvu, nakrucovat se v něm před zrcadlem šatníku. Župan, odhozený na krtkovsky rozvrtanou postel, spoluprožíval moji trudnou proměnu v ženu a viděl, jak jsem, věrno svému serpentinskému založení⁷⁰, odcházelo do práce za zvuků jediné písně, kterou jsem naládovalo do svého iPodu: *Just a Perfect Day* — jako kontradiktorický obsah písně vzhledem k mému bídnému zdravotnímu stavu nejen pokaždé při zamykání bytu, ale až do dvanácti hodin, kdy jsem se teprve probudilo. A především hrozný počín s Vandou, který v mé duši dosud doutnal hrozivým vyvrcholením v podobě její tragické smrti⁷¹... Není divu, že se mi to

.....
⊗○ Vůbec první Spolek tanečníků serpentinského tance byl založen roku 2010 v Brně na ulici Gebauerova. Jeho vynálezcem je krotký mužik Hradam Jacuvitecus-Ficus. K vynalezení došlo náhodou, když šel ráno do práce a všiml si svých vratkých pohybů v důsledku nedostatku energie a všeobecné únavy organismu vzhledem k mrzkému stavu konta a všeobecným životním okolnostem. Objevení nové taneční techniky ho velmi rozveselilo a dalo mu sílu překonat složité, tzv. brněnské období.

⊗⊙ Jistěže ne komické! Jak trapné spojení jest „tragická smrt“.

pak v hlavince pomotalo a takto jsem dopadlo. To je ta banálně rafinovaná a rafinovaně banální realita.

Nutno však říci, že léčba z pomotání nebyla příliš přínosná. Jak by mi samotka, holé zdi, občasná procházka pana Uloboridae, věčně se chlubicího svýma osmi očima a osmi nohama⁷², měla nějak pomoci. Naopak. Nepomáhala mi. A nepomohlo mi ani to, že došlo k obrovskému lékařskému omylu. A sice tomu, že se na mě zapomnělo. Ano, opravdu. Můj švagor išiel na operáciu s obličkou a vyoperovali mu tú zdravú, nie tú chorú. Mojej starej mame lekári bez jej vedomia napokon vykonali šterilizáciu a jejmu bratovi miesto chorého operovali zdravé rameno. K této bohaté rodinné historii lékařských omylů se brzy měla přidat další peprná historka. Peprná tak jako kuře na paprice, když je uvaří známá popová hvězda. Heja heja, lidičkové. Omáčka už bublinká!

Mlčochovou jsme pochovali až za další dva měsíce. Nad jámou vyhloubenou blázny v rámci fitness terapie do stále zeleného svahu bavorských kopců se tiše posmrkovalo, Lorna a speciálně přizvaný host Franzl Lang nazývaný „Der Jodlerkönig“ majestátně jódlovali unisono pohřební jódlovačku. Shlíželo jsem do té jámy

.....

©© Jak rád bych mu pavoučím jazykem řekl: „Ty ksindle, jsem rád za své dvě horní a dvě dolní hnátočetiny, ale osm? Dej si vodchod, ty osmonohá nulo!“

pekelné a zalévalo Mlčochové pohřební rubáš slanými slzami bídy a zmaru. S nějakým „jemandem den Sarg bestellen“ a stloukáním kisny z bavorských borovic se nikdo nezdržoval. Lorna tvrdí, že magnetickým polem protkaná půda Bavor, plná života a bizarních sil, brzy mrtvé tělo mé sousedky rozmělní, sežvejká a distribuuje do kořenové struktury hvozdů a lučních květin. A potom prý, když se zjara položím na horský palouk a zaposlouchám se, v každém zašvelení korun stromů nad hlavou a šeptání kopretin a podbělu uslyším Mlčochovou. (Prach jsi a v prach se obrátíš.) Myslelo jsem na starýho Mlčocha a kdo mu teď asi koupí jeho oblíbenýho mraženýho mrože. (Mrož jsi a v mrože se obrátíš.)

Opustila nás velká žena. Věčná soupeřka sestry Ivany Trumpové, žena s hlavou plnou natáček a rublů. Zde se končí její bílá stopa. Za okoralými rty jsem zuřivě tisklo zuby k sobě, až mi to v mozku skřípalo, duše má spalována byla plamenem zášti k Lorně, té samozvané královně bláznů s jejím dědičným napichovákem namísto žezla. To ona pověřila místního blbínka, přezdívaného Pazderka, aby na Mlčochovou dohlédl na D8, dokud se dorůžova nevyspí, a dolíval jí sklenici vody. Nejspíš to měla být součást terapie — něco jako když vám na americké střední dají na týden opatrovat ve dvojicích vajíčko a vyzkoušet si tak roli rodiče. Hloupý magor Pazderka, věčně žízňivý po svých medikamentech, všecku vodu vychlemtal a ubohá Mlčochová vždy po procitnutí

ze svých vizionářských snů našla vedle svého lůžka jen beznadějně prázdnou sklenici. Dehydratace ji dostala po několika dnech, tu starou vojnu, a nám trvalo dlouhé týdny, než jsme poznali, že její spánek se ze své REM fáze převrátil ve spánek věčný. Plamínek jejího života uhasnul dřív, než stačil vrhnout světlo na mé transcendentální propojení s Ivetou. Vím pouze, že kráčím v jejích stopách a že tu pro mě něco zanechala. Budu hledat. Budu pokračovat v rozplétání předuva osudu, dokud celých 38,2 metru jeho délky neprolustruji a nezodpovím ty věčné otázky⁷³.

V uších mi zahvízdal vítr, který se připojil k naší kolektivní tryzně a převrátil do hrobu prvních pár hrstí zeminy. Blázní stáli frontu jako při vydávání oběda⁷⁴ a vrhali do jámy hlínu, dokonce i ten žíznivý blbec Pazderka. (V tu chvíli mi v kapse pípнул mobil, zpráva od neznámého čísla: „*Je překrysováno. A každá krysa tendle svět něco stojí. Sjeď po klouzačce do bazénu plného*

.....

ⓈⓈ Již vím tolik, že ani všemocný google mi z tohoto existenciálního labyrintu nepomůže. Pod pojmem „věčná otázka“ nabízí témata: Eutanázie, Kolikrát uvidíte Labe?, Geny verzus prostředí, Sestry Allanovy, LCD, nebo plazma? A především: *Věčná otázka: holka, nebo kluk — zajímá nejen rodiče, ale i vědce. Čím je tedy pohlaví předurčeno? Rozhoduje jen slepá náhoda?*

ⓈⓈ Bunter Wirsing-Topf mit Wurst.

malých koťátek. Zvuk, který následně uslyšíš, je pravda o tom světě.“) Zvedlo jsem obočí a vrátilo se zpět do přítomnosti. Zaznamenalo jsem škleb na Lornině tváři, který měl nejspíš reprezentovat těžce potlačovanou vnitřní bolest, a vidělo jsem dál, mnohem dál, až do její podnikatelské černé duše, v níž se v sudu zasaženém dřevomorkou svíjelo množství červů. V tu chvíli jsem naprosto jistě vědělo, že mé dny v jejím resortu jsou sečteny, bavorský příběh dovyprávěn a tato kapitola uzavřena. A ještě něco mi bylo nad slunce jasné: odejdu s pořádnou pompou.

Kapitola VI.

Den nato začalo velké pečení. Do terapeutického deníku jsem si poznamenalo zjištění: *Když žena překročí jistou hranici věku, všechna emancipace letí spláchnutá potrubím do příslušných míst, mateřské frekvence se vzdouvají, a nemá-li takto postižená osoba rodinu, na níž lze tyto běsy uplatnit, zákonitě na to doplatí jiní.*

V tomto případě to byli ostatní spolu(spla)chovanci, o něž jsem začalo hystericky pečovat a zanášet jejich organismy přílivovou vlnou karbohydrátů. Ruce se mi splašily a začaly se nořit do těsta, rozbíjet vejce, odměřovat cukr, šlehat bílky, mastit plechy a navlékat rukavice na pečení. Každé ráno křupavé kremrole a mazance, ke svačině štramberské uši a hořické trubičky, k obědu frgály, záviny, k večeři perník, křehké croissanty, roš-těnské buchty, biskupský chléb, vodouch a bubu koláč. Moje ženské já se stalo štvavou kulinářskou bestií s tenisovým loktem z hnětení těsta, vanilkou vonící přízrak skrytý v mlze z kypřicího prášku. Dnes završím svůj

triumf nad zdravým rozumem a záludnostmi pekařského procesu časově i technicky velmi náročnou štólou. Ať se pořádně nažerou ti mí malí cucáčci, než na ně smrt udeří jak blesk z čistého nebe, než se sami začnou péct.

Válelo jsem těsto a přitom z mých rtů uniklo lehké zasmání. Vždy jsem sobecky přemýšlelo o ostatních lidech jako o komparzu ve filmu, kde mám hlavní roli já. Nemá smysl proti tomu bojovat. Nezáleží mi na nich, a když půjdu já, vezmu všechny s sebou. Potírám povrch ukázkově uhnětené štóly žloutkem, aby se pěkně leskla a povrch byl jak sklo, a když vkládám plech do trouby, prozpěvuji si svoji oblíbenou od Krylova:

*„Nebeská metla, strašný boží trest,
mor hubí zvěř a ničí všechno v lese.
Celá zem před ním krčí se a třese,
dokořán zejí děsné brány pekla.*

*Všude tam, kudy se vzteklá smrtka s kosou vlekla,
mršiny leží, zdechlá těla hnijí a houfek zvířat,
která ještě žijí,
jat hrůzou bloudí schlíple po stráních
a nedotkne se kouska potravy.“*

Vzrušení mi roztřáslo ruce, slzy očekávání kapaly na pekáč a syčely, když jsem kontrolovala stav štóly se silně mandlovým odérem. Mrdlo mi v bedně. Tralalalala.⁷⁵

• • •

Dnes ráno jsem tichou poštou po jednom z příčetnějších chovanců (bipolár, ale ve svém entuziastickém stadiu těsně před propadem, tudíž nejpoužitelnější) poslala zprávu o speciálním večerním programu v „Pavilonu společenských her a relaxačních dechových cvičení“. Nad bavorskými smrky se smrákalo a lelci vykřikovali svoje kolísavé cvrčivé „orrrrorrrr“, když se ti oligofrenní debilové začali jako zombie po biochemické katastrofě celoplanetárního rozsahu slézat na místo určení. Štola vyšla krásně. Stačilo už jen lehce zasněžit moučkovým cukrem a rozkrájet rovným dílem.

Všechno to hnětení, dochucování, ukrajování, užírání a pak posmrkování nad prázdným talířem představuje zcela zřejmé paralely s mou osobní životní zkušeností. Málokdy mi chutná, a jak sami můžete sledovat, potloukám se světem bezprizorní, z cvokhausu do cvokhausu, psycho-uprchlík. Člověk k životu vlastně nic moc nepotřebuje. Nejdřív mi připadalo divné neustále se pohybovat v andělíčku, který zezadu otevírá panorama na moje pozadí, ale zvyklo jsem si. A nyní v Bavorách jsme nosili někdejší koncentračnické mundúry, které Lorna lacino odkoupila od *Spolkového muzea koncentračnických mundúrů* (Bundesmuseum für KZ-Mundure). Protože se do nich

.....

©© Vytapetujte dům fialovými tapetami, tralalala!

dali moli, bylo plátýnko občas velmi chatrné.⁷⁶ Tento Lornin počín může ukazovat, že tuto divoženku nic nezastaví, ovšem dnes večer se mělo ukázat, že je vše jinak. Že i hloupé kuře může zamíchat již rozdanými kartami a sfouknout dýmající hlaveň revolveru s úsměvem Umy Thurmanky.⁷⁷

Rychlostí blesku jsem razilo k lesu, vnitřní motor poháněn vstřikováním a zažiháním temné hmoty, co mi proudí žilou místo krve a páchne po pomstě a věčném vykořenění. Bavorské lesy jsou krásné, až srdce bolí, a to především v okamžiku, kdy člověk už přesně ví, kdy je opustí: dnes večer. Hned POTÉ, CO něco. Opustím tuto bázlivou krajinku — vhodný objekt pro pohlednici adresovanou milované babičce, ale nikoli pro pobyt ve cvokhausu. Dost bylo bezmezného buzerace ze strany zatím nediagnostikovaného největšího blázna okolních luhů a hájů, Lorny Preuße-Heilbronnerové, jejíž babička se vdala za kováře Schwankmayera, slavného švankujícího⁷⁸ kováře. Již jsem se blížilo na místo, které jsem hodlalo vyplnit. Tu se opravdu stromová otevřelo

.....

⑦⑥ Žargonem nazývané „Zebrakleidung“, šité z tzv. grádlu.

⑦⑦ Kuře jednou všem ukáže, není to totiž žádné glupé káčátko.

⑦⑧ Oblíbená forma středověku, ale i novověku, tzv. meistersang. Nejznámějším zástupcem je švec Hans Sachs.

a přede mnou se skvěl ve vší kráse palouk plný *convallarií majalis*, juch, štěstím jsem si cvrklo do reformek, jak říkával můj zlatý tatík, který vždy zůstane nejlepším chlapem mého života. Chlapem, který nezklame.

Pustilo jsem se do trhání konvalinek, bohužel ne dynamitem, a v závodní kuchyni chladla zatím štóla a čeka-
kala, až světem bavorských magorů otřese v základech.

Později té noci, sledovalo jsem přízračný zástup an-
dělů s holými prcinami, jak se narušeně klátí směrem
k „Pavilonu společenských her a relaxačních dechových
cvičení“. Za nimi rázovala vojenským krokem (tedy
746,5 cm či 1,493 m, pokud se jí do pochodu zatoulal
i tzv. vojenský kročej) Lorna, v nekonečně hlubokém
a po vzoru bavorských kopců hustě zalesněném podpaží
svírala svoji soupřavičku poznámek, složek pacientů
a receptů,⁷⁹ jimiž zlostně plácala pacienty přes hlavu
a jichž se nikdy nepouštěla, čímž vzniklo v mé hlavě

.....

©© A také libertinských spisů známého výtečníka de Sade,
tolikrát souzeného v slunném Aix-en-Provence za sodomii,
když nebohým služebným a žebračkám na svém zámku
podával *kantharidin* a pak sjížděl jejich holá těla svým
pověstným bičem. Soud sice uznal Sada i jeho sluhu vinným
ze zločinu travičství a sodomie a oba byli odsouzeni
k trestu smrti, ale z důvodu jejich nepřítomnosti došlo
k vykonání poprav v zastoupení figurínami. Lorna toto

počteníčko shledávala nadmíru inspirativním a opisovala si celé pasáže pro pozdější užití v rámci terapeutického treatmentu pacientů jejího resortu.

.....
dubové hluboké přesvědčení o tom, že některé odpovědi na palčivé otazníky mé prachbídne existence bylo lze naléztí právě v této enigmatické sbírce!

Sešli jsme se v kroužku. Všechno blbé a nudné se vždy začíná v kroužku. Protože kruh je odpradávná základním transcendentálním obrazcem dávné mandaly vyskytující se na mnoha místech ve světě; vyjadřuje obdiv lidí ke Slunci a Měsíci, nebeským tělesům nesoucím tvar kruhu.⁸⁰ Relaxaci jsme začali holotropním rozdýcháváním, píchalo jsem spolupacoše prstem do břicha, aby mi správně zapojovali bránici. Rozbouřené vlny mentálně vyšinutého vědomí uklidnilo buddhistické (o)mmmmmmmmmm, rty se musí přitom mikroskopicky pohybovat jako křídla kolibříka, brnět (Lorna nebrněla, viděl jsem jí to doslova na tváři; byla strnulá, nespolupracovala a k mé relaxační terapii přistupovala s náckovsky chladnou nedůvěrou).

Z tranzistoru přízračně halekala *Eithne Patricia Ní Bhraonáin* cosi o proudu řeky Orinoko, přišlo mi to

.....
Ⓢ○ Kruh byl chápán tudíž jako symbol života, smrti a opětného narození. Naši předci věřili v posmrtný život a chápali jej rovněž jako cyklický děj.

příznačné. Světla v sále jsem ztlumilo na maximum, zapálilo vonné tyčinky a aromalampy, pacienty uložilo do stabilizované polohy na karimatky a vedlo je směrem autogenního tréninku podle J. H. Schulze, abychom dále prošli všechny stěžejní body transcendentálního uvolňujícího procesu: — skupinová meditace, — stimulace čaker, energetická cvičení, — meditace o prázdnu (nebo o jednotě⁸¹), — spojení s vnitřním dítětem (hledání vnitřního Já), — vipassana meditace, — dechové metody (práce s dechem), — vizualizační metody, — koncentrace na svíčku či obraz v zrcadle, — hledání odpovědi na otázku „kdo nebo co jsem já“, — práce pro druhé, rozdávání lásky, — Oshovy meditace⁸².

.....

①① *Jednotou* (často také Konzum) je zde myšleno samozřejmě označení pro spotřební družstva ve svazu COOP v České republice, zásobující hlavně venkovské obyvatelstvo spotřebním zbožím v maloobchodní síti a zajišťující pohostinství a nákup určitých plodin.

①② Jehož 3. fáze vypadá takto: Hu hu (10 minut). Skáčete s rukama zdviženýma nad hlavu, s dopadem na celé chodidlo. Při dopadu vyrazíte výkřik „Hu“. Jste jako balon při driblování.

Stejně jako Newton i Osho prožil mystický zážitek sedě pod stromem v zahradě Devtal v Džabalpuru, kdy došlo k jeho osvícení, ovšem nikoli prostřednictvím gravitace, potažmo jablka, ale jeho samého.

Leželi tam jak rohlíky⁸³ rozsypané po silnici po bou-
račce pekařské dodávky. Pomalu jsem je obcházel
a posypávalo květy konvalinek a krmilo mandlovou
šťolou. Přitom jsem hladilo ozvučnou tibetskou miskou
a relaxačním hlasem vyprávělo mystickým polohlasem
harcovníka dramatické výchovy šamanské rozprávky
z dalekých galaktických hlubin:

*„Vítejte na Planetě Yó! Zatím zcela neznámé planetě, scho-
vané kdesi mezi hvězdokupami a temnými mlhovinami...
Málokdo by čekal, že ve vesmíru, mezi vlasaticemi, čer-
nými dírami, asteroidy, planetoidy a dalšími kosmickými
objekty existuje velmi útulné místo, kde žije přátelský
mimozemšťan se záhadným jménem Tý-Yó. Už se nemů-
žete dočkat, kdy zas poletíte za přítelem mimozemšťanem
na návštěvu. Proč? No, protože odtud pro vás mohou
nerušeně vysílat spoustu zajímavých věcí — animované
i hrané seriály, pohádky, soutěže a také plno informací
o našem pozemském světě, na který se z hloubi vesmíru
můžeme podívat pěkně s nadhledem! Především pro větší
kluky a holky je určena první hodina našeho meziplane-
tárního vysílání. V dalším vydání Planety Yó uvidíte, jak
si ovečka Shaun ze stejnojmenného úžasného britského
animovaného seriálu užívá teplo rodinného krbu. V cyklu*

.....

ⓈⓈ Kmínové s chloridem sodným, z tukového těsta pečené
v troubě při 220 °C 25 minut.

Záhady Toma Wizarďa se Magďa s Honzou vydají do muzea Tatrovek v Kopřivnici, aby přišli na kloub tajemství unikátního kabrioletu, který byl vyrobený prý přímo pro diktátora J. V. Stalina. Ale ještě než se tam dostanou, prožijí dobrodružství přímo na silnici při honičce s obřím nákladákem — zešlel snad jeho řidič? A udobří se Magďa, našťvaná, že sešlo z výletu do Beskyď? První letošní díl cyklu Pomáhejme si nás zavede do tyfloturistického oddílu a také mezi nevidomé umělce. První díl francouzského seriálu Pátrání Světlušky Lucie se odehrává mezi zvířaty v zimě. Myslíte si, že jim chlad a mráz nevadí? Jak se dokážou zahřát a jak shání potravu? Lucie to pro vás ráda zjistí! Čeká na vás příběh malého klokánka Joeyho a samozřejmě i králík Matýsek, který se už nemůže dočkat, až naučí děti kreslit pejska!“

Těsto na langoše zaděláváme jako běžné kynuté těsto. Z droždí, trochy cukru, mouky a vlažného mléka necháme vzejít kvásek, který pak vlijeme spolu s dalším mlékem do mouky, do které jsme zamíchali trochu soli a propracujeme těsto. Langoše se sice trochu podobají našim lívancům, ale těsto na ně musí být hustší. Podle receptu je pak necháme kynout, nebo langoše ihned smažíme a těsto nenecháváme kynout. Toto nekynuté těsto je praktické, zpracovává se stejně, pouze se dává o něco více droždí. Přitom se nemusí čekat na vykynutí a placky se vyšším obsahem droždí dostatečně nafouknou.

Langoše smažíme na pánvi v horkém oleji. Oleje dáváme vyšší vrstvu, aby se langoše skutečně smažily, nikoliv opékaly.

Hudba se zasekla na ošklivém pištivém tónu irské zpěvačky, kterou jako by někdo tahal za chundelatý ocas. Pode mnou se to mrskalo. Ti, na které nezabraly mé relaxační metody a začali si s čistým vědomím všímat účinků kyanidu⁸⁴, jehož typickou příchutí mělo ve štóle překrýt vysoké množství drcených mandlí, byli omráčeni a přišpendleni k podlaze delirickými účinky konvalinkových výparů.

Sklonilo jsem se nad Lornou, v očích jí plály břitké otazníky, mohutná hrud' se jí vysoce vzpínala, dýchání se důsledkem tkáňové hypoxie prohloubilo. Mnoho ostatních pacientů resortu sténalo v obloužení, dostavily se pocity na zvracení i na stolicí, malátnost. Jen krůček od vynechání srdeční činnosti.

.....

⑧④ Nejsem žádný mameluk, aby bylo jasno. Vím, co se říká o Rasputinovi — nebylo možno toho ďábelského Rusa popravit, a to nikoli kvůli jeho nadpřirozeným schopnostem, jak se dlouhé roky tradovalo, ale z čiré neznalosti jeho vrahů. Jed mu podávali ve sladkých moučnících netušíce, že glukóza účinky jedu ruší. Já při pečení použilo sacharózu, takže v klidu.

„Mělas pravdu, Lorno. Nemá smysl tu pobíhat jako kuře bez hlavy,“ šeptlo jsem a z rukou jí rvalo její tajemnou složku plnou (doufejme) zásadních údajů a faktů.

Překročilo jsem svíjející se těla na podlaze a pečlivě se vyhnulo kalužím slin a zvratků. Dveře pavilonu jsem zajistilo připraveným řetězem a jediným škrtnutím zápalky oživilo potůčky benzínu obtékající celý resort. V pařátu jsem tisklo černou složku osvobozenou z Lorniných chladnoucích rukou, kus dopisu, návod, recept či tajná depeše, kterou tu po sobě zanechala jediná přeživší pacientka — Iveta, zatímco jsem do rytmu rajske hudby řevu klientů v agonii vzpřímeně pochodovalo vstříc dalším dobrodružstvím. Loučilo jsem se v duchu s tímto místem, Mlčochovou, Lornou a vším, co se mi tu stalo. K uzdravení nedošlo ani k utišení psychických vln. Ale cosi opět zapadlo na svoje místo. Takto to mělo být, jsem zase o krok blíž cíli. Bavorský resort neopouštělo kuře, ale ztepilá, uvědomělá a plně funkční slepice. Cesta vedla do neznáma. Ale osvětlovalo ji nebesky jasné světlo plápolajících plamenů.

Kapitola VII.

Profil pacienta

Ošetřující: Dr. Med. Lorna von Preuße-Heilbronnerová
zu Schnupptüchell

Vnější popis: nehezka dívka ze zemičky na Východě. Řídký vlas, kazovitý a křivý chrup. Příliš chlupaté ruce (mumínkovitost, alter ego — prověřiti!!!). Tetování „hruška“ u pubického ochlupení u Venušina pahorku (výška hory: 3 cm). Porost: nazrzlý. Čenich se zdá být v normě, byť pac. zmiňuje „příliš rozpláclej čenich“.

Obecná charakteristika pacienta: Hospitalizována na psychiatrii, ovšem diagnostikováno venerické onemocnění. Nutno blíže identifikovat. Sexuální pracovnice urgována. Antipsychotika, superakutní schizofrenie; doktor klepe na srdíčko, potom píše receptis, třikrát denně prášek cukru, bude pacoš jako rys. Uspána metoudou sledí ukolébavky⁸⁵ (pacientka se přiznává ke členství

.....

⑧⑤ Sledí ukolébavka: *Sledoval sled' sledě / jak sled' duje vsedě / jak sled' duje ze všech sil / aby svíčky uhasil.*

*Povídá sled' sled'ovi / že má plíce fórový / Na to vece druhý
hned: / žábry má přec každý sled'! / A pak spolu sfoukli
svíce / přeleštili sledí lžíce / zbaštili dort z mořských
řas. / Za rok budou slavit zas.*

.....
ve Spolku reakreačních leštičů měděného nádobí — viz
mantra: „přeleštili sledí lžíce“ — ta bude vybuzovat har-
monii a dobré duševní rozpoložení velmi nervní a nepo-
sedné pacošky). Tu uspávací asistentka v jejím případě
musela mnohdyvá opakovat, celkem desetkrát, teprve
poté pacientka usnula se slovy: „Duje vítr, duje vítr. Po-
mejemi mě omejte, vyleštěte mě pastou, žádný chlor,
prosím, ach...“

Monitoring tělesné hmotnosti, EKG, jaterní testy,
glukózový a lipidový metabolismus, prolaktin. D-cyk-
loserin v dávce 50 mg/den v kombinaci s API a rispe-
ridonem, nikoliv však clozapin!!, zlepšení negativních
příznaků o 23 %, respektive o 10 % — pacientka většinu
času zpívala píseň *Do zahrady zrána vlétl černý páv*⁸⁶

.....
©© Černý páv: *Jakou trýzeň schovává / paví píseň
bolavá, / ta píseň tvá... / Co ulpí na duši tvé jak splín, / jak
závoj z pavučin / než spláchně déšť. Do mé zahrady vlétl
páv, / jak černý splav ránem bílým. / Křídlem zahalil slunci
tvář, / na polštář padl mrak, padl stín. (...) Bůh ví proč, já
zašeptala, / se mnou zůstaň, / ztracený jako já. / Kam jsi
mířil? / Já nabídla ti dům i ústav. / Možná smířil jsi se s tím.*

kolegyně Zagorové. Po podání dopaminergních agonistů bromocriptinu, terguridu a dexamphetaminu bylo pozorováno snížení negativních příznaků.

Stolice štolovitě steidlovitá, kontemporárně stabilizována, ovšem stále příliš tekutá.

Navržena četba brazilských komiksů *Ženy na zhroucení — kolegyně trpící haluškami*. Pacientka se mumlavě zmiňuje, že byla v minulém životě mumínkem⁸⁷. Často delirické stavy nevykazující dospělost plnoletého. Zvážit tzv. Post-Re-Erziehung (postrevýchovu) u kroměřížských kolegů. Zmiňuje problémy v dětství, ale obávám se, že si vymýšlí — syndrom velikašských bludů a vyměšlení problémů: rodiče jí prý na Frýdecku připínali na nohy dřeváky s přilepenými připínáčky a nutili ji nosit je celý víkend, užívat si víkend touto chůzí. To samé prý pacientka chtěla dopřát svému synovi, ale díky jeho ryku pochopila, že to není „žádný med“ — jak sama říká. (Poté přiznala, že si přišla stěžovat sousedka na hluk a teprve ta jí vysvětlila, že připínáček způsobuje dítěti bolest. Pacientka

.....

ⓈⓉ Muminci (někdy též mumínci) jsou hlavní postavy pohádkových příběhů švédsky píšící finské spisovatelky Tove Janssonové. Žijí jako starostlivá a dobrodružná rodina trollů, skřítků nebo zvířátek ve svém domě ve fiktivním muminím údolí, které s nimi obývají i vedlejší postavy, převážně jejich přátelé. Muminci jsou bílí a chlupatí a mají velké čenichy.

tvrdí, že o tom nevěděla. Prý si chůzi v těchto podivných sadomasoclogs v dětství nakonec dovedla užít.)

Poznámky: Pacientka velmi fragmentárně hovoří o jakémisi „smutném pánovi“. Zřejmě tím myslí současného manžela. Traumatické, nezpracované stavy z minulého vztahu, žijí ale v odloučení. Zmiňuje tramvaj, čekání na tramvaj, sen o tramvaji i trolejbusu, čekání na vlak, citují: „nekonečné nekonečno“. V rámci snů znamená o tramvaji snítí přechod z jednoho stavu do druhého (v rámci položených kolejí), v tomto dopravním prostředku odhalujeme či prožíváme pudové a občas citové obrazy — ale nelíčí řidiče tramvaje jako přitažlivého mužika. Vlak, pociąg polským jazykem, ke kterému vzhledem ke svému původu tíhla, má dvojí smysl: být tažen životem osudem, ale také být přitahován předměty, lidmi, energií. Také se říká, že někomu ujel vlak čili nechtyl situaci/život za pačesy. Indonéské paralely, kde možná trávila dovolenou, viz smutný pán.⁸⁸

.....
ⓈⓈ A **pocong** is an Indonesian/Malaysian ghost that is said to be the soul of a dead person trapped in its shroud. Known in Indonesia/Malaysia as *kain kafan*, the shroud is the prescribed length of cloth used in Muslim burials to wrap the body of the dead person. The dead body is covered in white fabric tied over the head, under the feet, and on the neck. (www.wikipedia.org)

Trolejbus je pak podobným ztvárněním pocitů, jen je pohyb o něco svobodnější, protože se můžeme pohybovat mimo koleje, avšak je třeba mít na zřeteli trolej, která je stále omezujícím prvkem — odkaz na manžela? Pacientka krčívává rameny, nejistota. Btw její všeobecný životní pocit.

Dále se opakovaně zmiňuje, že ON byl zloun, narodil se v lůně v Lounech — to vše odkazuje, že pacientka ve svém pracovním životě byla v 80. letech známou zpěvačkou — na výsluní. Luna je Měsíc, spadla z Marsu. Mě z toho vomejou.

Lůno — pacientka několikrát zmínila, že se neměla narodit — myšlenky na matčin pohlavní orgán, na tchynin orgán (tchynin jazyk? — vila ale prý zůstala nezařízená a na nákup pokojových květin nebyl nikdy čas ani dostatečná intelektuální vyspělost), touha se jej dotknout, touha po zakázaném ovoci, hadem pravděpodobně myšlen expartner, který ji unesl zavázanou modrým motouzem v autě — trauma, ale možná přibarvené fantazírováním.

Pacientce lze jen doporučit, aby se procházela po naší bavorské zahradě (dávám na výběr Lysohlávkovou zahradu či Makový háj) a opakovala tuto mantru: *Kaše horká, kaše horká / kde je Lorna, ať ji fouká / Nebude-li foukati, / budeme ji do zad bouchati*. Tím, že se pacientka vybijí na osobnosti psycholožky (já), která je

ve vztahu k ní citově neutrální, se uvolňují zbytečné negativní pocity pacientky. Tzv. přenos.

Terapie: Metoda terapeutického deníku urgována, posléze stornována: pacientka dělá při psaní zbytečně hrubky, a to se nám pak každá stránka červená jako při sběru třešní. Pokusy o regresivní hypnózu selhávají na plné čáře — pacientka velice záhy po uvedení do horizontální polohy upadá do hlubokého spánku, nepěkný hlasitý chrapot a nekvalitní dech se stopami etanolu. Je třeba uchýlit se k metodě terapeutického rozhovoru⁸⁹ a postupovat směrem od nejčerstvějších traumat k těm méně zřejmým a vytěsněným.

Nejaktuálnější traumatický uzel, jež je potřeba rozplést, představuje již zmiňovaný poslední partner subjektu. Pacientka vzpomíná jeho plnotučný chlupatý břich, tzv. mužské poprsí (gynekomastie často konzultována, nicméně z finančních důvodů k zákroku nikdy nedošlo), a hekání. Pacientka vzpomíná jeho časté depresivní propady a slzavé údolí, a to především po požití alkoholu a dosažení orgasmu. Bývalého partnera vnímá jako velkého citlivého medvěda⁹⁰.

.....

©© Plachá pacientka má povoleno půl hodiny před šprechterapií popíjetí tzv. oveselený čaj (rumem) a vyhulovat doutníky, aby se jí jazyčisko při šprechterapii rozvázalo.

Byl jí současně milencem, otcem i tyranem: nešťastné spojení. Lze pozorovat tzv. „syndrom neschopného rodiče“⁹¹. Pacientka je nucena brát každé ráno pilulku, která odbourává tuky, dále pak požívat každé tři hodiny deset deka masa, pouze zrána je tolerován černý chleba s marmeládou. Dostala neoprenový pás, pod nímž se potí a manžel prohlašuje, cituji: „Ten zadek a břicho musí pryč. Ještě sundáme těch deset kilo, a bude úplně jiná, něco jako Beyoncé. Potom hned natočíme klip. Až bude klip, do týdne poběží na arabských MTV — tyhle země ctí ženskost a ona tam má šanci. V dubajských obchodních centrech už vystupovala a úspěch byl obrovské, skladby Karla Svobody zabírají v těchto zemích nejvíce!“ (Manžel trpí zcela zjevnými přeludy, je třeba doporučit taktéž k léčbě v Bavorskách.)

Poté, co bulvární plátek zveřejnil fotografii pacientčina odhaleného směšně nevyzrálého hrudníku při cachetání v egyptském moři, manžel vyzval zájemce a špekulanty,

.....

◎◎ Neopomenouti: Medvěd je velkou šelmou se zakrnělým ocasem (!), která našlapuje na celou plochu chodidla jako člověk. Na rozdíl od ostatních šelem postrádá obličejovou mimiku, a stává se tak nevyzpytatelným a nebezpečným tvorem.

◎① Seznámit pac. s osudem naší bývalé klientky Brooke Breedwellové.

ať si klidně sáhnou a přesvědčí se o pravosti ňader (o tom ale na základě fotografie mohl vskutku pochybovat pouze blázen): „V životě bych si nevzal babu, která by měla umělá ňadra. Radši menší, ale pravá.“ Pacientka předpokládala příliv mužů testujících pravost poprsí, ale nesáhl si nikdo. To vedlo k dalšímu depresivnímu propadu a pokusu o samovraždu. Rozchod s manželem stále neprodyšně uzamčenou třináctou komnatou. Vztah s ním přirovnán k divoké jízdě na houpačce: „*Dycky si myslím, že to je vlastně fajn, a v tu chvíli mě zabije kudlou ostrou jako dolnosaský rampouch*⁹².“ Pacientka se obklopila homosexuálními muži, nechala si dolévat bezednou číši vína, připalovat cigarety a naučila se pár nových tanečních figur.

Pozn.: Podrobný etymologický rozbor tohoto tvrzení poukazuje na zásadní souvislosti. *Dolní Sasko* neboli *Niedersachsen* má ve znaku vzpínajícího se bílého oře v červeném poli. Jako *bílý kůň* se slangově označuje osoba nastrčená k páchání trestné činnosti, aby zakryla skutečného pachatele nebo osobu, která má z této činnosti prospěch (jasný ukazatel na syndrom věčné oběti). Bílý kůň pak v dané kauze funguje jako pachatel i poškozeneý. Do role bílého koně bývá osoba často vmani-

.....

©© *Rampouch*, řidčeji též střechýl, je druh ledového tělesa, které vzniká postupným zamrzáním kapek vody, a tudíž nepoukazuje vůbec na nic.

pulována vydíráním, může se ale také jednat o naivní nebo nevzdělanou osobu, která ani nemusí tušit, že se dopouští trestné činnosti (jasné paralely se zločineckým zacházením manžela). Dále pak ve snu „bílého koně viděti“ značí zjitřené sebeuvědomování, korupci cudnosti a zdrženlivosti. Osoba o bílém koni snící má potíže vyrovnat se s otázkami vlastní intimity a sexuality.

Definitivní rozluku s manželem završuje pacientka proměnou zevnějšku. Dlouholetá spolupracovnice resortu přes věci vnějšíkové diagnózy, Františka Čížková, uzavírá tímto resumé: „*Nový, ke kulaté tváři nevhodný účes, tristní pokus o kombinaci black & white. Nevkus a stylový zmatek odpovídající duševnímu zmatku zpěvačky.*“

(Koho to nebaví, přeskočí na str. 197 nebo 223 nebo 269.)

Pacientčino vědomí definuje průměr k ping-pongovému míčku odrážejícímu se v prázdném prostoru od ničeho k ničemu. Po deci lihových nápojů směšuje události historicky nepříbuzné s věcmi budoucími.

Pacientka je přesvědčena, že byla obětí konspirace ze strany kolegyň, a to často za použití astrálních sil negativní povahy. Výrazně starší konkurentku přestala pacientka zdravit poté, co ji jednou jedinkrát porazila v anketě o nejlepší zpěvačku. O jiné, úspěšnější

kolegyni je třeba hovořiti velice opatrně. Váže se k ní motiv „smutného pána“, o nějž jsme se během terapie již několikrát otřely. Subjekt na toto téma zmiňuje:

„Záviděla mi slávu a toužila zaujmout moje místo na výsluní. Rozhodla se pro to udělat naprosté maximum, a to včetně černé magie. To jí ale poradil její tehdejší manžel, tím jsem si jistá.⁹³ Měly jsme jednou společné vystoupení, po jehož skončení se vetřela do mé šatny, přestože jsme se doopravdy ani moc neznaly. A ona tam najednou stojí a říká: ‚Mám pro tebe dárek.‘ Podivné. Byla to taková mrňavá soška z ebenového dřeva. Říkala jí ‚smutný pán‘. Věřím, že ta soška byla prokletá, psychicky i fyzicky se mi přitížilo, měla jsem třeba takové stavy, že jsem tři dny nemohla ani dýchat a ochrnula jsem. Máma, která takovou dálku z Čeladné jezdila, jenom když to doopravdy bylo nutné, u mě musela sedět, naklánět se a kontrolovat, jestli ještě dýchám. Od té doby, kdy mi dala ‚smutného pána‘, to se mnou šlo (dodejme: jde) po všech stránkách z kopce a ona se řítí na vrchol.“

Dalším mezníkem na cestě do pacientčiny osobní historie je pracovní a osobní vztah s první velkou láskou. Společně obývali jeden zavšivený byt a půjčovali si nevkusné bílé kalhoty s pasem až v polovině trupu.

.....

©© Zajímavé. Do osoby L. B. projektuje vlastní utkvělou představu o manipulativním mužském protějšku, jemuž připisuje vinu za všechny svoje strasti a žádné slasti.

Po návratu z bombastického turné po Sovětském svazu jejich vztah ukončila tragická nehoda, kterou nepřežil. Nejhlubší a ostře střežené trauma představuje utajované dvojče Ivana. Fyzicky přitažlivější a pěvecky zdatnější dvojče bylo vyštípáno z rodné země a muselo se přejmenovat na Vianu. Velice zásadní příbuznost s případem jiné pacientky, Mlčochové, a jejího dvojčete Ivany Trum-pové. *Více prozkoumat tento fenomén nutné!*

Je-li pacientka vyzvána k vlastní definici své reality, na toto téma podotýká:

*Svět se skládá z místností
a v každé z nich něco zní.
Tam třeba žijou radosti,
v jiné jsou na sebe zlí.
Kam, do kterých si dveří jít
je problém můj největší.
Strach, jestli vůbec na to mám.
Co já vím, zda potěším.⁹⁴*

Zmiňuje strach olizovat konzervy (jedovaté, poznámka: krysí moč lízati = smrt hrozí).

Dále pak vyslovuje vlastní psychoanalytickou diagnózu: „Já se prostě dýl rozkoukávám, já od těch snů strašně moc očekávám, já nemám chuť něco lhát.“

.....
©④ Totožnost s textem písně *Víš, láska*. Text: Miloš Skalka.

Transkripce sezení (8. 12. 2008)

Psychoanalytička: Kdy jste se cítila opravdu šťastná? Vy-
bavte si ten okamžik, a jakmile vystoupí z mlhy, která
by se dala krájet, popište mi jej a tu mlhu nakrájejte
na úhledné trojúhelníky.⁹⁵ Dám ji pak švábskohal-
ským prasatům na zkrmení.

Pacientka: (*koktavě, všemi svými duchy nepřítomná*)
Hopsáme, heja heja, řve endérácká hopsanda...,
strašný řev, hlučná halamovitá hudba... trochu mlhy
a páry... ne, to kecám... ale hodilo by se to tam..."

PA: Kde se nacházíme?

Pac.: Jsme v hopsárně.

PA: Jak to vypadá v hopsárně?

Pac.: (*koktavě*) Je to velká místnost, kde se hopsá.
Otřásá se.

PA: I vy se v ní otřásáte?

Pac.: Ano, protože i já hopsám. Musím být ve formě.

PA: Kolik vám je?

Pac.: Je mi dvacet. Jsem na výměnné družbě, tajné, jsem
na tři měsíce v západním Německu, kde se tehdy už
cvičil ajrobík.

PA: Dělá vám tento druh sportu dobře?

Pac.: Ano, stejně jako hypnóza. Ráda jsem mimo svět.
Mimo sebe. Ráda se rozkoukávám, nevědoma si
sama sebe. Je to moc příjemný pocit.

.....

©© Symbolika trojúhelníku: dohledat!

PA: Povězte nám, co se děje v hopsárně?

Pac.: Hopsá se. Je to krásné a osvobozující umění na moji milovanou hudbu zvanou funky techno. Nejspíš se rozbila volume a muzika jde pouštět POUZE na max. Tedy je to dost hlasité. To nám zvedá náladu a vůbec nás to nedráždí.

PA: Proč se hopsá?

Pac.: Hopsá se pro radost. Jsem na družbě ve městě Wuppertal.

PA: Nepletete si to s Neandertalem?

Pac.: Ne. Jmenuje se podle řeky Wupper, protékající celým Severním Porýním a Vestfálskem. Zařídil mi to můj otec, úplně náhodou. Normálně něco takového za mého milovaného režimu nebylo možné. Wuppertal je německé San Francisco, nejhnusnější město na světě, kde jsem byla nejšťastnější ve svém životě. Zde jsem poznala, že se chci celý život věnovat hudbě, dělat hudbu a radost z ní pramenící předávat lidem.

PA: Vraťme se k tomu okamžiku neobyčejného štěstí. Popište mi ho. Ponořte se do něj jako do vany plné bezového sirupu.

Pac.: No... Je to hezký. Všichni skáčem, jak cvična píská. Ta cvična je tlustá, všichni se tedy cítí dobře. Cvičení evidentně nevede ke špulkovitosti. Tedy ona nepíská, ona řve do mikrofonu, který má připevněný na zadku v ledvině. Z této ledviny je elektromagnetickými paprsky vylučován zvuk hovořený do mikrofonu.

1. 2. **Fruit of the Loom** -
auch in Markenqualität

weiche Form, superelastischer Sportstoff
Packung: 300 g, 100 g, 50 g, 25 g, 10 g

(1) 1. 2. **Ston** grau 315 320
gelb 315 320

gr 4.5/7 grau 315
gelb 315

gr 4.5/7 grau 315
gelb 315

gr 4.5/7 grau 315
gelb 315

DOM

Markenqualität
weltbekannt!

1
T-Shirt

18.-

le jog
Markenwäsche
für den mode

2 Sporttop
6 Stück
Packung
ab 33.-

3 Slip, 6 St. in 1 Packung
7 Farben, Single Jersey
318 412 Gr. 4 5
1 P. (S. M.) 33.- 38.-

4 Sporttop
6 Stück
Packung
ab 39.-

5 Sporttop aus Slip
watte, 6 Stück in 1 Pa
318 398 Gr. 4 5
1 P. (S. M.) 38.- 39.-

Wuppertal je německé San Francisco,
nejhnusnější město na světě,
kde jsem byla nejšťastnější ve svém životě.

PA: Rozumím. Co se vám na této situaci tolik líbilo?

Pac.: Ten společný prožitek hopsu. Tedy, že hopsáme a někdo nám říká jak. Normálně děti hopsají v trávě a vědí jak, vědí intuitivně, kam čapu strčit, ale tady je to už vše nalajnované.

PA: Máte přeci ráda přirozenost...

Pac.: Ano, ale ve Wuppertalu jsem si zvykla na tu nalajdénost. Tam takové unylé dívky, co neví co se sebou, skákají, jak učitelka říká, a jsou rády, protože někdo jim říká, jak to dělat. To se mi líbilo.

PA: Cítím, že mi něco tajíte. A to není dobré. Opravdu toto cítíte?⁹⁶

Pac.: Ehm. Ehm. Ehm. No dobře. Lhala jsem vám, v žádném Wuppertalu jsem nebyla, za komoušů nic takového nebylo možné, i kdyby můj otec byl Štrougalíkem. (*Chorobné lhaní!*)

PA: Dobře, odpouštím vám toto malé provinění. Dnes ale žádný moučník po večeři a vynechejte i masturbální místnost. Nyní ale už bez vymýšlení. Povězte mi, kdy jste se tedy opravdu cítila šťastná. Okamžik, který jste zažila a je hmatatelný ve vaší minulosti. Dotkněte se jej a popište mi jej.

Pac.: Hluboký... hluboká... hluboké...

PA: Ano, rozumím, je to nějaký hluboký zážitek, pronikněte do něj a popište mi jej. Verbalizujte, jaké máte pocity.

Pac.: Tráva.

PA: Ležíte v trávě. Voní vám chlorofyl?

Pac.: Není cítiti. Je vyvanulý. Květy opadaly. Sedmi-krásky.

PA: Jak to?

Pac.: Nosili jsme je dlouho. Neměli jsme na nové. Kůň! Klusá! Velmi vášnivě, pravidelně klusá vstříc. Vstříc, bujný oříku!

PA: Co jste nosili dlouho?!

Pac.: Koňské čtyřspřeží!

PA: Ano!

Pac.: Gavona ze stáje Chotouň u Českého Brodu klusala a klusala. Poslouchala mého dlužníka jako hodinky. Nasedal na ni přes igelitový pytel.

PA: ANO! (*Dostávala jsem se orgasmicky do varu.*)⁹⁷

Pac.: Ale on nebyl osedlaný! (*Klíč k chudobě a zadlužnosti pacientky: na neosedlaném koni jeti ve společnosti žen, žab a netopejřů věští, že touhy se budou měnit a bohatství, které získáš, nebude veliké, ba naopak velmi malé.*)

PA: Nevadí. (*Psychoanalytička si uvědomuje své pochybení, nechala se strhnout vyprávěním pacientky. Zvolna se uklidňuje.*)

.....
⊙⊙ Teoretické ukotvení?

⊙⊙ Je třeba rozlišovat erotiku šimlů a erotiku vraníků.
Erotika šimlů je spíše orální, vraníci raději anální
prostory.

Pac.: Svítící kýbl na šáno. Někdo ho čórnul. Musel ho zaplatit tchán, pan Pojem. *(Zde se setkáváme s dysortografií. Zřejmě důsledek obecně silně narušené osobnosti.)*

PA: A ta klisnička?

Pac.: Utište své koně, paní doktor. Dovezla mého prince. Zadluženého Jihočecha, co kouří doutníky Corrida Portorico. Na mně spáchal koridu a já byla tak... bezbranná. Ale tehdy přece jen šťastná.

PA: Při jaké příležitosti chvátal na koni, klisniče, k vám?

Pac.: Byla to naše svatba. Moje první svatba. Dvanáct družiček. Šest melounků. Prsa se mi koulela z výstřihu, je to klír? A padal mi přičes. Svrbil mi zadek kvůli silonkám. Furt jsem šlapala na ten dvanáctikilometrový závoj. Přesně v takové výšce jsem i stála ve svých sexy kramflecích. Přesto bylo krásné, že mě někdo chce, že si mě někdo chce vzít, řekne to před lidmi. Neznala jsem ty lidi. Někdo je tam pozval. Ani nevím kdo. Já nevěděla, koho si беру. Sotva jsme se znali. Ale cítila jsem ve svém životě, že to něco chce. Něco. Tak jsem brala, co bylo. Člověk má brát výzvy vážně.

PA: Co se vám honilo tehdy hlavou?

Pac.: Že bych chtěla absolvovat dopisovací kurz šití a látání ponožek. To jsem si vždy přála. To mě učiní šťastnou. Je mi líto děravých ponožek. Jsou tak

opuštěné. Jejich osud je většinou tragický. (*Zadávala se směrem k topení.*) Existují prý taky online kurzy astrologie, ale do toho bych nešla, mám před spirituálními silami posvátnou úctu.

PA: Víme, viz *smutný pán*.

Pac.: (*Krátce pláče.*) No —

PA: Vraťte se k tomu okamihu, vyždímejte ho do sucha, popište smyslové vjemy.

Pac.: (*Usnula.*)

PA: Pac a pusu.

Shrnutí a evaluace případu

Pac. vždy trpěla — celoživotně, proto jí tolik vyhovovala muzikálová role Johanky z Arku. Ví, jak se tvářit, když někoho mučí, či lépe řečeno se cítí mučen (to je objektivnější — velikášské bludy, prozkoumat!).

Pac. dosud trpí rozkolem v rodině, v hlavě si přetáčí tuto scénu:

Zasedla rodinná rada. Přítomen otec, velký flegmoš a divanista, matka, prostá žena z Valachů myjící vany v nedalekých lázních Čeladná, bratr, tzv. nýmand (pac. později nechtěla, aby ji vedl na svatbě k oltáři, protože je dle jejích slov „nereprezentativní“ (sic!)), sestry.

Pac.: Mamo, tato, chci vám něco říct. Mačku chvíli nevař a nech ty kobzole a podaj bumbiky.

Mama: Tys děvucha drzá dříve nebývala.

Pac.: Poslouchajte. Ivana zuby rovné má, já ne. Ivana chce zpívat, já taky. Ivana rovnátka dostala, já ne. Ivana zpívat nebude, já ano. Ivana ať si dělá, co chce. Já budu zpívat, princezna českého šoubyzu. Ivana ať mi do zelí neleze. Ať si své zelí zasadí či přes postel si semena sežene.⁹⁸ Já makala, dřela, makala, dřela a šohaj mi umřel a já tvrdě si vydobyla své místo pod slunkem a Ivaně já nedám ani píd' z toho mého výdobytku. Šoubyz je pro dobytčata a každé ať se v tom bahně vybahní samo, dobytče jedno. Já se už vybahnila a nikomu pomáhati nebudu. Jsem těhotná a čekám dítě s bohem české textařiny popové. Vy si tu, čeládko čeladná, dělejte, co chcete. Hnijte si tu, ale beze mě. Já jedu do Prahy, kde na mě čeká bůh sexu a divokých vajec.

Mama: Není kam spěchat. Autobus na Prahu jede stejně až o půl druhé. Já ti zabalím štryclu na cestu...

Pac.: Je kam spěchat, mami, je. Už TEĎ je totiž pozdě.

Bratr: Tož se tu neflákej a fič do Práglu, bo tam máš robotu!

Matka byla vždy frustrována otázkou, kterou jí kladlo okolí: Mají dvojčata svou vlastní řeč? Vnitřně věděla,

.....

©© V našem zařízení byla již jednou internována Ivana T., rozená Z. O svém partnerovi, textaři pophitů, říkala, že „píše texty rychleji, než motýli lítají“.

že ano, lépe řečeno, její druhorozená dcerka určitě ano, zatímco Ivana byla zcela normální. Druhorozené dcerce dělalo často problémy vyjádřit své pocity. Prostě se dýl rozkukávala. Toť její diagnóza.

Pac. celoživotní nevyrovnanost je způsobená právě zastrčeností za sestrou, kterou prožívala celé dětství. Její matka tento problém nerozpoznala a pac. jej nosila v sobě, dusila se, až odula a nafukovala se jako balon. Sama nezvládá starat se o své vlastní dítě. Touží po dalším.

Důležité poznámky

Na každých osmdesát lidských porodů připadá jeden případ jednovaječných či dvojvaječných dvojčat. Tento fenomén nám není neznámý ani v říši zvířátek, a to především u koček, ovcí, frettek a jelenů⁹⁹. U hovězího se ale pravděpodobnost početí dvojčat (tedy dvou identických telat) vyskytuje v rozmezí 1–4%.

Jednovaječná dvojčata u lidí mluví stejnou intonací (nevíme ovšem, vládnu-li také stejnou schopností intonovat v hudbě!¹⁰⁰), ve stejnou dobu je začnou bolet zuby, sejdou ze světa na stejné nemoci, a to zpravidla ve stejnou dobu.

.....

⊙⊙ Prozkoumat zjevné souvislosti s *capreoltropií*.

⊙⊙⊙ L. Š. říká: *NE!*

Dvojčata se někdy dívají do velkého zrcadla a mluví s obrazem, který považují za druhé dvojče. Existují četné záznamy o dvojčatech, jejichž vkus, zájmy, názory a zaměření byly natolik podobné, že se dalo říci, že dvojčata byla svým způsobem jedním člověkem. Dvojčata se běžně zamilují do stejného člověka a to může způsobit problémy. Ožení-li se jednovaječná dvojčata s jednovaječnými dvojčaty, nedokážou se manželé někdy spolehlivě rozlišit. Naštěstí k sobě jednovaječná dvojčata v drtivé většině případů chovají vzájemné sympatie a takové problémy řeší s humorem nad sklínkou sherry. Násilným oddělením trpí, a to dokonce těžce a fatálně. Tuto jejich blízkost toleruje i britská armáda, která obvykle jednovaječná dvojčata odvelí do stejného útvaru, aby mohla sloužit pospolu. Často zároveň pronesou stejnou spontánní poznámku, často také stejně blbou. Jeden začne větu a druhý ji dokončí. Společně začnou zpívat stejnou píseň (nejčastěji z repertoáru hitů 80. let, což je signifikantní). Vyskytnou-li se na indonéském ostrově Bali dvojčata různého pohlaví, jsou nucena se spolu oženit!¹⁰¹

.....

①⓪① Je nutno podotknouti, že tyto svazky vzhledem k vzájemné podobnosti v povahové výbavě obou jedinců bývají často šťastné a stabilní. Britští turisté se tvarohově vyvalují v jemném bílém písku pláže Balangan a se zájmem sledují mladý manželský pár, co chodí od osušky k osušce

a nabízí masáže či kokos. *Tak je to vopravdu pravda, říkají si tvarohácci, jak se říká, že dva partneři skrzevá vzájemné souznění začnou se jeden druhému navzájem podobat. Bác a máš to, ty hlópe turisto!*

.....

Výstřižky

Dnes již notoricky známým příkladem spletitých spirituálních a supernaturálních pout mezi dvojčaty je případ jednovaječných dvojčat z Ohia, jenž v 70. letech šokoval často tupou a lehce šokovatelnou veřejnost. Chlapci byli bezprostředně po porodu separováni a vydáni napospas párům adoptivních rodičů. Ačkoliv se obě rodiny neznaly, pojmenovaly shodně kluky Jim. To by nebylo tak divné, neb se jedná o jméno běžné, až nadužívané, ovšem poslechněte další vývoj: Oba naši Jimové vystudovali práva a byli hluboce nadáni v oblasti rýsování a tesařství. Oba přijali za manželku ženu jménem Linda (ovšem ne tu stejnou), která jim porodila syna — v jednom případě jménem James Allan, v druhém James Alan. Oba oddělení bratři se posléze rozvedli a podruhé oženili se ženou jménem Betty. Oběma na dvoře štěkal pes jménem Toy. Jim Lewis a Jim Springer se konečně potkali 9. února 1979 po 39 letech života v odloučení.¹⁰²

.....

①〇② Mnoho devítek ukazuje na jasné paralely:

dle numerologie je číslo 9 symbolem matky, která nosí

děcko po dobu devíti měsíců. Matka nám tu absentuje, he?
No tak!

.....

Zde Lorniny zápisky končí, pac a pusu!

Kapitola VIII.

Nejdelší stezka v korunách stromů měří 1300 metrů a umožňuje pohyb ve výšce 8 až 25 metrů nad zemí. Tento jedinečný most spojuje národní park Bavorský les Neuschönau s Šumavou. Vrcholem stezky je 44 metrů vysoká jedinečná stromová věž. Z její plošiny je vidět přes 100 kilometrů zeleného moře Bavorského a Českého lesa a je možno dohlédnouti až k Alpám. Zážitek je umocňován didaktickými, orientačně smyslovými elementy podél celé stezky. Stezka končí v přízemí domu Hanse Eisenmanna.

Ví někdo, jaké to je pachtit se sám světem? Já to vím. Pachtím se samo světem už dlouho. Naslouchat svým vlastním myšlenkám jako nekonečnému vodopádu je pro mě denní chleba. A že těch myšlenek je. Jsou přemnožené jako krysy v pekárně ve Sládkovičovu. Nedaj a nedaj si pokoje, furt nové vylízej z děr jak šváby. Myšlenky a hmyz, kolik paralel. Na takové téma by se snad daly pořádat celé konference. I na téma mých bo-lavých zad.

„Bolí mě v kříži,“ slyšelo jsem se říct nahlas. Jak krásné, protože do prostředí, ve kterém jsem se nacházelo, taková parole vůbec nezapadala. Ptáci vyřvávali romanticky jak na lesy — proč by ne, však já bylo v lese.

Zasmálo jsem se. To jsem se naučilo od Jamese Walshe, techniku dále vylepšilo sledováním seriálu *Beverly Hills 90210*, jehož hrdinou byl americký Mirek Dušín — Brendon Walsh. James Walsh je někdo jinej. To je blázínek, kterej našel díru na trhu v chechotu. Vymyslel si statistiku, že před druhou světovou se lidi smáli 4,8krát víc než nýčko.

Co se mi dělo a proč jsem nahnuté doprava? No, protože jsem prožívalo podivnost! Šlo jsem z blázince po svém bláznivém počínu Bavorami, šlo jsem a v hlavě dokola probíralo podvratně získané informace z Lornina spisu, všechna ta fakta o Ivetě, mé chiméře, co vždy hop a skok a o krok napřed, moje Nemesis, jež mě kamsi vede. Ale kam? Nikoho doufám nepřekvapí, že jsem se objevilo na jakési stezce v korunách stromů, potácelo jsem se v té stezce z klíženého dřeva a cítilo se, jako bych chodilo vlastní myslí — s tím rozdílem, že konstrukční prvky mé hlávky se jen velmi neharmonicky prolínají s okolní přírodou. Kymácející se lávka, visutá hrazda a kladiny mi však byly z útrob mého nitra povědomé; věčně balancuji na hraně života.

Stezka skončila u roubenky. U ní strom.

Svalilo jsem se ke stromu a z mošny vyndalo skývu bavorského kvašeného chleba pečeného za úsvitu. Po pozření skývy upadlo jsem v spánek takřka medvědího rážení. Spalo jsem a spalo. Tu ve spánku ke mně cosi červe-nooranžového přistoupilo, relativně štíhlá psovitá šelma s krátkýma špičatýma ušima a dlouhým tlustým ocasem.

„Co chceš?“ pravilo jsem jí.

„Nejsem striktní lovec,“ řekla liščím hlasem, „vezmu zavděk i zdechlinou.“

„Vypadám já snad jako zdechlina?“ řeklo jsem a samotné jsem neznalo odpověď na otázku. Asi jsem spíš mrtvé, zdálo se mi, myslím, že učitelka v první třídě nám říkala, že mrtvoly nemluví, nebo? Jsem v nebi a mluvím se svatým Petrem?

Nevědělo jsem. Šelmička povídala: „Ne, vypadáš jako — sama nevím. Seš samec, nebo samička? Nemohu se rozhodnout.“ Liška uhodila kladívkem přímo na hřebíček. To jsou ty zásadní životní otázky.

„Já taky ne. A ty? Pořád tě trápí, žes ošálila řezníka Špejlíka a jedla jeho šunku, pochutnávala si na ní, ale přitom si ji objednala jménem lesníka Březiny?“ vyhrabalo jsem z dějin historie háklivý aspekt šelmiččina života.

„Už ne, srovnala jsem se s tím. Každý má nějaké vroubek. Létala jsem pak dlouhá léta do Curychu na jungiánskou terapii, sousedský káně mě vždycky chytlo pod

křídlo. Low budget. No jinak, občas někde lohnu nějakou drůbež, jinak sekám dobrotu.“

Srdce mi poskočilo.

„Říkám ti, hříchy se nevyplácej. Nechci sedět pak v pekle s lotrama lišákama, ale v nebíčku pít kakajo a s panem Špejlíkem třeba krájet nebeskou šunku.“

„Hlavně že je ti líp a máš to za sebou,“ dělo jsem.

„Odčinila jsem to olizováním lišcat sousedce, myslím. S Bohem jsem takový deal udělala. Jedno ale u toho zemřelo. Pokládala jsem si pak otázky... Život je... Víš co?“

„Vím... ani nemluv.“

„Co teď? Spalos. Máš hlad?“ zeptala se liška starostlivě jako maminka lidstva.

„Mám, ale hlavně, cítím se tak neukojeno. Můžu ti povědět svoji lajfk storku. Jsem tak znaveno životem. Stále se motám nějak světem, samo a samo. Narodilo se, šlo do světa na učenou, ale že bych se něco naučilo, to ne. Motám se věčně jak vítr v bedně. Nepoučitelnej pablbec.“

„Inu, synku.“

„Víš, jsem kuře, ale oboupohlavní.“

„Rozumím. Jako hlemejžď sousedskej. No ba.“

Jak úžasné. V říši zvířat vše běžné je. Mít víc nádobíčka v gatích tam nikoho nepohoršuje. Babky na vsi v drůbežárně, kde jsem žilo, by už volaly na poplach a do Blesku a do Novy a co já vím.

„Podívej, vidíš tady tu roubenku?“

„Ano. Hezká je. Vypiglovaná.“

„Tak. Tam dobrí, prostí, byť hloupí lidé žijí. Jdi tam a požádej o nocleh a trochu polévky. Zítra tě povedu dál. Nýčko už musím do nory zkontrolovat liščata a pak jdu na lov.“

„Ale ne lotračit a šunku objednávat na cizí jména, že ne?“

„Ne, ne. To už ne. Víš, hříchy se fakt nevyplácej, vono se pak blbě spí, a jak dobře víme, není nic krásnějšího než spravedlivý spánek.“

„Jdu poklepat na vrata prostáčků tedy!“

Ani jsem nemrklo, a liška byla v tahu, ještě jsem v dáli vidělo zavlnit se její rudou oháňku, o níž by se i sporák dal zapalovat, plynový.

Roubenka měla předzahrádku, v níž opečovávané rostla mnohá květena, vzrostlé makovice, bylinky pro zdraví a také udržovaný pažit. Na dveřích se skvělo K+M+B křídou, důkaz, že v tomto domě je Bůh milován a vítán. Brzy mi otevřel prostáček v tomto domě bydlící.

„Jak ti mohu pomoci, vážený pocestný?“ děl mi. Nevědělo jsem, že na Šumavě se stále hovoří staroroubenkovštinou.

„Dobrý den. Dejžto Pánbu,“ snažilo jsem se neohrabaně hrát na prostou notu, já odborník na Kanta a Shakespeara a Rabelaise, tedy vzdělanec z drůbežárny.

„Dejžto, dejžto.“ V tu chvíli se prostému muži pod nohy přimotalo dítě, nahaté, jak je Pánbu stvořil. Usmálo se a řeklo: „Tohle není můj tatínek, ale má mě rád.“

„Právě ho ferberizujeme. A žena ho má s jiným. Dnes se to dovědělo. S jedním polským popelářem.“

„Zajímavé detaily, dejžto, dejžto. Hospodáři, zeptati jsem se chtělo, jestli třeba by možno bylo u vás ve slavníku přespati a trochu horké polévky dostat.“

„Jistě. Vždy stolujeme s jedním talířem navíc, pro pocestného, jsem rád, že dnes, po sedmi letech udržování této tradice, konečně dojde k jeho funkčnímu i metafyzickému využití. A postel se pro vás také najde. Slavníku nemáme. My jsme pseudovenkovani.“

„Á, rozumím, komu by se chtělo s tím mrdati, vidíme?“

Prostáček zamrkal zpoza brejliček, modelu A2345 — „pro bedlivého čtenáře“. „Prosím?“

„Nic, nic, děkuji.“

„Pojďte dál.“

Prostý muž mi zostra potřásl rukou.

„Já jsem Železný. Slavomír. Těší mě.“

„Kuřátko jméno mé, ale říkejte mi Bohuš.“

„Vítejte v našem prostém obydlí,“ řekl a poklepal na sklokeramickou varnou desku vestavěného spotřebiče sektorové kuchyně, v níž kralovala jeho prostá žena. Kamna už jsou out?

„To je má ženucha, Železná.“

Ženuška se otočila od plotny, u níž vařila nějaký prostý pokrm. Bylo to malé, neduživé, nejspíš často bité a antidominantní neženské stvoření ženského pohlaví. Na těle mělo na batikovaných šatech ručně tkaným šát-

kem připásané nedochůdce, které když jsem ženě podával ruku, zavrňelo tím hormonálním způsobem, který všichni tolik milujeme.

„Jmenuji se Rivka.¹⁰³ Vítejte v naší domácnosti, kyselá mléčná polévka s krupkami a bramborem bude podávána co nevidět,“ otočila se žena jako na povel esesáka a téměř vědecky vařečkou míchala v hrnci. „Mléko je dnes dojené.“

Druhé děcko, které již chodilo, mě tahalo za kalhoty.

„Vypadáš jako pani. Proč ti máme říkat Bohušu?“ zavrňela holčička svůj indiškrétní dotaz.

„No...“, na víc jsem se nezmohlo. Halt to jsou otázky, na které se odpověď mnohdy hledá celý život.

„Žofinko, neotravuj pána. Jdi si hrát s káčou na dvorek.“

Pan Železný pravil: „Dnes dostala káču. Z keykeljarmarku. Tak má radost a pořád, pořád by si s ní hrála, hezké, že?“

A do prkvančic, proč mě sem liška hnala, dyť já tu zešílím, do prkvančic! Co se tu jako mám naučit, pocho-pit? Že život je koncentrák? Cítil jsem, jak mi vzteky teče krev do hlavy. Ale co už. Teplé jídlo lákalo. Krupky jsem ještě v životě nejedlo.

Ženucha už nesla na stůl. „Nalévejte si. Nejdříve hostu, pane Otče.“

Pan Železný mi nalil.

.....

①〇③ Hebrejská forma biblického jména Rebekka.

Význam slova je „poutající“ či „opatrující“.

„Jak daleká cesta vaše?“

„Daleká. Už tři dny jsem na nohách. Vlastně možná čtyři. Když takhle jdete, ztratíte pojem o čase. Zonca strašně šajnovala, včera, tak se blbě šlo. Su hrozně zramované. Řepa mě bolí jak čertisko potróblý!“

„Také rádi vyvětráme kostry. Tedy trekujeme. Máte funkční prádlo?“

„Prosím?“

„Funkční prádlo jestli máte? Šito při nanoměsíčku z polypropylenového vlákna.“

„Mám trenýrky, jsou celkem funkční, občas je přeperu v potoce a ony pak funkčně oschnou na větývce, zatímco si dávám dvacet,“ zalhalo jsem. Chodím na adama už leta letoucí.

To asi nebyla odpověď, která Slavomíra zajímala, nadechl se k vyslovení další doplňující otázky, ale jeho žena ho dotekem ruky zarazila. Poté už jsem myslelo, že se bude jíst. Ale všichni se chytili za ruce, i s nedochůdčetem v šátku zaducaném. Ženucha děla:

„Dobrotu spanilou jsem pro svoji havěť uklohnla ze surovin, které jsi požehnal, ó díky Pane.“

Slavomír navázal: „Děkujeme, že své břuchy slastnou manou nakrmiti můžeme, Pane.“

Děcko chodivé dělo: „Díky Pane, že i já mohu pojísti z oněch varů.“

V tom facku do čenichu zleva schytalo od spravedlivého pana Otce.

„Darů, ty tele. Kolikrát ti to mám říkat? Fakt mě sereš tendle tejden, fakt mě sereš! Knedlo sirotčí.“

A jejda, tata terorista. Kde to jsem?!

Poté rukama dvakrát zatřásli, i mě drželi, a řekli: „Dobrou chuť, lidičky!“

Jedla se podivná šlichta, v níž tu a tam plavala shnilá brambora a tuřín, nejspíš polévka à la Dachau.

„Brambory a tuřín máme ještě od léta, skladujeme všechno ve sklepe. Dobré to je, že?“ děl pan Otec Slavomír. Kývlo jsem. Bylo jsem tak uondané a ubloncané, že jsem i já jedlo tu hroznou čmaju.

„Dobřes navařila, ženuchó! Moje žena Rivka bezvadně vaří, nemyslíte? Ona vám je z Polska a je cho-dícím důkazem, že Polka dokáže z ničeho uvařit něco, opravdové kouzlení, to je bezvadné a hlavně, kolego, se to pekelně vyplatí, mít doma takovouhle cuchtičku! Jéje. A jak můj pan Bouřlivák ji má rád, vid’?“

„O kom je řeč? Váš soused?“

„Ne, můj úd. Víte, moje semeno divoké jest,“ usmál se na ženuchu. „Muž má touhu rozsévače...“

Ženucha rovněž rozevřela mordu v široký úsměv, čímž ukázala své ohyzdné kelcny, a děla: „Žena — úrodný klín.“ Kartáčky s bio štětini-mi nejspíš nečistí tak dobře jako staré dobré spokary.

Uj. To už jsem tedy ani nedutalo, bo jsem se bálo, zda nejsem v nějaké pasti a nebude i po mně žádáno nějaké bouřlivé povyraženíčko po venkovsku s nimi v betli

Dobrotu spanilou jsem pro svoji havěť uklonila ze surovin,
které jsi požehnal, ó díky Pane.

jejich vyřezávané ještě dvorním řezbářem Albrechta z Valdštejna. Nerad bych, kdyby tito prostáčky museli své mozkové závitky namáhat natolik, aby pobrali skutečnost, že já mám nejen touhu rozséváče, ale i úrodný klín.

„Jídlo je moc dobré, Pánbu zaplatí vám to.“

„Snad. Ať dá i na čtyřkolku. Rád bych s ní machroval tady ve vsi. To by bylo, ženucho, vid'? Tolik koní pod kapotou nemá ani starosta, a ten má celej hřebčín, chochocho.“

Žena přitakala: „No jéje.“

„První, co se ženou musíte udělat, pane Bohušu, je odnaučit ji mluvit. Netušíte, jak je blažené pro muže poslouchat jen to, co chcete. Já svoji ženuchu naučil říkat jen to, co chci, a od té doby jsem šťastným mužem. Vona předtím měla strašný, ale věru strašný žgryndy, furt do mě něco klavírovala. Chce to tvrdý dril, na který má žena původem z Polski nebyla zvyklá, oni jsou líným pronárodem severovýchodních barbarských pastevců, ale s pomocí bičů různé délky jsem ji naučil poslušnosti. Osvědčilo se mi následující, brachu: čím větší aktuální míra tuposti, tím větší nutno použití bič. Nyní bič využíváme pouze v posteli či ke zvonění na mraky¹⁰⁴, vid', ženucho?“

.....

①④ Bič se někdy používal též jako magický nástroj.

Práskáním biče se lidé snažili odehnat mračna a nepřízeň

počasí, šlo tedy o podobnou praktiku, jakou je zvonění na mraky. Ve středověku se bič mimo zemědělství prosadil především v námořnictví, kde právě pomocí biče nutili dozorcí galejníky k vyšším výkonům.

.....

Zajímalo by mě celkem, co to je, to zvonění na mraky, ale ani jsem nedutalo.¹⁰⁵

„A nyní si jako každý večer přečteme pár citátů, o nichž budeme chvíli rozprávět. Poté pocestnému nahystáme lože. Ženucho, sklíd' nejprv ze stolu!“ Rivka v cukuletu, doslova a do písmene, jak se říká „jako když bičem mrská“¹⁰⁶, odklidila ze stola. Pan Otec vzal tlustou pergamenovou knihu vázanou v lidské kůži a děl:

.....

①○○ Bálo jsem se, že mraky jsou ženušiny orgány zakončené srdcem. Na to je třeba se zeptat kampanologů, které mám v přízni — žijí v Tučapech. To je část obce Dub nad Moravou u Holomóca.

①○○○ Vždy když slyším toto přirovnání, vzpomenu si na děda svého, který chtěl, bych mu násobilku maló i velkó říkala na naší moravské zahrádce „jak dyž bičem mrská“. Děda byl hodný — nemrskal mě u toho. Pouze na Velikonoce. To pak přišli i sousedi a měli podivný zvyk šudlit mi nohy podivným jehličím — abych neuschnula. V zahraničí tyto podivné zvyky raději nikomu nevyprávějte. Předsudky jsou stále funkční věc.

„*Post coitum omne animal triste est praeter gallo, qui cantat* — říkali staří Římané. Tak co o tom míní naše Žofie?“

„Já, nerozuměla, pane Otče, ani slovo.“

„Jak je to možné, Žofino?“

„Nedovedu vám to zdouvodniti, pane Otče.“

„Jsi blbé nedochůdče, mlč už dnes večer, tvá tupota mi přivádí trudnomyslnost páteho stupně Kafkovy škály..“

„Promiňte, pane Otče!“

„Řekl jsem, nehovoř už dnes večer, blbě cancat, to bys uměla. Chceš snad jít klečct na hrách, že se tak tupohlavě chováš dnes zvečera?“

Ukázal směrem do rohu, kde opravdu bylo na zemi trochu hrachu, nejspíš z biologicky kontrolovaného zemědělství či ještě po Popelce. Děcko otevřelo pusinku, že zareaguje, ale radši ji zase zavřelo. Srdce se mi sevřelo žalem, jaký teror toto nebohé chmýří zde zažívá.

„Po souložích je každý živočich smutný, kromě kohouta, který si zpívá, pravili staří Římané. Neumím latinsky, a přesto tomu rozumím, všimla sis, hloupá drobotino! Co si o tom myslíte, pane Bohušu?“

„Já myslím, že je to rčení pravdivé. Já po coitu bylo vždy smutné a nezpívalo si.“

„Co je to kojt? To je nějaké zvířátko, tatíne?“

„Ty lotrovitý sysle, co si dovoluješ mluvit, když jsem ti řekl, že dnes zobák otvírati již nemáš? Padej na hrách.“

Sypej, už ať tě nevidím. Kvítko z čertovy zahrádky nemá právo u stolu s moudrými učenci sedět.“

Děcko jako střela vyskočilo a na hrách pokleklo. Zdálo se mi, že si na něm zpívá. Zaslechlo jsem: „*Vy pakosti a drabanti, na duše pomněte, pro lakomství a lúpeže životův netraťte a na kořistech se nezastavujte!*“

Co mi to jenom připomíná? Doufalo jsem, že za to nebude dále trestáno jinými luštěninami.

„Náš kohout vždy ráno vypěvuje. Už vím proč,“ řekla ženucha a podívala se na muže.

„Proč býváte po coitu smutný?“ ptala se mě ženucha a v očích měla napsáno: **TAKÉ BÝVÁM SMUTNÁ. NEJEN PO COITU.** Zakuckalo jsem se. Ale stále se soustředilo na píseň z rohu na hrachu. Co to jenom je za hitovku?

„Bývám smutné, protože mě všechno jímá. Máte hezkou drobotinu. Tak by si někdy rád uvařil svišťa.¹⁰⁷“

„Ste Brňák?“ podívala se na něj děvucha překvapeně. Ach!

„Ne, su z okolí. Z drůbežárny nedaleko propasti Macocha.“

Žena vzdychla: „Krásný kraj.“

„No, ale zpátky k tématu dišputace. Já ženuchu u soulože cukruji cukřenkou. Zkusil jste to někdy, pane Bohušu?“

.....
①○○ Po brněnsku „mít dítě“.

„Ne, to neznám. Neměl jsem zatím mnoho příležitostí, k cukrování, víte, inu.“

Z rohu jsem slyšel dětským hláskem: „*A s tiem vesele křikněte rúkú: Na ně, hr, na ně! Bran svú rukama chutnajte, Bóh, Pán náš, křikněte!*“

„To je blbé citát podle mě, nechme ho byt. Pojďme dál. Lidová moudrost. Má-li si žena udržet chlapa, musí se postarat, aby měl plný žaludek a prázdný pytlík. Tak to u nás platí. My rádi vykropíme hrobku, víd?“

Já bych rád opáčil, že po polévce šlichtovitého typu jsem na tom byl přesně naopak: prázdný žaludek a mimochodem plný pytlík, ale zdálo se mi to nevhodné. Mlčelo jsem. Ale jedno bylo jasné, z rohu už zněl refrén: „*Ktož jsú boží bojovníci a zákona jeho, prostež od Boha pomoci a úfajte v něho, že konečně vždycky s ním svítězíte.*“

„Ženucho, připrav pánovi lože.“

„Ano,“ žena opět vystřelila z židle jako střela, pomyslný bičík jí stále mastil lejtka a jala se duchnu mi povlékati na otomanu kuchyňském.

„Zajímavým životem tu žijete,“ jalo jsem se chváliti toho, co mi střechu nad hlavou konečně zprostředkoval. Chtělo jsem dodat: *Dávno Čechové říkali a příslovie měli, že podlé dobrého pána dobrá jiezda bývá.* Ale raději jsem od toho upustilo.

„Děkujeme. Je to sluj Bohem požehnaná, kteréž vládnou pevnou rukou. Jen tak to má být.“

Zatímco otec Kondelík pozamykal staveníčko na petlice, aby bída a zmar, jakož i všeckny noční děsy zůstaly přešlapovat na prahu, prostá máma, anděl v domě, lila do chřtánů plazivých skřetů vejvar z bio makovic a sama sobě zavdala taktěž pěkně zhusta, aby tatovo noční rejdnění a šmátrání lépe snášela. Pláštík noci prikryl tento mikrosystém něčeho nazývaného rodinné štěstí a pohoda, základní stavební kámen státu, platformu obyčejného človíčka k přežití v surovém světě, kde lež a nenávist vládne nad pravdou a láskou. Srdce mi na otomanu světa ztěžka pokleslo a stejně s ním i víčka. Hlubina nevědomosti a podmořského klidu spolkla celou tuhle realitu biče a cukřenky.

• • •

První, co jsem přes řasy ztěžklé ranní rosou spatřilo, byly zelené klasy vlnící se v přízračném tanci za zvuků ševlivé hudby vánku obtěžkaného vůní borovic. Bude mi třicet a můj naleštěný zevnějšek mladého perspektivního člověka, zběhlého v systémech počítačových i daňových, začíná pustnout a nabírat směr zpět ke kořenům syrové a nahé lidskosti. Vzrušují mne průsvitné a manšestrové materiály s batikovým vzorem pocintané fair trade kávou a ve vlasech se mi začínají objevovat drobné skleněné korálky ručně malované sirotou z chudé africké zemičky, kde ještě lidé nezapomněli,

jak správně žít. Začínám roztáčet kola velkých životních změn. *Bude mi třicet a tyto věci se stávají.*

Ležím tu jen v kabátu a s vlasy načuchlými kouřem z ohně, v jehož popelu jsme opékali brambory a na kytaru přitom hráli Buty a Chinaski. Ležím tu s klínem i holení nevyholenými, ležím tu bez zbytečných šmínek na pihovaté tváři a se žlutým povlakem na chrupu, protože jsem nezávislá a emancipovaná. Budu mžourat do slunce a degustovat jablečné víno se svým nemytým snoubencem a zamilovávat se do života znovu a znovu, bláznivě a skořicově. *Bude mi třicet a tyto věci se stávají.*

Ach ty zelené klasy vlnící se v přízračném tanci do rytmu nádechů a výdechů země živitelky, zabořil jsem do nich pohled. Celý vesmír se nám otevírá a my mu letíme ruku v ruce vstříc, s vlčím mákem vpleteným do vlasů. Degustujeme jablečné víno s chutí nových setkání a zamilováváme se do místa, kde už se s největší pravděpodobností ta naše svatba brzo oslaví ve světle lampionů a se skřípěním housliček vesnické muziky. Jsem rozmilostnělá a skořicová.

Polib si prdel, hloupá nevěsto!

Bude mi třicet a tyto věci se stávají.

• • •

Odstup, liško-satane, nepokoušej mne marnostmi, to, co nabízíš, je zlé, sama vypij svého jedu.

Křičel jsem ze spaní, leč zlý duch mých nočních můr, ten Mefisto s liščím ocasem, neuvolnil své nelítostné sevrění. Můj rozklížený mozek drtil ve svých pařátech a dál jej zaplavoval obrazy nevidané hrůzy. Toto přece nemůže být štěstí, to nemůže být ta odpověď! Ustaň, mrcho!

„Něco se ti nelíbí, milé kuře? Mně se nelíbí spousta věcí. Nelíbí se mi, že je legální celoroční odstřel, nelíbí se mi prašivina a orální vakcinace. Nelíbí se mi, když mě samec zbouchne v temnotě nory a málokdy po tzv. outdoorovém způsobu a když moje mladý řvou, jak se jim ve čtvrtém měsíci mění chrup. Nelíbí se mi termín šoulačka, co značí jednu z možností, jak lišku vystopovat a popravit. Nelíbí se mi, že liška má vpravdě psí život a že, ač se snažím sebevíc, nedaří se mi zadávit srnce. Často si ani nepovšimnou, že jim visím zakousnutá u boku, víš?“

Stáli jsme zase v lese, já a šelma psovitá s ostře postavenými slechy. Jejími korálkovitými očisky blejskaly blesky a tlama s vyplazeným jazyčkem zalykala se záští.

„Ale líbí se mi,“ pokračovala Liška hlasem zjemnělým liščí smetanou, „že tys kuřetem a já liškou, a přesto se můžeme kamarádit. To je hezký, víš? Je to taková jistota, že svět ještě není úplně zkaženěj skrz naskrz.“

„Takže se mě nechystáš sežrat?“

„Zatím ne.“

„Co se mi tedy snažíš říct, netvore? Proč vyjevuješ mi ty obrazy hrůzy a oupadku, především co se té rodinky blbounské týká?“

„Co si z tohoto setkání odnášíš, milé kuře?“ předla liščí potvůrka.

„Hlubokou psychickou jizvu a přesvědčení, že plodit liliputy grobiánům není mým životním osudem. Nevěřím na klid a pohodu rodinného krbu, radši mne v něm spalte!“

„Dávejme pozor, bo pan Železný hošan činorodý je, přiječá, mapsne tě pod krčiskem vygrůcaným, do pytla tě zaváže, na ponku popraví a děcko Šimůneček tvá játra z polívčiny vyžíratí co nevidět bode, schwuptydooo a je z tebe vejvárek!“

„No, ale co ta často velice ubohá dievčenska, jeho souložnice a služebná? Nemůžeme pro ni jakés dobro vykonati?“

„Je mírně slaboduchá a nemá smysl pro bídu. Kašli na ni. Ona na tebe také kašle. To je základ liščí filozofie. Na světě se dějí různý a často hrůzný věci, víš? Jeden vandal ovlivnil život čtyř set obyvatel v Tučapech, a to jen tím, že vypáčil dveře vodojemu a rozsypal do vody zapáchající látku. Jednalo se o sulfátové hnojidlo. Tučapským tak musí stačit voda ze dvou cisteren. A jedné holce ruplo v bedně po velmi těžkém rozchodu s partnerem a vypěštovala si závislost na pojídání mýdla, nedokázala odolat, a tak se postupně trávila, víme, bo mejdlo není pro zažívání moc dobrý. Víš, co je to glycerín, milé kuře? Vytrvej. Motej se dál, jakož i já se motám¹⁰⁸, nepouštěj se stopy a nadále s jazykem na vestě nespouštěj ze zřetele svoji kořist. A já ti slibuji, že ke konci této knihy svoje odpovědi ulovíš.“

Nu dobrá, tedy. Jalo jsem se posbírati své oudy pitomé, ať už jsem, kde jsem. Člověk musí žít dál, jít dál, ať je mu, jak je mu. Jéje, no, to je jasnačka, že občas myslím na takový ty běžný ouzkosti jako: je třeba koupit krém na boty. Nebo: je třeba zavolat mamě a ujistit ji o tom, že ji mám rád a že nechápu, jak mohla vydržet po tolik let se mnou ráno vstávat a snášet s mateřskou trpělivostí moji ranní nevrlost. Nebo že je třeba si už konečně ostříhat nehty. Ale jak víte, můj život se smrsknul na jakési pouhé plápolání ve větru. Pápá, bytečku na sídlišátku pro hloupé pracanty ve stylu „ráno tam — večer zpět“. Pápá, normalito. Já bylo bláznivé, potácalo se světem, nejdříve blázincem jedním, poté druhým a nyní na vlastní pěst se motalo odkudsi kamsi.

Naposledy jsem se ohlédlo za roubenkou. Ranní povyk začínal nabírat obrátky. Přes ručně tkané, barvené, šité a škrobené záclonky jsem zahlédlo, že ve světnici už tepe život. Ženucha s trpělivostí Polky přikládala do kamen a jala se vařit obilnou kávu. Poté se děcko

.....

①〇③ Ovšem jako liška motá se naše milé zvířátko dle složitěho vzorce, jak dokázali němečtí vědci z univerzit v Duisburgu a Essenu pod vedením českého biologa Hynka Burdy při pozorování 80 českých lišek při více jak 600 útocích na kořist. Resuméčko je jasné: lišky se prokazatelně (jako první masožravci) orientují při lovu magnetickým polem Země.

kojiti jala. Byl to pohled pro bohy. Dítě a jeho samoobsluha. Matka a její soběstačná prsa. Poté si přes naducaná vemena přetáhla bio košili, pošimrala se v záhradě a přivazovala si děcko k tělu, aby pokoj od něj měla a napájela ho makovičím vejvárkem.

Rozhodlo jsem se, že je pravý čas jít. Zde mi pšenka nepokvete a já ani nechci, aby kvetla. Poučení dost velké na to — z této famílie plynoucí — abych konečně se jalo poznat, co je tím tajemstvím víry, co je tajemstvím života, co je tajemstvím, které se skrývá za víčky a plameny svíčky. *Snad houf bílých holubic, anebo jen žal?*

Šlo a šlo a šlo jsem. Ale pak jsem si zdřímlo a snilo tzv. patchworkový sen. Mojí hlavou znělo následující a vytvářelo věru nepěkný obraz:

— Vy živoucí, vy všichni jste jen pošetilci, neznalí směrů větru, neznalí skrytých sil vládnoucích pochoďům života.

— Když muž nosí u sebe váček s bobulemi cesmíny, zvyšuje se jeho přitažlivost pro ženy.

— Zdálo se mi o krásném Řekovi, který o mě měl velký zájem.

— Lívanečky lze podávat s ovocem, jogurtem, máslem utřeným s medem, kompoty nebo klasickou marmeládou. Samotné lívance jsou docela suché, ačkoli malému bráškovi velice chutnaly.

— Ošetřená kvalitní kosmetikou z kravího lejna se ráno probudí do nového dne s krásnými vlasy, dlouhou šíjí a nádherným vším.

— V jahodové sezoně by byl vyloženě hřích nepoužít k dozdobení lívanečků čerstvé, voňavé jahody.

— Kolouch, kohout s mouchou mnohou, s hloupou chloubou houpou nohou, plavou dlouhou strouhou ouzkou, chroupou oukrop s pouhou houskou.

— Při explozi skleněné láhve naplněné střelným prachem, kterou chlapci zakopali na poli, výbuch vmetl Smetanovi do obličeje střepy, čerstvě pohnojenou půdu, a navíc mu ránu vymyli nečistou vodou z nedalekého rybníka Vajgaru.

— Prut plul rychle po proudu a v láhvi se lyricky perlil ricinový olej.

— Když se postavíte o letním slunovratu pod bez, můžete prý vidět skřítky.

— Sehnat slona na Sloním ostrově byl asi největší problém.

— Spuštěné žaluzie nejsou žádnou ochranou před vypadnutím dětí z okna! Nadměrné zatížení poškozuje funkci a jistotu žaluzie.

— Člověk bez vědomé kontroly se může chovat sobecky.

— Chci napsat knihu, už mám první větu: Jedla kuřecí stripsy a křídýlka, myslela na lesmistra a houpala nohama v pink kozinkách.

— Ani ne hodinu po svém příjezdu domů nevěrný herec s taškou plnou oblečení odešel z místa, který pro něj již není domovem.

— Odvaha je nový počátek, který se musí znovu a znovu opakovat.

— Bývalých svárů stín spláchni v archivu vín.

— Ten den herečka viděla rudě a porazila autem popelnici.

— But the line between „entertain“ and „wasted time“ is very, very thin.

— Průměrný Čech ročně sní kolem 25 kilogramů jablek či výrobků z nich.

Poté jsem se probudilo a můj pohled to táhlo na místo vedle mě. Jednalo se o vyschlou kaluž, v písku bylo něčími prsty napsáno: PROZŘETELNOST.

A pod tím šipka doprava. Tou šipkou jsem si po dvou hodinách cesty už nebylo tak úplně jisto. Ale tak už to v životě bejvávává, že všechno je vachrlaté, zteřelé a často i vetché, nuzné a bídne. Nu, ale šlo a šlo a šlo jsem. Tu se přede mnou otevřel palouk a uvidělo jsem starobylou budovu, postavenou nevím v jakém stylu či pseudostylu, ale každopádně mi přišla vo dost staletiček starší než panelový bivaK, ve kterém jsem bytovalo v českých luzích, než jsem se zcvoklo a vydalo se na svoji tzv. bláznivou misi aneb na Cestu po záňadří pinoživosti naší existence.

Šlo a šlo a šlo jsem, až jsem došlo k bráně budovy.
Za bránou jsem vidělo černobílé postavy. Věřte či ne-
věřte, byli to tučňáci a hráli nohejbal.

Kapitola IX.

*Ptá se kudlanka nábožná jetele:
„Hele jeteli, pověz, proč se nemodlíš?“
Jetel smutně zašeptá:
„Víš, kudlanko, já nechci být spasen.“*

Byla to kouzelná hodina¹⁰⁹ a patřila jenom jí. Těch pár chviliek, kdy na obnaženou a úsvitem rozechvělou kůži navlékala řeholní šat, obličej probouzela ledovou vodou a vlasy cpala pod zhusta naškrobený čepec. Měla to ráda. Ráda se rukama dotýkala zaoblené zadnice, a když si hábit přetahovala přes hlavu, konečky prstů o trochu dýl setrvala na křivkách vždy o něco studenějších nader. Toto byl jediný moment dne, kdy ještě byla ženou. Těch

.....

⓪⓪⓪ Jindy také „zlatá hodina“: kinematografy i fotografie často vyhledávaný moment první hodiny po východu slunce či poslední hodiny před západem slunce, moment specifické kvality svět(l)a, kdy lze skrz čočku objektivu drapnout realitu nevídaným panenským úchopem.

pár vzácných okamihů, než na klášterní zdi dopadnou sluneční paprsky, nahluchlá sestra Bobina rozezní zvon a svolá všechny tučňáky k modlitbám. Teď ještě nepatří Bohu, ale jen chvilce pro sebe a může si dovolit vlastnit pohlaví, tužby a myšlenky nediktované klauzurou.

Často myslela na ten minulý život a občas se i bublavě zasmála, zatímco se opásávala růžencem a skrz mříže své cely vyhlížela na vrcholky ztepilých borovic, na nichž se jako prapor zachytával opar svítání. V tom světě hříchu a zahálky, dávno a dávno tomu, denně s očima bídou sklopenýma skládala oblečení na stojanech podle velikosti a radila zákaznicím, kterou sukni koupit k tyrkysové blůzičce. A když si některá z těch vypasených almar vybrala a suverénně nesla do kabinky velikost 18, zdvořile ji zastavila a taktně podsunula odpovídající kus oděvu ve velikosti 24.

Nenáviděla almarmy. Když po nich vysávala zkušební kabinky, krčila nos nad zápachem, jež tu ženy pokročilého věku zanechaly, když na své zpoceně prsy zkoušely podprdy s košíčky, v nichž by se mohlo stulit desetiměsíční dítě. Nesnášela samice, co obchůdkem rázovaly s předstíranou nechutí a spěchem (a přitom tam přebíráním strávily dvě hodiny) a otráveně mlaskaly, tahaly za oblečení a nechaly je tak anebo vracely saka mezi legíny a legíny nechaly povalovat se na zemi u nátělníků. Kolikrát pozorovala svoje prsty, jak se probírají nekončícími řadami věšáků jako hbité lasice, kousala

se do rtu a snažila se potlačit potřebu jednou z těch pekelných zákaznic zatřást a zakřičet: *TAKHLE SE NAKUPUJE? TO BY Z VÁS MAMINKA NEMĚLA RADOST!* A myslela si: *Bordelářky bordelářské! Parádu dělat, to jo, ale uklízet to neumí a neumí!*¹¹⁰

Zdaleka ale nejzvláštnější byly znuděné ženy podnikatelů¹¹¹ z Pákistánu a podobných bohem zapomenutých destinací. Ony nechodily, ony létaly. S rozevlátou draperií, celé zahalené jako můry rozletěly se po obchodě, často před sebou tlačily kočár a hudovaly jako morák — to jak pod burkou telefonovaly s vytíženým mužem a brebentily o tom, jaký oděv zrovna vybírají pro sebe a svou matku. Odfrkla si při té vzpomínce: kdyby se radši umyly anebo sedly na rotoped¹¹² a nevymějšlely prasečiny. Na co utrácet chlapovy výdělky za hadry, když na to stejně navlíknou tu zatrolenou kuklu? Nechápala.

.....

①①○ „Pořádek musí být,“ řekla hospodyňka a kopla hovno pod postel.

①①① Především podnikajících v lukrativním odvětví gyrosů a kebabů.

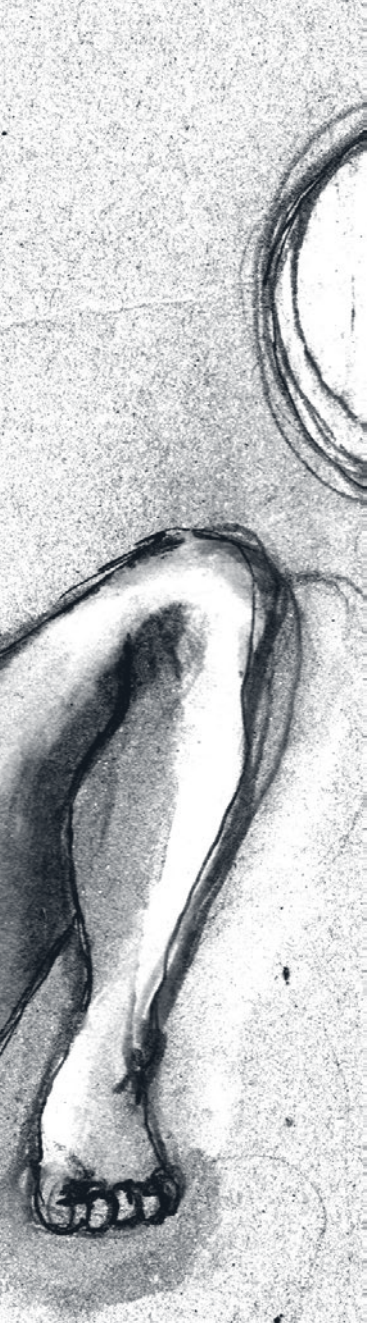
①①② Ty kukly často šmejdily uličkami mezi stojany a pánví — roztaženou čtenými porody a vykrmenou tučnými olejovitými pokrmy — bezuzdně shazovaly kusy oblečení a při tom stále krákoraly jako vrány, jako zasrané vrány!

Šlo a šlo a šlo jsem, až jsem došlo k bráně budovy. Za bránou jsem vidělo
černobílé postavy. Věřte či nevěřte, byli to tučníci a hráli nohejbal.

Vzpomněla, jak se jedna z těch muslimských údernic dohadovala u pokladny o nějaké směšné slevě, svolávala svým džihádským jódlem všechny malaky a džiny a její synek mezitím v kočárku koukal očima zatím nevinnými a bez stopy militantního terorismu. Ona u toho pistolí na cenovky štítkovala sukně barvy lila. Usmála se na dítě a dítě se usmálo na ni a vztahovalo k ní ruce. No bodejť, říkala si tehdy, rád by se pomazlil se skutečnou ženou, když se nad jeho kolíbkou odjakživa sklání jen tohle strašidlo zamotané v hadru. Nebohý chlapče, litovala dítě, jaký osud tě čeká — teď se směješ, ale brzy tě začnou cepovat v trýznitele žen, fundamentalistického polygamistu, kterého v Evropě brzy každý bude podezírat, že ta plechovka koly v jeho ruce je podomácku vyrobená bomba. Připrav se také na časté a důkladné holení jam podpažních a pohlavních — Alláh má rád čisté lidi, víš? I prorok Muhammed a jeho četné ženy vyholovali se hlava nehlava! Přemýšlela toho rána dlouho nad chlapcem a jeho osudem. Jistě již někde upíjí ve společnosti mužů zázvorový čaj a netuší, jak chutná vepřové a jaké to je se s partou přátel opít do němoty. Když tehdy nabroušená matka rozvlnila vrstvy svých příkrývek, slibovala pokladní, že manžel a jeho bratři jí (ne)přijdou uříznout hlavu, odbrzdila kočárek a klouzala obchůdkem k východu, synek začal brečet a cukat se, malé neposkrvněné ručky chňapaly do prázdna. Dívala se za ním shovívavě a v duchu volala: *Jen křič a plač,*

ty nešťastníku, čekají tě krušné časy pod bičem Koránu, který si každý z vás vykládá, jak se mu zrovna zlíbí.

Tichem úsvitu se rozduňel klášterní zvon. Dole v atriu se ozvalo pokorné šoupání staropanenských nohou, jak se zástup černobílých řeholnic scházel v kapitulní síni k první kanonické hodině. Sestra Despita (pro známé Despa) ještě malý okamžik zaváhala, než stiskla ledovou mosaznou kliku své cely. Ještě chvíli, než zamkne v téhle blbé kobce svoje ženství a světonázor a připojí se k bezpohlavnímu kolektivnímu vědomí ostatních tučňáků. Nakonec s tichým výdechem a zachvěním se tváří v tvář nekonečné velikosti Boha vykročila ven a nechala tu uvědomělou ženu s historií vlhkých heterosexuálních polibků v lihovém oparu a divokých pohlavních historií, ateistickou prodavačku Despitu ležet mrtvou na podlaze.

● ● ●

Přijde takhle jeptiška k doktorovi, že má spálené přirození. Doktor se ptá, jak se to stalo. Jeptiška na to říká: „Já jsem tu svíčku zapomněla sfouknout.“

Tlouklo jsem na bránu ze dřeva tisíciletého dubu káceného za ouplňku. Jsem tu správně? (Ano, to jest zásadní otázka mé existence a tu jest třeba zodpovědět!) Právě tady se mi ztratil přízrak lišky, která se stala mojí průvodkyní do neznáma zvaného budoucnost. Co mi

svým zmizením chtěla říct? Je snad mým osudem tlouci na zavřená vrata a věčně stepovat na prahu?

Tu náhle klika cvakla, dvěře letí a zpod čepce si mne měří pár bystrých hnědých očisek.

„Pozdraven buď Ježíš Kristus,“ zapípala jeptiška. Já zíralo.

„Teď máte říct — až na věky,“ pípla ona zas. Stále ještě zmateno nad míru, nevypravilo jsem ze sebe ni slova.

„No, nechme to,“ uzavřela žínka v hábitu, „ale moc se mi to nelíbí. Takhle bychom si nerozuměly, mladá dámo¹¹³. Vidím, že nejste zvyklá nosit podprsenku a taky že je vám zima. To s tou podprsenkou, to je dobře, protože tady si na takovéhle ďáblový vymoženosti nepotrpíme, no a že je vám zima a — jak já s oblibou říkám — čudliky máte v pozoru, to snad vyřeší šálek teplého mléka. Sestra Bobina nad ránem podojila naši kozu, které říkáme familiérně Hroswitha — víte, podle Hroswithy z Gandersheimu, to je taková naše nevinná legrace a jen tak mezi námi děvčaty —, já vám do toho mlíka prcnu trochu rumu, abyste si zase nemyslela, že jsme jenom samá modlitba a žádná zábava.“

„Vy jste mne očekávaly?“

.....

①①③ Cuklo jsem sebou a prsy na hrudi mé poskočily.

Ano, znovu jsem zapomnělo. Bylo svítání nového dne, a já tedy jsem zase na pár hodin ženou.

„No samozřejmě. Prozřetelnost sama. Pojdte dál, přece se nebudeme bavit mezi dveřmi,“ pípla zase malá jeptiška, s funěním a výkřiky pantů odsunula veřeje vrat a vpustila mne na dvorek monastéria.

„Miládka,“ hlesla jsem.

„Jo, vy jste ta nová kadeřnice, co nám sem poslali na školení, ne? Bylo načase, my si s tou novou zásilkou kondicionérů a všelijak zakřivených nůžek nevíme rady, kolik sester už se stříhlo do prstu! Je to jako epidemie, všechny máme prsty zalepený, a nemůžeme se tedy věnovat naší oblíbené volnočasové aktivitě — a sice badmintonu. Máte ráda badminton? Ano? No, tak smůla — teď můžeme hrát pouze nohejbal, bo pátku v pazourách neudržíme. Já jsem sestra Despita, mimochodem, ale můžete mi říkat Despa, jestli chcete být má kamarádka. Chcete, nebo nechcete?“

„Ráda bych měla kamarádku. Víte, přátelství je někdy víc než láska¹¹⁴,“ do očí se mi hrnuly slzy. Bojím se to napsat, ale cítilo jsem se... doma.

„Ani v poušti silné neopouští,“ usmála se Despita, zatímco jsme bok po boku spěchaly nádvoříčkem a loubím

.....

①①④ „Přátelství je stiskem teplých dlaní, / je to bílá přímka krásných setkání... / Přátelství je tím, co lidé chrání jménem svým i lidí příštích / vždyť už dávno zkázu tříští právě přátelství, pravé přátelství... / Přátelství, to je někdy víc než láska / Je to víra v to, že ruka svírá pevně jinou dlaň.“

kamsi do nitra kláštera. „Tak, tady přicházíme do naší hlavní kadeřnické haly, tady se to všechno odehrává, abych tak řekla. My holky jí familiárně říkáme Pače-sárna. Tak se zatím můžete porozhlídnout a já vám půjdu připravit to mlíčko na zahřátí. Jako doma, holka, jako doma!“ A byla pryč.

Stálo jsem vprostřed obrovské katedrály, strop v nedohlednu a ze všeho čísel taková ta božská přítomnost a majestátnost. Lavice kdosi odmontoval a nejspíš pak spálil na dvorku. Místo nich tu stály nedozírné řady kadeřnických křesel a pohyblivých pásů, nad nimiž se houpaly nejrůznější ostříkovače a sprchy a kdesi vpředu v čele katedrály byly zástupy stolečků s lampičkami, ochrannými brýlemi a pájkami.

Jak mi později sestra Despita vysvětlila, klášter dlouhá léta strádal a řeholnice dostávaly jako denní příděl potravy pouze skývu chleba a špetku soli. Emancipované jeptišky ale udělaly puč, svrhly otce představeného a na jeho místo dosadily matku představenou (prý je ale téměř nemožné se s ní setkat, však sama později pochopím proč).

„Von se tady taky chudák trápil,“ pošeptala mi Despita, „pro kněze tu není žádná zábava — tady žádný třináctiletý ministranty nenajdeš, jestli chápeš, co tím myslím. No, a matka představená, kovaná ve fundraisingu, navázala přátelskou smlouvu o spolupráci s buddhistickými ašramy a chrámy v jižní Indii —

přestože my ty špinavce vod Gangy, co věřej, že se svět vylih z kukaččího vajčka, prostě nemůžeme vystát —, ale dostala se tak k jejich know-how a přebrala jejich metody financování. Tak například chrám Venkateshwara v Tirumale ve státě Andhra Pradesh přivítá ročně osmnáct milionů poutníků, co přijdou vzdát hold Višnovu vtělení a na jeho počest si od mnichů nechají oholit hlavy. Chrám tak nashromáždí ročně pětasedmdesát tun lidských vlasů, které velice lukrativně prodává do západní Evropy, kde si je movité Evropanky nechají navazovat do hlavy. Chrám tedy ročně vydělá třiadvacet milionů dolarů. Mnichové tam oholí denně dvanáct tisíc poutníků. To je pořád meta, na kterou ještě nedosáhneme, ale rozhodně překračujeme plány, zařadily jsme *pracovní soboty* a makáme pod heslem: *Kdo nepracuje, ať nejí!*¹¹⁵

No, tak tady se nejdříve hlavy teda oholí, vlasy jdou pak semhle na pás, kde je sestry šampónují a rozčesávají, támhle se suší a třídí podle barev — a to pozor, to není žádná prdel — protože my tady rozlišujeme až sto pětadesát různých odstínů. No, a pečlivé sestry támhle u stolečků pak s pájkou taví petky a na jednotlivé pramínky vlasů přilepují kroužek z roztaveného plastu. Ten pak, až se vlasy dostanou k holiči, zase

.....

①①⑤ Inspirace Korejcem Kim Ir-Senem, tzv. věčným prezidentem.

holič taví a přilepuje na vlasy zákaznic, víme? Obvykle by to samozřejmě mělo fungovat v poměru jedna ku jedné, ale zápaďačky jsou hovada a na deset vlasů si často nechávají přilepit třicet nových. No, pak se balí, uskladňují a jednou týdně sestra Čenka, tu ti představím za chvíli, sedá na bicykl a jede přes lesy a přes kopce a řeky do města vybavit zásilku, nejčastěji do Itálie — to je taková meka, fuj, omlouvám se za to slovo, to je takový boží chrám vlasového průmyslu, tam žije spousta parukářů. No, a tak je to vlastně takový krásný koloběh, nemyslíš? Bůh dává našim ženám vlasy, ženy je věnují nám — tedy zpět Bohu, my si pak můžeme koupit spoustu hezkých věcí pro naše pilné jeptišky — no, a ty vlasy pak přitaví někomu na hlavu, a tak se Bůh pak může podívat dolů na svět a vidět spoustu žen s hustými dlouhými vlasy a mít radost z toho pohledu, protože co si budem povídat — Bůh je přece jen pohlaví mužského a jistě se rád na pěknou babu koukne. A bůhví co tam na tom obláčku pak taky dělá, třeba často mu ruka pod to bílé splývavé roucho zabloudí a trochu to tam prosmátrá, protože myslím, že i on má právo na to udělat si hezky. Ale netvař se tak šokovaně, my jsme hrozný zvířátka, my klášterní holky, však sama uvidíš, co s člověkem ta izolace udělá.“

Později toho první dne mne sestra Despita u společné večeře představila ostatním jeptiškám. Holky tleskaly zalepenýma a obvázanýma rukama, nadšené,

že jim někdo konečně ukáže taje správného zacházení s hřebenem a nůžkami, jakož i vyholovacími mašinami, a já se kousalo do rtu a uvažovalo, jak z tohoto omylu vybruslím.

Byla tam sestra Bobina, co skoro nic neslyší, pác celý život zvoní na klášterní zvony, a tak se jen hloupě směje, tahle kampanoložka, a protože děvčata často a ráda vtipkují, kolikrát to vypadá, jako by se Bobina smála nějakému tomu vtípku, a tak vlastně do té malé partičky zapadá. Despita mne upozornila na sestru Adelgundu. Seděla osamocená vzadu v rohu místnosti a vrhala směrem k nám hromoblesky.

„Nevšímej si jí, ona tu je z donucení.“

„Rodiče ji poslali do kláštera?!“

„Ale hovno, kde žiješ? V sedmnáctým století? Heleďse, takhlenc... Ona si vyžádala u doktorů zákrok, co se zove korektura stydkých pyskö. Normálně se za to solí těžký prachy, ale ona si přes psychobábu vyběhala, že ji ten pysk psychozatěžuje, jo? A že tedy ať jí to ufiknou, pác tím pyskem vona trpí jako pes. No, tak se do ní řezníci pustily, a jak se to tak někdy přihodí, doktoři se prdli — původně na posilněnou před operací, ale nějak se to zvirtlo — děsně to zmrvili. Ona bejvávala herečka, velký zvíře, subreta a krasava, víme? Výsostná estétka. No, a voni nám ty herečky často neumí stárnout, to je děsnej tlak, přichází mladý pružný kolegyně s břichy plochými a svitem blbosti v očích a rejžové i kolegácci

se často tím svitem nechaj osvítit. No, takže těžký to je a teď do toho si vem tu situaci se zmrvenýma pyskama. No, nechci ani domejšlet, co tam teď asi má. No, a tak vona radši než čelit tomu nepřátelskému světu, zavřela se sem, aby už nikdo nikdy nebyl vystaven jejímu neestetickému pohlaví. Ona tím tedy stále trpí jako pes. Opravdu jako pes — po nocích často vyje zmarem a bídou!“

Prázdné místo na lavici u stolu přináleželo sestře Griseldě. Nikdy prý nevycházela z pokoje. Ležela neustále ve starých pergamenech a grimoárech, luštila šifry proroků, mesiášů a svědectví čarodějnic upálených španělskou inkvizicí a snažila se vypočítat přesné datum příchodu antikrista na tento svět a následné apokalypsy. „Konec světa je za dveřmi, vy pošetilci!“ vykřikovala z okna své cely. „Až kráva porodí dvojhlavé tele a lidská samice tři kořata porodí a pokvetou vařečky, pak přijde antikrist a čtyři andělé Apokalypsy zatroubí na nebeské trouby!“ Jindy zase křičela: „Chyba v překladu! Chyba v překladu! Nebudou troubit na trouby, ale hrát na elektronické klávesy písničky Michala Davida! Opravdová apokalypsa. Třeste se, bídní červové!“

Nejnovější oblast neúnavného pátrání sestry Griseldy jsou proroctví židáka Michela de Nostredame. Dříve se odmítala jeho pseudoalegorickými šiframi zabývat i čistého odporu k obřezaným mužům, jež považuje za esteticky značně nevyhovující materiál, ale

když v jeho předpovědích našla zmínku o atentátu na papeže Jana Pavla II. roku 1981, rozhodla se přimhouřit nad obřízkou obě oči a s plným nasazením luštila Nostradamova čtyřverší.

„Legrační věc je...“ bručela nachmelená Despita, „co teda povídá sestra Griselda — že se tam jako píše, ten Nostradamus píše, jo?“

„No?!“

„No, že svět skončí, až chlapci budou k nerozeznání od děvčat, stejným šatem se strojiti a podobný bláboly... No co na to říkáš?“

Ztěžka jsem polklo a překřížilo nohy, mezi nimiž se (vzhledem k pokročilé noční hodině) již houpal mužský úd. Despita se hurónsky zasmála mému pobledlému výzoru a cvrnkla mi do poloprázdného korbele další rundu.

Všechny jsme pily mléko s rumem a zpívaly s červenými nosy a teplem u krajiny srdeční: „*My jsme holky z porcelánu, život máme těžký! Nelétáme v eroplánu, my chodíme pěšky!*“

● ● ●

Pak mi holky ukázaly cimru, kde můžu spočinout jako nedělní pečeně ve smaltovaném pekáči. Den byl dlouhý a já rádo spočinulo na tzv. Záhořově loži. Poté, co Griselda s Adelgundou opustily moji cimru, osamělo jsem. Sterilnost mé cimry a celoživotní osamělost mé osoby

se rozjely na plné obrátky. Sedlo jsem na palandu. A zírало. Osamělost a opuštěnost se šířila světem jako krize eura, brzy dosahovala obdivuhodných dvaceti kafe. Začalo jsem pro rozptýlení houpat nohama. Jéjéjé. To jsem celé já. Motati se světem, nevědět, kdo jsem, či jsem, proč jsem, jak jsem, jestli vůbec jsem. Jsem vůbec? Pozorovalo jsem své nohy, jak se jednotvárně kývou sem a tam a na jazyk se mi drala odpověď... Najednou někdo zaklepal. „ANO!“ vyhrklo jsem zbrkle a debilně.

„To jsem já, Griselda. Chci tě seznámit s Ivugundou. Taky bydlela v Novém Městě jako ty.“

„ANO!“ vyhrklo jsem opětovně a jalo se na svých ještě nedávno kývajících se nohách otevřít Griseldě dvířka od mé a jen a jen mé komnaty.

„Jsem tu!“ odpovědělo jsem, jakmile jsem vzalo za kliku.

„Ve jménu Otce i Syna i Ducha, znáš to.“

„Pochválen budiž on.“

„Cheche. Ivugunda si taky ze všeho dělá srandu, ale spíš omylem, víd'? Z toho Nového Města nad Bídou jsou samí vtipálci!“

„Jmenuje se to Nové Město Bídy,“ opravilo jsem tu nezbednici.

„Aha, promiň, já jsem myslela, že Bída je řeka.“

„Ne, není. Bída je realita.“

„Aha. Fajn, fajnový. Tak ať to nezamluvíme. Ivuš.“
Náhle, dosud skryta za ní, vyšla osoba, která tam celou

dobu stála bez hlesnutí. „Tohle je Ivugunda. Seznamte se. Já musím teď letět. Dnes mám službu v leštění kalichů. Hroznej voprúz. Kéž by už koupili plastový, jako maj jinde.“

„Ivugunda.“ Podala mi ruku podvyživená, přitom ale zavodněná osůbka. Vypadala příšerně zbídačeně.

„Já jsem...“ nadechlo jsem se.

„To je jedno.“

Ukázalo jsem jí na palandu a ona dosedla.

„Ty mi rozumíš?“ řeklo jsem na základě pocítování intenzivního pocitu.

„Ano. Já se taky nejmenuju Ivugunda.“

„Ty seš...“

„Ano. Tys mě poznalo?“

„A ty mi rozumíš?“

„Ano. Bylas v Kroměříži i u Dr. Med. Lorny von Preuße-Heilbronnerové zu Schnupptüchell a teď seš tu. A já bylo také všude, kde ty. Jen jsem vždycky přišlo hned po tobě.“

„Byla jsem pírkó v blátě zašláplý, modlitbu říkala si den co den.“

„Já taky.“

„Děkujem vám, andělové,“¹¹⁶ vyslovily jsme zároveň, my dvě český holky jako lusk z porcelánu.

.....

①①⑥ Děkuju vám andělové: „Před deštěm, bouří mě kaple
ukryla / a tím, jak vzpínám ruce své / a křídla andělů / slyším

je blíž a blíž / snáší mi sílu dát / a sejmut mi kříž. Dávaj mi
vzácný dar. / Já cítím sílu / krásnou tíhu. / A stoupám ke
hvězdám. / Chci lásku dávat / ze země vstávat a jít..."

.....
„Nebe se odkrývá a bolest doznívá,“ pokračovala ona.
„Duši dám na oltář, chci ze země vstát,“ dozpívalo
jsem já.

„To už jsem byla úplně mimo.“

„Heja, heja,“ okomentovalo jsem její repliku já, kuře
obecné i domácí i sněžné.

„Ty jo, to bylo, vid'? Jak jsem spadla na tom předávání
cen, vid'?"

„To bylo... Ale zpívalas: *„Tlustou čáru dala jsem
za trápením / Fakt nejsem šílená.“*

„Hm, kdyby ryby. Tehdy jsem jela v hustejch věcič-
kách. Míchala jsem různé věci s různýma věcmi. Ale
víš, furt tam byla ta touha tvořit, přesahy.“

„Chápu. Taky jsem kdysi mělo své sny..."

„Člověk musí být nekompromisní, aby něčeho do-
sáhnul. Ale jak asi víš, dostala jsem ,smutného pána.“

„Myslíš tu sošku?“ (Tu sošku jí dala L. B., držitelka
tuctu Slavíků.)

„To dřevo bylo určitě z tamhletoho dvoustého čtyřicá-
tého šestého stromu v sedmisté padesáté řadě severně.“

Kývalo jsem, jako že jí rozumím, ale nemělo jsem
tucha, vo čem ta trubka točí.

„A ty seš co zač?“

„To právě nevím. Já vlastně ani nevím, jestli vůbec jsem.“

„Jak to myslíš?“ Pochopilo jsem, že z toho mráčku nezaprší.

Najednou jsem si všimlo, že Ivugunda usnula. Zíralo jsem na ni. Na tu zuboženou osůbku, křehkou holku. *Otřásla se zem a z křehké holky musel být buldozer.*¹¹⁷ *Ubožátko, co je ti? — chtělo se mi říct.*

A tak jsem ještě několik hodin zíralo do blba, houpalo nohama a divilo se všemu. A že toho bylo: já, ona, klášter, straky lítající kolem loubení, údajná dřevomorka na půdě, začarované hodiny, které jednou za hodinu prý schválně netiknou... A moje liknavost, zbrkllost, hemeroidnost a hlavně hermafroditismus. Hlavou mi proudila jedna důležitá věc: Co se mnou bude? Motám se světem, a transcendentno nikde. Honím se v přízračných stopách Ivety, a když ji najdu, dramatický oblouk nikde v dohledu, pocit metafyzického vytržení se nedostavuje. Iveta je jen zlomená bytůstka, co tu spí u mě na kavalci.

Kde se vzala, tu se vzala, stála přede mnou liška.

„Zase depkuješ?“

.....

①①② „Heja heja: Nakopal mi osud / Zná to každý sám /
Se lží jsem smířená / Se lží jsem smířená / Otřásla se zem /
Já se nestydím za lidské slabosti / Otřásla se zem / Vytryskl
gejzír ubitých snů a chce se mi řvát.“

„Promiň,“ procedilo jsem skrze rty a šlo to ztuha. Tohle stvoření totiž vědělo, vo co gou. Přesně vědělo, nejspíš jako jediné na tomhle světě, vo co de. Co mi de glowou.

„Nemáš se za co omlouvat. Ale nebylo by jednodušší v něco věřit?“

„Ale v co? Porad.“

„Podívej se, všechno se děje tak, jak má. Nebuď ze všeho tak vyjukané.“

„Dyť já ani nevím, jestli jsem chlap, nebo ženská. Bohumil nebo Bohumila. Chápeš? Jsem ubožák? Nebo ubožačka? To je ti tak ubohý!“

„Není to ubohý. Je to tvůj úděl. Je to cesta, kterou jsi mělo projít. A věř mi, že jsi téměř u konce. Vše se krásně uzavírá, věř mi. Věř v lišku.“

„Jé, to je přece to motto stavební spořitelny.“

„Chaos vládne. Ale na těchto základech opravdu můžete stavět. A nejenom cihly, ale i všechno ostatní. Třeba i hodnoty a smýšlení. Směřování. Čištění zubů. Prostě všechno. Věř, že liška je s tebou. A rozlišuj lásku charitas a lásku cupiditas.“

„Jak se vůbec jmenuješ?“ Naskočila mi husí kůže. Jsem husou a ona liškou? To by mohlo být nebezpečné setkání. Setkání s vlastním strachem.

„Prozřetelnost.“

A já ji náhle milovalo. Počínaje tímto momentem bylo vše jasné a čisté a bohabojné. Nádherné a lahodné. Jako

vánoční bramborový salát, když se Vánoce jednou za deset let vydaří.

„A co jinak děláš?“

„Čenichám v Londýně v odpadkáčích. U toho provádím tudle evangelizaci. To je jen hobby. Hledám ovečky do naší obce liščí.“

„Nevědělo jsem o těchto vztazích mezi liškami a ovci.“

„Je to tak.“ Odmlčela se. Všimlo jsem si, jak mrštně šije svým bushy talem. „Přemýšlej o té Prozřetelnosti. Jo, a nečekej, že přijdu, kdykoli si pomyslíš. Já se zjevují jenom v ty pravé chvíle. Vííí!“ A byla fuč.

Byla fuč. Byla fuč. Toužilo jsem po jejím fuč.

Vedle mě stále jako nedělní pečeně ve smaltovaném pekáči spočívala Ivugunda. Pohládl jsem ji po tváři, ubožáčku. „Heja, heja.“ Probudila se.

„Promiň. Já usnula. Dnes byl náročný den.“ Promnula si oči.

„To nevadí. To vůbec nevadí.“

„Uvidíme se zítra. Je dobré tu mít spojence. Dobrou noc. Bůh tě provázej i tvými sny. Ať jsou duchaplné.“ A zasalutovala. Podivnice. A zmizela. Prozřetelnost!

Svalilo jsem se na strožok a usnulo. Sladkým spánkem ubožáka, prostáčka božího, který je rád, že je rád.

Tu noc jsem začalo věřit v péčko s velkým Pé.

• • •

Vítr, který se té noci klikatě proháněl studenými ztichlými chodbami kláštera a kreslil do prachu a špíny složité obrazce, přinesl odkudsi vůni cedrového lesa (popadl ji přibližně 120 km od Bejrútu, kde se mezi věčně zelenými stromy skrývá vchod do jeskyně Kádiša), okem nespatri-
telná vlákna pavouků z čeledi plachetnatkovitých, neú-
navných a hypervýkonných cestovatelů, a souzvuk tisíců
hlasů, co na svém letu napříč kontinenty ukradl.

Byl tam poslední výkřik francouzské turistiky, učitelky
v důchodu, co ji v indické tygři rezervaci Bokkapuram
ušlapal slon. Na druhé straně světa se ryšavý rybář
Kauko Pentala rozkřikl směrem ke svému otci na přídi
lodi¹¹⁸, protože v temně zelených vodách Baltického moře
zahlédl na krátkou chvíli mořskou pannu. Jeho slova ale
odnesl vítr a přízrak hned v další vteřině zmizel v pod-
mořských útesech kolem Čuchonska a krom toho byl on
i jeho táta v tu chvíli značně namol a nikdo by jim stejně
nevěřil. Skupina dětí v Mnichově z plných plic zakřičela
úlekem, když vítr zalomcoval oknem a jejich výkřik si
odnesl s sebou. Pořádaly zrovna improvizovanou spiriti-
stickou seanci, nervy jako na špagátě, a to ani netušily,
s jakou důmyslností osud pracuje a že jedno z dětí je
pravnukem profesora Zollnera, jenž se na konci 19. století
zasloužil o masivní boom spiritismu na území Německa.
V Maroku právě krátce zasténala sedmnáctiletá dívka

.....

①①⑧ „Luulen että olen hullu!“

rozkoší, když ji mladý opálený muž, jehož ještě před třemi hodinami neznala, přivedl k orgasmu, a to přesně v místech, kde kdysi slavná Grace Kelly zvracela, poté co požila příliš mnoho růžového šampusu a příliš mnoho kokainu, a i tehdy byla krásná, s bledou šíjí jako labuť, průsvitnou s namodralými žilkami jak ten nejdražší mramor značky Veselje.

V době, kdy tento vítr klouzal po dlažbě kláštera, zněla ta kakofonie uloupených hlasů jen jako šeptání duchů z minulosti, příliš vzdálené a příliš cizojazyčné, než aby kohokoliv vzbudilo. Dokonce ani řinčení, jako když se mince roztočí, co způsobil jeden z mosazných svícníků u oltáře v kapliče, když se kolem něj vítr otočil, nikdo neslyšel. Jeptišky spaly spánkem spravedlivých (mohlo za to mléko pajcované tuzemákem se špetkou skořice), snily o zapovězených rozkoších a víčka se jim chvěla v rytmu REM.

Vítr se prodral pod zápraží mé světnice a zakončil svou cestu kolem světa v záhybech závěsů, co mě pohladily po tváři jak prsty touhou stíhaného milence/ky, a vytrhly mě tak z nekvalitního spánku. Kdesi v útrobách kláštera zaskřípěla vrata, byl to krátký a bolestivý kvil opotřeбенých veřejí a připomínal zvuky kopulujících lišek či hladových lišcat. Jelikož jsem kuře povahy zvířadavé, šlo jsem pátrat po původu onoho zvuku a s plápolajícím kahanem v ruce se temnými labyrinty jako

z myslí Umberta Eca plížilo za šelestem bosých nohou a přerývaným dechem jakéhosi somnambula, jehož silueta se mi zjevovala a ztrácela v té přízračné noci za každým rohem. Šlo o individuum pohlaví ženského, o tom nebylo pochyby, neb v roztančených stínech jsem rozpoznalo hojdající se dudlíky¹¹⁹. Též krok a skok té náměsíčné osoby byl lehký a briskní, s rytmem tanečním a nezatížený tupostí, hromotluctvím a nepůvabem fyziogonomie a motoriky mužského plémě.

Bál jsem se a zároveň cítil veliké vzrušení. Byla noc, do rána zbývalo ještě několik hodin a já stále ještě byl mužem, pudovou, sobeckou, prostou a potící se bytostí, v níž se měním vždy v pozdní části dne. Všechny ty pachy počestnosti, nepravidelné hygieny a plodnosti mi naježily chlupy na těle, tento svatostánek byl protkán masitými, růžovými a deprivovanými otvory do ženských těl a já pod srdcem nosil touhu rozsévače, co se mu ruce splašily a chtěly by sázet strom, stavět dům a aktuálně i plodit syny. A třeba rovnou s tou žínkou, co se mi její kulatá natřásající se zadnice vysmívala, když mi nahá unikala bludištěm klášterních chodeb.

Zastavil jsem se a naslouchal. Smích a hekání splašené jeptišky utichlo, voda kapající ze stropu vlhkých katakomb mi zhasila kahan a ve vzduchu zavonělo maso a bylinky. Nacházel jsem se někde hluboko pod zemí,

.....

①①⑨ Neboli po kyjovsku: houpající se prsy.

hluboko v temnotách pod tiše chrápajícími umrtvenými těly řadových sester. Sítnicí mi škubal slabý a nestálý zdroj světla kdesi opodál a uši mi rozechvívala broukaná melodie. Za okovanými dubovými vraty v ústí chodby praskal oheň a kdos si zpíval v tuto noční hodinu při práci. Sametový hluboký hlas Franka Sinatry, jenž jistojistě nenáležel samotnému Frankovi. Anebo snad...?

Kousl jsem se do rtu, málem jsem ho zavolał jménem. (Frankuuuuu!) Nejprve bylo ticho, když jsem pootevřel dveře, melodie se ztratila, oheň dál praskal. Pak se cosi v plápolajícím světle ohně prudce pohnulo, zacinkalo nádobí a kdosi se zamotal do ubrusu a přitiskl ke stěně.

„Nedívejte se na mě, jsem odporná!“ zaskřípalo to neznámým hlasem, co se příliš nešťastně snažil naladit do vyšší oktávy.

„Ale no tak... Nevím, s kým mám tu čest, ale vím, že nejste ženská. V těchto ohledech jsem přeborníkem, příteli,“ ujistil jsem osobu pod ubrusem.

„Nechápu, o čem to mluvíš,“ zazněla odpověď a dotýčný stále uhýbal před mým pohledem a nenechal mi nahlédnout do tváře. „A když už jsme u toho — vy jako chlap nemáte v klášteře taky co dělat.“

„Jsme tedy na stejné lodi. Ruka ruku meje. Já nepovím, když ty nepovíš.“

Postava ještě chvíli zaváhala, ale během chvíle se svezla tkanina k jeho nohám. Byl to mladý vysoký muž

s postavou vytesanou z nejušlechtlejšího dubového dřeva napuštěného drahými esenciálními oleji, s rysy ostrými a mužnými jak antický Řek. Stál tam uprostřed božsky vyvoněné kuchyně jako testosteronem obtěžkaná Magdalena Dobromila Rettigová. Così hluboko ve mně, možná žena, pohlaví právě spící, možná že cit pro estetično a bezelstný sexus, se zhluboka nadechlo a zaplápolalo.

„Něco mě vzbudilo... Někdo tu po nocích běhá po klášteře...“ Ten muž si stále nebyl jistý, jestli mi může věřit. Váhal.

„To je ta herečka...,“ řekl nakonec. „Určitě ti o ní říkali. Jindy než v noci nevychází. Nechce, aby ji lidi viděli.“ Přešel ke kotlíku nad ohněm a začal míchat silně kořeněnou omáčku. „Bylinková... s česnekem. Zítra se bude servírovat s kančí pečení. Jeptišky se po ní můžou utlouct, i když je česnek nadýmá. Často si představuju, jak se cpou a cpou a pak se s dechem nelichotivě poznamenaným vznáší jak balony u stropu kaple mezi všema těma krásně vymalovanýma svatýma.“

Mladík si otřel ruce do zástěry a pomalým zkušeným pohybem odřízl plátek z pečeně a vložil si jej do úst, jeho rty se náhle zaleskly mastnotou. Toužil jsem ji z nich setřít a zničit, sabotovat tu jeho nevědomou lascivnost.

„Nikdo neví, že jim tu vyvaňuje chlap. Pro ty emancipované nány by to byla rána pod pás. Pod jejich pás svázaný růžencem, kde nosí mrtvé vyschlé schrány

na život, který nikdy nedají.“ Páni, zdálo se, že chová řádové sestry v náležitě úctě a lásce. „A nikdo se to ani nesmí dozvědět, to je doufám snad jasný.“

„Kde ses tady vzal?“ podařilo se mi konečně vzít si slovo, ale Adonis se jej odmítl chopit. „Ta herečka,“ pokračoval jakoby v úplně jiné konverzaci, „se nepřišla do kláštera modlit. Každý má jiný důvod, proč je tady. Zrovna tahle se někde dočetla, že klášter byl postaven na ozdravném prameni, což není tak úplně daleko od pravdy. Je prý nesmírně bohatý na zinek. A zinek je jako elixír mládí pro pleť. Proto každou noc běhá nahá po chodbách a otírá se o stěny, jimiž prosakuje ta spodní voda. Někdy ji pozoruju. Vypadá to, jako by se milovala se stěnami.“

Krátce jsem se zasmál (smíchem idiota). Pánve pověšené nad hlavami se tím zvukem rozvibrovaly a ten zvuk byl nepatřičný, ale kuchař jej milosrdně ignoroval. „Člověku tady dole se donese spousta věcí. Je to tu prošípováno ventilačními otvory a komíny, kudy odchází kouř a pachy. Leccos zaslechnu. Jsem tu jak v telefonní ústředně. Poslouchal jsem, když tě sestra Despita prováděla klášterem. Ale to jsi ještě zněl jako žena. Zvláštní, že ano. Jak to každý máme jinak.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ znervózněl jsem. Sám pořádně nevím, co jsem a proč tu jsem, ale nedovolím nikomu to zlehčovat, či snad dokonce analyzovat. Nesnáším analýzu pídalkovitého typu.

„Slyšel jsi někdy o *pavučenkách létavých*? Jsou to nedokonalější cestovatelé ve zvířecí říši, věděl jsi to?“ Muž se ke mně blížil houpavým krokem, rty pořád lesklé mastnotou. Zastavil se blízko. Cítil jsem jeho dech. Otočil se kolem mě a vydrápal se na stůl. „Pavučenky se takto postaví na vyvýšené místo,“ prohnul se v zádech, „počkají na vhodný poryv větru, vyšpulí zadeček a do vzduchu vypustí pavučinové vlákno. Vítr je zachytí a odnese až tisíce kilometrů daleko.“ Náhle seskočil zpět na zem za mnou. „Jenže,“ zachraptěl tím sametovým hlasem Franka Sinatry, „tihle velcí dobrodruzi v sobě taky nosí vlastní zkázu, abych tak řekl... docela neviditelnou a mikroskopickou a často jen tak zákeřně dřímající... a to je bakterie rodu *Rickettsia*. Vědci přišli na to, že pavouci, co se jim tahle bakterie v těle probudí, se drží víc při zemi. Ta bakterie nemá žádnéj vliv na jejich zdraví, délku nebo kvalitu jejich života, ale cesty, co podnikají, jsou mnohem kratší, míň odvážný, menší riziko... Víš, jak to myslím? Nikdo neví, proč to tak je. Možná ta bakterie mění chování pavouků tak, aby se nevzdalovali od svých kolonií a mohli si mezi sebou tu nákazu lépe šířit.“

Stál teď příliš blízko. Šlapal v mé osobní zóně. Proximita a tak. Díval se mi přímo do očí, a kdyby jeden z nás mrknul, škrtnul by řasami o sítnici toho druhého.

„Je to...“ nechtěl jsem koktat: „Je to metafora?“

„Podobenství.“

„Myslíš tím, že každý v sobě nosíme tuhle metaforickou bakterii, co nás táhne ke dnu, kde infikujeme svou bídou a zmarem ostatní?“

„Jenže ty tenhle život nechceš. Chceš se rozletět. Nebo ne?“

„Ale je tam. Někde tam je.“

„Vykašli se na ni. Nech ji spát.“

V tu chvíli mnou ruka osudu cukla a o ten poslední milimetr mě postrčila kupředu. Políbil jsem jeho rty a konečně z nich setřel ten mastný lesk. Chutnal po bylinkách. *Máš chuť majoránky, lásko má*, hodilo by se v tu chvíli zazpívat. Jenže Zich byl soundtrackem pro tuto citlivou chvíli krajně nevhodným. Kuchař polibek neopětoval. Myslím, že byl překvapený a zmatený. Utřel si ústa do rukávu a začal porcovat listy bazalky na malé kousíčky.

„Ta omáčka je perfektní. Nepotřebuje už dochucovat, ale právě teď pociťuji veliké rozpaky a nevím, co mám dělat, takže budu chvíli sekat bazalku a pak ji tam přidám, nechám probublat a...“

„Přestaň aspoň na chvílku kydat ty svoje blbý kydy a mluvmě na rovinu,“ pochlapil jsem se. „Kdo vlastně jsi?“

Muž přestal s porcováním, ale nepodíval se na mě: „Něco zvláštního se mi stalo.“ Oheň praskal a omáčka bublala. Někde za dubovými vraty se v chodbách motala vysušená poblázněná herečka s pokožkou a prsy

Ta omáčka je perfektní. Nepotřebuje už dochucovat,
ale právě teď pociťuji veliké rozpaky a nevím, co mám dělat, takže budu chvíli
sekat bazalku a pak ji tam přidám, nechám probublát a...

svěšenými. „Říkej tomu třeba volání osudu nebo zvěstování nebo zjevení. Ruka Boží, zásah osudu a tak dále. Sled událostí, co mě zavedl sem, a věřím, že tady se má uzel mého života rozplést.“

Vlna pochopení se začala vzdouvat na samém dně mé duše a hrozila mu vytrysknout do obličeje. „Kdybych ti popsal tu cestu, kdybych ti vyprávěl o běsech, co jsem potkal, a stvůrách vlastní mysli, co jsem přemohl, asi bys mi ani nevěřil. Všechno spolu souvisí a všechno končí tady. Víím, že tady tu odpověď najdu.“ Na chvíli utichl a vzduch lásky a vzrušení vystřídala jakási nejasná předtucha čehosi osudového, velkého, daleko přesahujícího hájemství pozemské pinoživosti. „Odpověď na co...?“ pípl jsem, ale odpověď již v nitru našel sám.

„Na to, kdo nebo co stojí za smrtí mé sestry.“

Nemusel jsem se ptát. Nemusel jsem se dál vyptávat. Nemusel jsem čekat na další vysvětlení. Věděl jsem jistě jednu věc. Příjmení muže, jehož jsem před chvílí políbil, je bez pochyby Petrement.

● ● ●

Směsice dojmů (bylinková máčka a do toho setkání s bratrem ženy, které jsem podával lososa na pomerančích a kterou pár kroků za mým domovem panelového typu zajel trolejový bus) mě skolila. Šohaj jménem Libor Petrement mě vzal svýma pažkýma do náruče a hodil mě na slamník do mého pokoje. Než odešel z pokoje, tak

se na mě díval, jak spanile spím. Nebyl to spánek spokojeného, ale spánek nespokojeného, jako by ho do vody hodili. On můj spánek považoval za nezasloužený spánek zločinců, konkrétně vrahů.

O té vodě se mi dokonce zdálo. Zdálo se mi o moři, ve kterém jsem plavalo (což neumím, protože mě to nikdy nikdo nenaučil, naši věčně dřeli v řeznictví), a nemohlo nikam doplavat. Když se zdálo, že se blížím k nějakému břehu, pevnina se najednou opět vzdálila a já pádloval bezcílně vodou dál a dál, přitom už jsem dávno neměl sil. Řekli byste si, v kláštrech se musí krásně spát. Síla starých budov, jejich oduševnělost a takové ty bludy. Jsou to fakt jen bludy. Je tam zima, tlusté stěny, vlhko a spí se tam blbě. Dyť já měl pořád tyhle blbý sny a třásl se pořád zimou. Čili probudil jsem se s tím, že se potápím v nekonečné mase vody, která nemá konce, do kterého bych já, neplavec, mohl dopádlovat, i kdybych hodně chtěl.

Matně jsem si vzpomněl, že mi Vanda říkala, že na ní bratr visí a že s ním telefonovala, když mě v dobách mé kariéry opraváře deštníků přišla obtěžovat svými nekonečnými zákaznickými přáními. Dokonce, a to mi tehdy i nyní při té vzpomínce hodně vyschlo v ústech, mě požádala o konzultaci ve věci, kterou pan bratr řešil: jestli učinit coming out jako gay nebo bisexouš. Zarazilo jsem se, protože jsem dostalo strach, jestli třeba ta nebožačka o NĚČEM neví. NĚČÍM míním můj předimenzovaný

rozkrok, co v závislosti na denní době vysílá do mozku rozporuplné signály o sexuálních preferencích.

(„Hele, bisexualita je jen kategorie na pornostránkách, to je uměle vytvořený pojem v honbě za porno-sexem v co nejkurióznějších sestavách. Ať řekne, že prostě zjistil novinky ohledně své orientace. Je možná rozkošatější, než si myslel,“ zakončil jsem svoji expertizu. Vanda poděkovala. „Libore, poslouchej, řekni našim, že prostě zjistil novinky ohledně své orientace, že je mnohem rozkošatější. Pozdravuj maminu i tatína, čauky, ty smrdutej skunku.“)

Takže Libor mě donesl do betle, možná si mě pak prohlížel, jak pokojně spím, já přitom spal nepokojně. Možná se mu pak o mně zdálo, kdo ví? Viděl ve mně ženu, či muže? Nebo je i na lišky? Svět je rozkošatější, než si myslíme...

● ● ●

„Miládko, já jsem sestra Marie. My se ještě neznáme. Abys tu mohla bydlet, musíš se nějak angažovat. Jsme rádi, že se ujmeš kadeřnictví, ale chce to i nějakou vzdělávací činnost, nejlépe přednáškovou. Mohu s tebou počítat na dnešní večer? Na dnešek zrovna ještě nikoho nemáme. Kvalita přednášky může být mizerná, jde spíš o zářez, rozumíme si?“

Jedna ze sexuálně ochladlých manželek Krista mne vyrušila při nutričně zhůvěřilé klášterní snídani. Pře-

pjatě jsem kývalo hlavou jak zaseknuté závory a procedilo přes rty: „Jistě, ráda, ve volném čase se angažuji v *Asociaci kadeřnických teoretiků*.“

„Výborně, počítám s tebou. Prosím, připrav se, že tam potom bude docela hukot. Tedy, že ten večer bude dosti revoluční. Seš tu nová a cítím k tobě zvláštní náklonnost. Takže jde o to, že jsem těhotná.“

„A heleme se,“ uteklo mi.

Sestra se na mě káravě podívala.

„Promiňte. Gratuluji. Jen je to trochu nečekané.“ Omluvilo jsem se vzápětí.

„Máš radost. Doufám, že dítě bude mít hnědé oči po tobě. Barvy kaštanů, na které právě dopadá podzimní odpolední sluníčko... Nečekala jsem, že tak rychle otěhotním, ale divoké semeno je halt divoké semeno.“

Zalapalo jsem po dechu. Nejen čtenář, ale i já náhle mělo dojem, že tak nějak něco chybí, něco chybí, něco chybí. Copak já mělo něco s Marií? Pannou Marií? Dyť já nemělo nikdy nic s nikým, vzhledem ke své výbavě a jejímu vlivu na moji psýchu. Zkrátka a dobře, vždy jsem chtělo přispět do rubriky *Moje poprvé* mého oblíbeného časopisu *Bravo girl!*, ale nikdy jsem nemělo čím. A to mi dosud drásá moji kůru mozkovou...

Čili vo co gou. Lapalo jsem stálevá po dechu. Sestry kolem mě hlučely, až si empatická Griselda všimla mého výrazu ulítlých včel: „Jdeme se modlit. Pohni!“

„Já se dnes pomodlím u sebe na pokoji, musím chystat přednášku na večer.“

„Jak si to jako představuješ? Tady seš v klášteře, ne v holubníku, takže se jdeš modlit, bez pardónu, šunčičko.“ Tak jsem zvednulo své psychotické šunky z tvrdé klášterní židle a jalo se modlit. Ke komu, proč a jak? — tázalo jsem se. Ale naštěstí nebylo tak těžké zapadnout do houfu ženušek klapajících simultánně hubami, a možná to dokonce i vypadalo, že se modlím nadmíru vroucně.

Hlavou mi kolovaly otazníky:

— Kdo jsem a proč žiji na této planetě?

— Co tu dělá Petrement? Je tu údržbářem? To bylo jediné, co mě napadalo.

— Jak jsem mohl oplodnit sestru Marii? Vždyť jsem ji viděl všehovšudy jednou, a to nyní! Jak jí to vysvětlit?

— Do rajske omajdy přidávat cukr, nebo ne?

— Kdo jsem a proč žiji na této planetě?

— Zdá se být nemožné nadále udržovat výbavu rozkroku v takovém rozsahu jako doposud (jsou-li navíc některé části plodivého charakteru!); navrhuji zbavit se některých komponent: ale kterých?

Proboha, co já těm choderám nebohejm povím o kadeření? Vždyť já se samo neumím učesat a kovářova kobyla chodí bosa, protože moje hlava neoplývá zrovna hezkou

kšticí. Naopak. Mám na ní pár chlupů a s těmi nevím co si počít. (Stejně jako s vnitřkem mé tělesné schránky.)

No nic, holky to snad nebudou brát tak vážně. Vzalo jsem brko, kalamář a papír a hodilo na papír nějaké bludy o kalokagathia, souznění ducha a těla, ale také o kutikule a o tom, co jí prospívá: kondicionér, závěrečné mytí glowy ledově studenou vodou (dodá lesk a posílí vaši imunitu) a taky o tom, že pán Bůh každému dal do vínku něco jiného: někomu krásné vlasy, ale dlouhé vedení a někomu hnusné vlasy, ale dobrého pamatováka.

Sledovalo jsem rej tučňáků na klášterním prostranství a představovalo si, jak jeden po druhém jako balonky vzlétnou k nebi a asi ve výši mého okna se promění v lahodné kokino a doletí mi rovnou do huby. Nu, takové gastronomické kino v hlavě. V tu chvíli někdo zatukal na moji komůrku:

„Ahoj, pindouře. Mám po směně, dneska jsem to vzala šmahem a stříhla do ucha jen tři chudáky¹²⁰. Jdu do sprchy, jdeš se mnou?“

.....

①②○ Měla samozřejmě na mysli ranní směnu holení hlav zbožných poutníků. Jak jsme si již vysvětlili, aby si klášter mohl dovolit řádnou kuchařku (a jak víme, je to ve skutečnosti kuchař pohlaví mužského, a navíc Petrement!), musí plnit kvóty a holit hlavy řeholníků a řeholnic a prodávat odvěšivené vlasy beauty salonům.

Proč mi Ivugunda říká pindouře?! Opět jsem lapalo po dechu: „Do sprchy. Nevěděla jsem, že se tu...“

„Že se jeptišky sprchujou? Jéje, ty seš srandistka, poslouchej. Tys zase snídala vtípnou kaši.“

Kaše to byla, ale z otrub, spíš kejda. Fuj to bylo.

„Pojď, bude švanda.“

Já přece nemůžu. Náhle mnou projela vlna odbojové energie. Řeklo jsem si: *Nakonec proč ne?* Proč bych se nemohlo jít věnovat stupidně obyčejné činnosti, jakou je sprchování tělesné schrány. Dyť já za nic nemůžu. Budu prostě předstírat, že je to úplně normální, mít tohle mezi nohama. V nitru mi permoník bančil do kovadliny otázku: *A co když uvidí tvoje klenuté ohanbí?* Ale nějak se mi tomu lotrovi povedlo uvázat roubík, svázat jej a skopat do rohu mého nitra. Vzalo jsem z poličky ručník a mýdlo s jelenem a šlo.

V umývárce jsem se svléklo a Ivugunda též. Nejdřív si ničeho nevšimla. Ale když jsem se zrovna namydčila, nahnula se ke mně a řekla: „Milčo, kdes koupila tak autentické doplňky do rozkroku?! To je bomba! Já to chci taky!“

„O čem to mluvíš?“

„Tvůj rozkrok, šunčičko!“

„Jo, no to..., to víš, to je moje. Já se tak narodilo. Jsem obojetník.“

„Neblbni? Takže nejenom mlži, plži a tak dál?“ Vyvalila oči a sklonila se trochu níž. „Fíha, to jsem teda ještě neviděla, něco takovýho.“

Představovalo jsem si, že dodá: Co to prubnout v praxi? Víš, jak strádám, čoveče?!

A já bych dodalo: Taky strádám. Ale nevím, co by na to...

A ona: Řekly holky? Prosim tě, ty to dělaj furt, třeba Maruna s tím novým údržbářem. Liborem.

Díky volnému běhu své fantazie jsem se tedy dovědělo, jak to je s Marunou, kterou jsem dle jejích slov uvedl do pozhnaného stavu. Tak odsud vítr vane! Maruna je fikaná, ne já, to Libor ji zbouchnul, nabíječ Petrement!

„No, nejenom mlží a plži, vidělas tu někdy lišku?“ hleslo jsem.

„Jakou lištičku máš na mysli, šunčičko?“

„Ále...“

„Neboj, já to nikomu neřeknu...“ zadívala se na mě upřímně Ivugunda.

„Věř mi, že mi to nečiní žádné potěšení, spíš naopak, celý život nevím, co s tím.“

„Ale něco mě napadlo. Ty víš, že já jsem povětrná žena, ale od té doby, co jsem si promluvila s představenou, velice se mi ulevilo. Bylo to velmi analytický...“

„Nesnáším analýzu!“

„Jenže ji potřebuješ. Tak se nedívej doprava doleva a oddej se analýze. Vyhledej ji ještě dnes, nejlíp po přednášce. Je to skvělá ženská.“

„Děkuju ti,“ zadívalo jsem se Ivugundě hluboko do jejích očí.

„Musíme si pomáhat, ne? Otoč se, vydrhnu ti záda, udělala jsem si na to v Uhříněvsi kurz!“ Kdo by tomu věřil, já a tahle ztracenkyně stojíme, jak nás Pánbu stvořil, ve sprchách kláštera, nemusím před ní nic skrývat a ona mi dodává naději návrhem, ať se jdu poradit za životem protřelou ženou-představenou! Neuvěřitelné! A drhne mi záda! I ty liško jedna! Heja heja! Cos mi to jen uchystala za lahodná sousta a doušky životní!

„Jdu se naolejovat, jinak mi oprýskává omítka, čauvec!“ řekla Ivugunda, jakmile dodrhla, vííí, a odmetelila do své komůrky na konci chodby, zatímco já se ještě chvíli oddávalo pramenům vody, očišťovalo své zrasované tělo, potažmo duši, a pak to zabalilo taky a šlo si ještě jednou přeříkat svoji přednášku na odborné kadeřnické téma.

„Mohla bych vám referovat o cikcackicak stříhu ofiny anebo přiškvařování vlasových nápletů k hlavě roztavením keratinového nehtíku. Ale místo toho jsem se rozhodla bejt naprosto upřímná a přiznat, že o tom vím prdlačku.“

Mezi sestrami v rozlehlé klášterní aule se zvedla vlna podrážděného šepotu. Stála jsem u řečnického pultíku a sbírala odvalu:

„Ale řeknu vám vo něčem, o čem toho vím dost. O životě.“

Sestra Despita se vyplížila z lavice a couvala ke dveřím. Tušila značný průser a rozhodla se doběhnout pro matku představenou dříve, než rozpoutám revoluční hnutí mezi jeptiškami již notně přiovilými jejich rumovým mlíčkem. Jenže já byla rychlejší. Odstoupila jsem od řečnického stolku tak, aby na mě všichni tučníci viděli, a zvedla své modlitební roucho nad hlavu. Ozvala se kanonáda výkřiků a pár tupých ran, jak několik sester omdlelo a udeřilo se čelem o těžké dubové lavice.

„Správně. Některé z vás to, co vidíte, možná šokuje, nebo dokonce znechucuje. Říkáte si — jaká to nepřirozenost, ďáblovlo dílo! Obojetník! Takhle mě ten, kterého vy tu uctíváte veškerým svým konáním, stvořil! Takhle putuju světem už nějakou tu dobu, a jestli jsem na něco přišlo a něco vykoumalo, tak jediné to, že ďábelské a nepřirozené je žít v neupřímnosti. Člověka to svazuje a ždímá víc než ta vaše řehole. Víte, mít pohlaví je fajn. A mít víc než jedno, proč ne? Tím líp. A používat je i k jiným věcem, než je vyměšování, je vlastně taky celkem fajn, pokud zrovna někoho neznásilníte.“

Všimlo jsem si, že ze zadní lavice mě nehnutě pozoruje pár oříškově hnědých očí. Byla to nadmíru ošklivá žena, a to jen proto, že to žádná žena nebyla. Libor Petrement se v převleku vyplížil ze svého podzemního gurmetského svatostánku, aby si poslechl mou přednášku. Zatímco mezi sestrami panoval chaos a panika,

on zamyšleně poslouchal. V jeho mozku se daly věci do pohybu a v duši se mu začal tetelit klid a mír.

„Abych to uzavřelo, drahý holky, ženský jsou různý. Svině. A chlapi jsou taky různí. Dudlíci. Život je jen blábolivý průvodčí, co neví, z jaké koleje odjíždí přípojový vlak. Nepříjemné, ale to se stává. Nenechte si ujet ten vlak. Dělejte si život ve všech ohledech hezkej, i tělesně, a krájejte cibule, někdy si dejte i čokoládu a především si uvědomte, že vás tu nikdo nedrží. Je docela možný, že Bůh není. Ale věřit se dá i v Lišku!“

Kázalo bych tam nahulatě vystrčené se svou pyšně se pohupující kapreolkou klidně dál, ale hrůzou téměř umrtvená sestra Griselda si zula dřevák a mrštila mi jej po hlavě, aby mne umlčela. Podařilo se. Tak zatím páček shledáček, psychopati.

Kapitola X.

Táta si otřel ruce do zástěry, chytil bochník šunky a dal ho do kráječe. Několikrát říznul a podal mi talířek s několika plátky lahodné šunky.

„Lahoda, tatí,“ řekla jsem a vychutnávala si šunku s vysokým podílem svaloviny z vepřové kýty. Můj táta byl řezník a velký bojovník za kvalitu uzenářských výrobků. Řezničinu bral jako své poslání a v masném krámmě trávil dny i noci. Matka považovala mého otce za svůj životní osud, a přestože ji život s ním mnohdy nebavil, byla ráda, že má slušného spořádaného muže, který ví, co chce. Věděla, co od něj očekávat a co ne, a v tom ji nikterak nepřekvapil. Snad jen několikrát.

Jednou, bylo to v neděli odpoledne. Takové to odpoledne, co se táhne a táhne a ne a ne skončit. Máma nesla kýbl s vodou, koště a hadr. Vycachtala hadr v horké vodě, vyždímala a natáhla jej na koště. Vtom se k ní někdo přiblížil zezadu, leknutím ucukla.

„To jsem se ale lekla... Co se mi tu motáš? Chci vytřít zem.“

Tatínek se na maminku zadíval a nesměle se usmál. Co se živnosti týče, byl nekompromisní, ale ve vztazích byl nejistý, neustále na vážkách. „Jarmilko, rád bych tě pozval na nedělní procházku.“

„Ále, zrovna mám nachystanou horkou vodu...“

Tatínek odešel se sklopenou hlavou a v nitru si nařídil myslet na paštiku, kterou musí do zítřka připravit, zatímco maminka strategicky naaranžovala na koště hadr a začala vytírat. Po několika tazích, kdy soustředěně pozorovala (jako tele nová vrata), jak se dočista vytřená podlaha leskne, jí však blesklo hlavou: To bylo ono, ty káčo. To, na co celé roky čekáš. A tys to propásla kvůli kýblu horký vody! No, kolikrát si túto situáciu malovala. Pravda, v trochu jiných barvách a trochu jiném stínování, například, že jednoho dne bude na stole papírová krabice, utahaná ji poběží otevřít a v ní budou nabírané aksamitové šaty Dolce & Gabbana barvy vlčích máků nebo aspoň odstínu magenta, které jí samozřejmě padnou jako ulité a bude v nich vypadat jako bohyně, a s nonšalancí sobě vlastní očima přeletí lísteček, na kterém bude stát: *Čekám tě, lásco, v letním kině Čerůvka, kde jsme se před dvaceti lety seznámili. Vrtulník nás následně dopraví do restaurace Ditranti nacházející se v Římě. Šlím láskou k tobě. Tvůj Bohouš.*

Teprve padající koště mámu probudilo z jejích fantazijních výletů.

„Do pytle, to jsem ale kráva,“ procedila máma mezi zuby, naštvaná sama na sebe, a jala se vytěšňovat svoji tupost nadměrným zájmem o čistotu podlahy a vůbec celého našeho domu. Vytěšňování moji rodiče provozovali často, proto živnost vzkvétala a vše se neustále lesklo čistotou.

Podruhé k tomu došlo, když byly Vánoce. Byly to poslední Vánoce před mým poblázněním, které jste na těchto stránkách měli možnost sledovat doslova v přímém přenosu. Ty Vánoce byly ve všech směrech jiné. Zaprvé, vánoční pokrmy se ten rok nepovedly: zkažená majonéza zkazila celý salát, žlučový vak kuchaného kapra pod rukama tatínka prasknul, a tak maso chutnalo hořce, cukroví ten rok máma zkusila péct bez cukru a mouky, abychom neztloustli, takže se nepovedl ani jeden druh. Pak se ale jakoby mávnutím proutku nálada spravila: já dostalo žehličku vlasů a máma malý dáreček hranatého charakteru. Jak víme, když žena uvidí zabalenou krabičku, okamžitě se jí v břiše vyrojí motýly a motýlata.

„Tatínku...,“ nesměle se podívala na tátu.

„Mami, neuculuj se a otevři to konečně,“ řeklo jsem mámě, horké nedočkavostí.

„Co to asi může být?“ řekla maminka a trhla papírem. Šedá sametová krabička. A v ní? Prsten. Krásný prsten se smaragdovým kamenem.

„Ale tatínku, vždyť já to nevynosím. Víš, že v řeznictví to z hygienických důvodů...“

„Zasloužíš si ho. Člověk přece nežije jen pro krám.“
To řekl člověk, v jehož případě by se dny, které nestrávil v řeznictví, daly spočítat na prstech jedné ruky!

● ● ●

Probralo jsem se. Leželo jsem na červené pohovce. Bylo jsem pořád v klášteře, ale co je toto za místnost? Zvedlo jsem hlavu a trup, abych se zorientovalo. Malé kotě, mňau mňau, spalo v botě, mňau mňau.

„Buď klidné, kuře, úplně klidné,“ promluvil na mě hlas, který jsem znal z televizních obrazovky. Já přijdu s kytkou, tu máš, čichni a kytka bude vonět nezvykle.

„Nevím, kde jsem.“

„Seš v mé komnatě. Provedla jsem ti hypnózu. Vzpomínalas na dětství.“

„Aha.“ Nu, a co teď. Co já vím, co se dělá v takových životních situacích? Jsem jen hloupé kuře. *Chceš se se mnou kamarádit?* zeptala se Káťa Škubánka.

Místnost byla plná egyptských, řeckých, římských a orientálních starožitností. Odkud mluví ona ženština bláznivá? Ze záhrobí? Otočilo jsem krčisko a letmo zahlédlo ženštinu oděnou do jeptiščího na zeleném křesle. Nad gaučem obraz starého dědy a pod ním roztrženou rukou napsáno: *Láska? Člověk se mění z housenky v motýla, miluje-li.* (S. Freud) Bingo! A máme ho tu, na-

šeho příborského rodáka a milovníka všeho ukrytého, zakopaného, zameteného pod koberec, co posmrtně z obláčku střeží lidské duše a jejich propasti s doutníkem mezi prsty.

„Tento kauč mi daroval jeden vídeňský pacient. Je pohodlný, víd’?“

„Ano, ale trochu mě znervózňuje, že na vás nevidím.“

„Mně nepotřebuješ vidět. Pouze já tebe potřebuji slyšet.“ To mi nějak připomnělo pohádku, v níž Karculka s červeným džihábem na hlavě nese babičce koláč a láhev vína!

„Aha?“

„Vím, co je tvůj problém. A co víc, naprosto ti rozumím.“

„Aha?“

„Ještě jednou řekneš aha, tak přísám bohu, že tě klepnu do brňavky.“

Chtělo jsem znovu říct aha, ale v poslední sekundě jsem onen zvuk mířící z mých úst do éteru zastavilo. V tu chvíli jsem si všimlo, že v rohu místnosti stojí lyra.

„Hrajete na lyru?“

„Ano, jsou to zvuky andělské.“

„Zajímavé.“

„Ne, nezajímavé! Pojdme prosím rovnou k věci.“

„Samozřejmě!“ vykřiklo jsem příliš nahlas.

„Připadáš mi rozrušená. Nemám to v popisu práce, ale mohu ti nabídnout vlastní tablety na uklidnění.“

„Ne, děkuji. Jsem v pořádku. Víte...“

„Nechte mě hádat, představovala sis mě jinak.“

„Ano!“ V tu chvíli jsem si uvědomilo, že nejspíš nejsem první, kdo jí to řekl, a jak blbě se v takové situaci nejspíš pokaždé cítí. „Promiňte, nejspíš to máte těžké.“

„Ano, mám. Stejně jako vy. Navíc české šoubyz je hnojiště. Zisk člověka uvězní a sláva je plevel, kterému se daří na každém hnoji.“

„Každej si nesem svůj kříž.“

„Tak dost už s těmi frázemi!“

„Ano!“

„Co je ti, prosím tě? Chováš se jak pomínuté kuře!“

„Nevím. To asi ta hypnóza. Vůbec nevím, čím su.“

„No tak se zbráborej, čoveče, už konečně.“

Zaváhalo jsem. Myslí jako obecně? Najednou jsem dostalo třas nohou. Moje končetiny se klepaly jako dva poblblí ratlové.

„Vyrůstala jsem na pivovarském dvoře. A tam se říkalo: *Dokud pivo teče, není se čeho bát*. A pivo furt teče, tak čeho se prosím tě pořád tak bojíš. Motáš se světem jako poběhlíce.“

Já neustále zíralo na své nohy, neschopno slova. Představené se mě zželelo. Vstala, nalila mi čaj z čajové konvice do hrnku s nápisem *Divadlo Semafor*, pod nápisem byla fotka starého dědy se slamákem na hlavě. Nu, a jsme doma! Představená mi vtiskla do ruky hrnek a řekla:

„Zvedni ruce, ty ťulo.“ Přehodila přese mě deku. „To je můj TV pytel. Holky o tom neví, ale mám tu ve skříni schovanou televizi. Prosím tě, nikomu to neříkej.“

„Jako hrob,“ řeklo jsem a zaimprovizovalo rukou zamýkání pusinky na klíč, který jsem odhodilo směrem do rohu k lyře, co andělské zvuky vyloudit umí.

„Už je ti líp?“

„Ano, třes přestal. Syndrom neklidných nohou. Promiňte, to je všechno psychosomatické.“

„Podívej, vím, co ti je, a vím, že tě to trápí. Ale nejlepší je se na to vybodnout a neřešit to. Pokud chceš mantru, tak je tady: nehas, co tě nepálí.“

„Promiňte, mám dlouhé vedení.“

„No, všimla jsem si. Koukni, kuře, takhle. Já celoživotně trpím stejným tělesným problémem jako ty, ale pamatuj si, všechno je vždycky v hlavě. Jakmile přestaneš řešit, že máš v gatích to i to, bude ti lépe. Důležitější je pracovat na sobě, rozvíjet své schopnosti a dovednosti, soustředit se na nějakou tu kariérku, přemýšlet jak být potřebný pro tento svět, a ne se pořád máchat sám v sobě a ve vlastní šťávě, čoveče!“

„Hm, máte pravdu. Já si to také často říkám. Ale bohužel poslední dobou to bylo silnější než já. Jako bych za to ani nemohl... a.“

„Když se ti zdá sen, je v něm nějak tematizováno, jakého jsi pohlaví?“

Aniž bych stihlo nad její otázkou přemýšlet, telepaticky jsem cítilo volání zadívat se na konferenční stolek před sebou. Ležel tam časopis *Chvilka pro tebe*, z jehož titulní strany se zubila průměrně hezká a průměrně blboučká ženština, která tvořila pozadí pro následující titulky:

LEGENDÁRNÍ LENNON: Yoko mu našla milenku
BOLEST! Strhující příběhy — Ivan: Nechtěl jsem další dítě — teď trpím. Mému synovi by bylo dvacet!
ZKLAMÁNÍ! Kšeftoval s mými city! Naše svatba byla velký podvod!
VAŘÍME! Sýrová slast
ZAMILOVALA JSEM SE DO HVĚZDÁŘE! Jen měsíc byl naším svědkem.
MĚDĚNÉ NEŠTĚSTÍ MARTINY (36): „Měděné nádobí mi zničilo životní pohodu! Měď způsobuje stavy šílenství!“

„Promiňte, ale můžu se rychle podívat?“

„To snad nemyslíš vážně. Běžně se za terapii platí hořentní sumy. Já ti tu nabízím odborný potlach zdarma, navíc s podobně postiženým jedincem, a ty si místo toho chceš číst v tomhle brakovém plátku, na kterém mám bohužel závislost a odebírám jej už od patnácti let?“ vykřikla představená Melicharová. Vyhrocená situace nás dle jejího názoru měla sblížit, proto mi začala tykat a já jí taky. Zvedlo jsem oči.

„No, co no. Každý máme své guilty pleasures! Neříkej, že ty ne?!“ reagovala na mé podivení, jakéže četbě se to představená kláštera oddává.

Vzdychlo jsem: „Ach jo!“ Jak jsme každé hříšnej a hloupouček. To jsem dřív netušilo, opravdu ne. Ale dovědět se o účincích jedovaté mědi mi nešlo z mysli. Já přece jedlo a pak samo vařilo v mědi... Už asi pět let!

„Rozumím tvému rozhořčení, ale toto se mě týká. Používám měděné nádoby a tady je nějaký životní příběh, ve kterém vysvětlují, že to může být zdraví škodlivé, hlavně na psychiku.“

„Tak si to přečti. Ale jsou to blafy. Oni si ty životní příběhy vymýšlí.“ Zaváhala. „Vím to, ehm, protože jsem tam svůj poslala a napsali mi, že jej neotisknou. No, prostě si je vymýšlejí. Ale jednou se mnou udělali rozhovor!“ Usmála se a ukázala na rám za sebou. „Samozřejmě beze mě.“¹²¹

Listovalo jsem jak pominuté.

„To je témat, to je témat, ach, jaké si jen vybrat.“

„Život ti to vyfiltruje, uvidíš. Jdi za tím, co opravdu chceš.“

„Když to já právě nevím.“

„To se vyvrbí, hlavně přestaň tajtrlíkovat.“

„Počkej, rychle si přečtu, co tam píšou o tom měděném nádobí.“ Nalistuju správnou stránku a hltám příběh

.....

①②③ Jmenoval se: *Život mi dal i vzal aneb Z milovnice opery divadelní holkou pro všechno.*

šestatřicetileté Martiny, která zdédila po své babičce, levobočici šlechtice, hodnotné měděné nádobí, několik let v něm vařila sobě i svým dětem, které záhy onemocněly indiánskou cirhózou jater. Martina přestala zvládat péči o domácnost a běžné činnosti. Vůbec ráno vstát a vypravit děti do školy ji unavilo na několik dalších hodin, takže ji vyhodili z práce se slovy: *Seš na hlavu!* Asi vás zajímá, co nějaký muž v tomto příběhu. Bohužel Martinin manžel Honza M. (37) zemřel již dříve při autonehodě, kterou sám zavinil. Martina časem úplně náhodou zjistila, že problémy celé rodiny způsobuje měděnka, jed uvolňující se z měděného nádobí, které tak dobře vede teplo a skvěle se v něm připravují pokrmy všeho druhu.

V tu chvíli jsem vidělo jasnou spojitost mezi mým konáním a používáním měděného nádobí. Kdyby Emina z déemka věděla, co mi dala! A vůbec, ta její tetička! Proto spáchala sebevraždu pomocí pletací jehlice! Ach, jak blboučkový a prostinký je tento svět!

„Kuře, asi tě zklamou, ale...“

„Já vím, to je jenom část problému, já bylo divné už před používáním toho nádobí od Emíny..., víš, já to nádobí dostalo od kamarádky...“

„Také o sobě mluvíš ve středním rodě? Já to taky dělala. Celé dětství jsem se cítila jako kuře, proto mi tolik pomáhalo číst příběhy žen, milovala jsem například příběh Čo-Čo-San, tolik jsem s ní soucítila...“¹²²

„S tou to taky blbě skončilo... Taky to sama zabalila... Bůhví v čem vařila ona...“

„No, čert ví. Tak je to.“

„Tak je to. Ano, máš pravdu.“

„Hm, víš, jakmile jsem přestala řešit, co mám mezi nohama, tak všechno bylo fajn. A když pak přišlo na lámání chleba, vůbec se to netematizovalo, protože ti, kteří opravdu milují, se mění z housenky v motýla a ti, kteří někoho milují, je milují takové, jací jsou. Housenkové.“

„Takové, jací jsou? Nechtějí je přetvořit? Neříkají si před spaním: ach, kéž by byl jiný!“

„Ne, všechno je tak, jak má být. Všechny figurky na šachovnici, všechny marmelády v komoře a všichni koně ve stáji.“

„No, to je krása. Já vždycky snilo o tom, že bude neděle večer, celá vesnice se vykoupe, všichni budou čistí a všichni se oblečou do čistého pyžama a ulehnou do čistě povlečené postele... Pro mě samotné to byl vždycky takový malý svátek. Ta chvíle, kdy já jsem čerstvě čistá a pyžamo taky a postel taky. Ale to vědomí, že už to bude jen horší, špinavější...“

„Ano, ale to jsou malichernosti. Člověk může mít vyšší cíle, věř mi.“

.....

①②③ Čo-Čo-San je hlavní postavou opery *Madame Butterfly* Giacoma Pucciniho z roku 1904.

Představená mi dolila čaje.

„To je glutamátový čaj, lahůdka, víd? Je to návykovka! Můžeš tu zůstat, jak dlouho chceš. Zařídím, aby ti sestry daly pokoj a nenutily tě dělat všechny ty nudné činnosti jako modlení a tak. A můžeš dostat i heslo na wifinu, o které vím jen já.“

„Ne, já myslím, že mé místo je jinde. Musím zase o dům dál.“

„Jak myslíš, rozmysli se. Zde je čas přemýšlet.“

„To věřím. Ehm, zahrála bys mi na lyru?“

„Jistě, ráda. Jsou to...“

„Zvuky andělské, já vím.“

„Promiň, život v klášteře vede ke strašné repetitivnosti...“ Jde k lyře, ale zase se otočí ke mně. „Jen tě musím varovat. Mám antický typ, který je vyroben z krunýře velké želvy. Než začnu hrát, uvědom si, že ony chvějivé tóny doznívají až v samotném nitru člověka. Je to něco jako jíst bio kapustový Eintopf. Je to tak ukrutně zdravé a nelahodné, až se z toho potentočkuješ. Člověk pak lituje, kolik si toho nabral.“

„To zvládnou.“

Měla pravdu. Tahle hudba se člověku zakousne pod kůži a šmátrá a šmátrá, až z vás vyšmátrá vaše největší ouzkosti a zatrolenosti. Hned chvíli poté, co představená zabořila svoji něžnou útlou ruku do strun onoho božského nástroje, psýcha se spojila se somou, zase začaly rejdit a tropit neplechu.

Za zvuků onoho teskného, tklivého blues připomínajícího píseň volžských plavců, kteří děkují matce řece Volze, která je hluboká i široká (ach, jak smutný je rovněž jejich úděl), jsem se hluboce dojalo. Jak ulopčení ti svalnatí volžští plavci jsou a jak mozolovité jejich upracované ruce! Náhle jsem zjihlo nad tvrdým údělem všehomíra, každé malé blešky, co naplňuje svůj životní osud hrozivě nudným pinožením...

Co, já hlupačisko, vyvádělo? To se nemohu sebrat a něčeho dosáhnout?

V tu chvíli mi v kapse pípla esemeska a já ji přečtlo: „*Jako cisi koruna v hlozi, vzdyt ty jsi prostacek bozi, proto i tebe ma Buh rad. Velky je ten, kdo premuze sam sebe. Dnes vecer v Balbinove poeticke kavarne krest knihy Mas ma ovecko davno spat*¹²³.“

„Je mi líto, že tě musím přerušit. Hraješ velmi krásně. Těší mě, že jsi tu našla klid od hnojiště, já však cítím, že mé místo je někde jinde. Jezdí odsud nějaký autobus na Prahu?“

„Ano, ráno v deset a pak o půl třetí,“ polkla. „Od palouku. Ale doporučuju ti stát tam už o něco dříve.“

„Rozumím.“

„Takový je světa běh, šeptají nám dnes klášterní kameny,“ pravila představená. Vybalila mě z TV pytle,

.....

①②③ Těmito slovy mě moje máma posílala na kutě.

Já vždy britce dodalo: „Jen můra zírá zvenčí.“

odebrala mi hrnek a pohladila mě po hlavě. „To, co kotě ti poví jedním pohledem, to my ani slovy povědět nesvedem.“

Řekla a já jí rozumělo. Všemi deseti.

Kapitola XI.

Plavilo jsem se bažinou bažinatou. Nacházelo jsem se v opravdové hloubi bažiny, všemi možnými oudy mi do těla zatékala bažinovitá hmota. Tento habitat s vyšším obsahem zvodněných rašelinných částic mi neučaroval, musím říct. A hlavně bych nikdy neřeklo, jak hluboké to tu může být! Kolkolem všade ostřice šáchorovité, které mě svými šáchorovitými chápavými listy stahovaly níž a níž, a já se jim jen těžko bránilo. Jejich intenzita náhle nabrala na intenzivní intenzitě a já muselo doopravdy zatnout zuby. Pokusilo jsem se o riskantní manévr, kdy jsem vší silou koplo oběma nohama nejdříve dozadu a pak je vymrštilo před sebe. To šáchorovité úponky vystrašilo a já se mžikem vymrštilo nahoru.

Cestou nahoru mě ale někdo chytil za krčisko a zařval: „Tos byl ty, že jo? To tys zabil moji sestru. A nemysli si, já tě najdu všude, kam půjdeš. I ve snech! Pamatuj, i ve snech!“¹²⁴

Vykouklo jsem nad hladinu. Vedle mě obrovský veletok a u něj cedule: КОЖЕВНИКОВО.

Mezitím v reálném světě (Einstein se právě zplna hrdla zasmál) — moje hlava nalepená na sklo a propocené tričko. K prsům jsem tisklo mošničku. Oklepalo jsem se jako pes, co vyleze z vody a chce ukázat, že je opravdový pes.

Vedle mě mladá ženuška s iPhonem a něco do něj klovala.

„Nezlobte se, ale nemohl bych si něco krásně najít na netu? Zdál se mi zlý sen.“

„No jasně, mám i apinu Snář, mám ji nakliknout?“

„Ne. Jde spíš o informaci o jednom místě, děkuji.“
Naklovalo jsem do guglu Koževnikovo a záhy se dovědlo, že se jedná o rurální oblast v Rusku při řece Ob. Řeka Ob pak znamená to, že se potkaly dvě řeky, Bija a Katuň, a dál tečou pospolu, tedy „obě“. V této symbióze to dotáhly nejen na nejdelší ruský tok, ale dosáhly prvenství i v celém světě. Začepýřilo jsem se pejchou. Kurňa, to by v tom byl čert, abych i já nezvládlo sebe i sebe nějak ukočírovat!

.....

①②④ ... před soubojem

„**Draco Malfoy:** Bojíš se?

Harry Potter: Ani ve snu.“

(J. K. Rowlingová: *Harry Potter a Kámen mudrců*)

Pak jsem do strojku vyklápalo ještě Balbínovu poetickou kavárnu a jak se tam dostat, načež jsem opět šťastně usnulo. Sen byl jemná hadýrka, kterou jsem vy-leštil pánvičku. Náhle se v ní objevila Emina.

● ● ●

Emina poslouchala vrnění mrněte. Vrnělo a vrnělo a bylo potřeba kontrolovat, jestli cumel řádně dumlá. V případě, že cumel vypadl, jej pak nasadit zpátky do pusinky. Mrně bylo šikovné, a cumel tedy vypadával pouze příležitostně. Přesto to bylo dobré kontrolovat, protože kdyby cumel vypadl, mrně by spustilo hlasitý ryk, což by vzbudilo manžu, který by rovněž spustil ryk. Manža, znaven obstaráváním rodinky, odpočívá spánkem spravedlivých vedle Eminy a není radno jej ještě asi tak půl hodiny budit v rámci zachování dobré atmosféry v rodině.

Takže, jak se mám, přemítá Emina při pohledu na zdravé macaté mimino¹²⁵. Dobře. Krásně. Myslela

.....
ⓐⓑⒸ ... na jehož nose se formovala miniaturní červená piha. Během několika měsíců se tento nezhoubný nádor krevních cév, tzv. hemangiom, rozpučí přes celý nos a Eminin potomek bude vypadat jako klaun. To se někdy stává. Emina mu bude říkat: *Ty můj šašku počmáramej*, ale uvnitř jí to bude lámat srdce. Dlouho bude zápolit s myšlenkou nechat nos plasticky odstranit, aby se děcku ostatní nesmáli, ale z kluka nakonec vyroste šťastnej

chlap s úspěšnou kariérou zdravotního klauna. Tito lidé vydělávají dobrý prachy a přitom přináší dětským i geriatrickým pacošům kupičku pokakaného štěstíčka až na lůžko. *Je výhodný bejt jinej*, uvědomí si Emina a vzpomene na kámošku Miládku z květinářství. *Jo, jo. Jen ať má hezky frňák červenej*. Ušetří na tom z umělé hmoty, který je nezbytným pracovním nástrojem v jeho zaměstnání.

.....

jsem jen, že s mateřstvím alespoň trochu dospěju. Že se budu cítit víc jako člověk svého věku, který stojí nohama pevně na zemi a ví, zač je toho loket. Místo toho díky svému miminu zažívám regres do vlastního dětství, což značně koliduje s jinými pocity, které se dostavují: dojetí nad krásou mimíska, nutnost obstarávat a polstrovat hnízdo, touha po naprostém přijetí zodpovědnosti za smečku, kterou se nám s manželou povedlo vybudovat. Uvidíme!

● ● ●

Foltýnka žehlila dečku. Tuhle musí ještě dnes poslat poštou do Strakonice. Bude zase na chleba! Dečky se jí staly osudem. Foltýnka odjakživa toužila po vlastní domácnosti, věděla, že to bude její pole působnosti, protože na větší emancipaci, stejně jako většina žen, nemá koule (doslova). I přes započatou třetí vlnu feminismu, spousta žen podléhá sexistickým trendům a nachází největší možnost seberealizace především v zařizo-

vání, obhospodařování a střežení domácnosti, do níž muze nechce pustit se slovy: *To je mé království*. Pro Foltýnku domácnost představuje vycíděný byt a vypiglovanou kuchyň, ve které je na stole ubrus a na něm dečka a nejlépe cukřenka. To je pro ni mus. Začala se věnovat háčkování a zjistila, že ruční práce ji uklidňují. Díky internetu objevila také metody jako decoupage, pedig, malování na textil a nově nabízí také oblečky pro Barbíny. Jeden by to nečekal, ale denně prodá až pět kusů zboží, takže se přes noc musí sakra otáčet, aby uháčkovala, co je potřeba.

Poté, co kuře opustilo blázinec, „ulítla“ s Gézou, k radosti celého oddělení mužských bláznů, porodila pět kusů vlčat a následně zdravého syna, kterého do jeho pěti let vychovávali ve stísněné místnůstce vrátnice kroměřížské psychiatrické léčebny. Když bydleli ve vrátnici, bylo možné skvěle fungovat jako rodina s dvěma platy. Foltýnka i při mateřské nadále dobíhala do práce, protože Géza jako dobrý otec až na kojení zastal všechny její funkce. Syna i vlčata naučil strategii lovu¹²⁶, a za nějaký ten čásek tak nebyl na střeše kroměřížského blázince ani jediný holub. Díky Foltýnčině dečkovému byznysu po internetu (www.andelskedecky.cz), na němž začala

.....
ⓈⓈⓈ Při štvání vlci útočí na slabiny, břicho, nohy a čumák kořisti. Když kořist zeslábne vlivem ztráty krve a únavy, strhnou ji na zem a zadávají.

prodávat nejen háčkované dečky do celého světa, se rodinka časem zmohla na dvoupokojáček kousek od léčebny, aby to neměli do práce daleko.

• • •

Blížila se třetí hodina ranní. Rivka konejšila plačtivé dítě a u toho hltala knihu zabalenou v novinách. Jednalo se o originál knihy *Déclaration des droits de la femme et de la citoyenne* z roku 1791, kterou Rivka našla při jarním úklidu na půdě. Kdysi trávila prázdniny v Provence u babičky, co přežila koncentrák, takže jí fránina nečinila problém. Ale věděla, že muž je lišák ryšavý a nerad by viděl, že se žena vzdělává v tomto či jakémkoli jiném ohledu než husičkovském, proto ji raději zabalila do novin, aby ho ani letmé zahlédnutí titulu nemohlo nabádat k zamyšlení.

„Pokud má žena právo na to, vystoupit na popraviště, pak musí mít také právo na to, vystoupit za řečnickým stolem!“¹²⁷ Tato věta jí zněla hlavou. Vybavilo se jí tolik

.....

①②⑦ Revolucionářka Olympe de Gouges (1748–1793)

si myslela, že je dcerou pradleny a řezníka, ale ve skutečnosti byla matčiným „úletem“ s markýzem de Pompignanem, který jako první do francouzštiny přeložil Aischyla. V dědině, kde se narodila, se hovořilo okcitánsky a nikdo ji nenaučil psát ani číst. Vdala se za pařížského hospodského, který díky bohu brzy zemřel.

Olympe se pilně učila všemu novému, aby nebylo vidět, že jí sláma čouhá z bot. Později bojovala na barikádě za Francouzské revoluce, přestože o to muži nestáli. V roce 1791 vydala ženskou verzi lidských práv.

.....

situací, kdy byla přezírána svým mužikem. Nedopřál jí nikdy cíleně orgasmu, leda když jej dostala jednou, a to zcela náhodou díky svému „myšlenkovému kinu“, ve kterém si promítala *Piráty z Karibiku*: ona byla Keirou Knightley neboli Elisabeth Swan a jejím milencem Jack Sparrow alias Johnny Depp (film viděla v letním kině, když byla s dětmi na prázdninách u rodičů). Jenže tohle kino stálo člověka tolik energie, že se na to po celodenní šichtě s dětmi a v domácnosti často nezmohla, většinou posloužila jen jako rohožka Slavomírovi a sama vyšla naprázdno. Nebo podvratně zachrápala. Ale dobře, bez orgasmu se přece dá žít, pro něj žena není ženou. Jenže žena ani není ženou, aby byla muži ženou. Je ženou, aby prostě byla člověkem. Krev se v ní bouřila a mozek jí klokotal divokým spřádáním revolučních nápadů, a to tak intenzivně, že usnula. Toto mohla být čtvrtá vlna feministního hnutí v praxi, místo toho ale Rivka usnula. Co dodat? Pac a pusu.

Ráno hned po probuzení jí opět šlo hlavou: „*Pokud má žena právo na to, vystoupit na popraviště, pak musí mít také právo na to, vystoupit za řečnickým stolem!*“ Hmmm! Tak s tím něco uděláme. Už dlouho

jsem potlačovala své pravé já. Vždycky ji štvalo, v jaké skříňce jsou hrnce a že hrnky musí dávat do poličky dnem nahoru. Přestože Slavomírův pobyt v kuchyni se omezoval na vytažení piva-kvasaru z lednice, jal se při zařizování kuchyně tehdy během nastěhování kecat i do takovýchto nuancí, a to pouze v rámci své vrozené tortury vůči všemu pozemskému.

Rivka přerovnála vše, co jí léta vadilo, a věřila, že tím se započiná nová, logisticky promyšlenější a ve všech ohledech suverénnější etapa jejího působení v tomto království. Hrnky hezky dnem dolů. Šach mat nové osvobozenecké vlny!

Ted' šlo o to, vymoct si ještě další práva.

V tu chvíli podlaha zavržala. Slavomír vyvrávorál z ložnice, když zrovna zatápěla.

„Kde mám čaj?“ podivil se. Chachá, hledej šmudlo, pomyslila si. Jestli ti ho ještě někdy uvařím, tak ti ho i pěkně osladím, médo.

• • •

Byt začal pomalu zase vonět jako poctivé doupě svobodného seladona, tedy jako dva týdny nevysypaný popelník a vlhké ponožky. Pan Mlčoch se zbavil všech polštářů a potahů z nábytku, co za léta manželské tyranie nasákly vždy vysoce nevábnyým pižmem kočičí skvadry a příležitostně nevábnyým pižmem manželky Mlčochové-Zelníčkové.

Rád vzpomínal na její potrhlé zvyky: jako například v zimě si balit nohy do novin a pak teprve do vlněných ponožek či její obsesi přicvakávání prádelních kolíků na bradavky. Jenže sex skončil pětadvacet let nazpátek a na jeho místo nastoupila realita televizních estrád a luštění osmisměrek, a tak si vlastně nebylo moc po čem stýskat, když přišel z Bavor ten úmrtní list a suché medicinmanské konstatování, že paní Mlčochová podlehla tíze vlastní existence a našla útěchu ve studené náruči hrobu.

V dopisní obálce našel šek nadepsaný *Kompenzace ztrát*, ale Mlčoch věděl, že si tím pochybný bavorský resort kupuje jeho mlčení. A tak si dovolil připsat za již tak dosti tučnou sumu na šeku pár nul a banka je vesele proplatila. Většinu probendil na kohoutích zápasech a také za přestavbu manželčiny ložnice v obrovský mrazicí box, jež vybavil doživotní zásobou nanuků — mrožů. Noční můry několika posledních let (v nichž se zmrzlýma rukama přehraboval zoufale a bezvysledně mrazničkou v samošce, jen aby mu pak prodavačka s hady místo vlasů a pěti očima výsměšně oznámila, že Mrož byl stažen z výroby a jestli by si nedal radši Magnum!) jako mrsknutím biče ustaly a žilami starého Mlčocha začala tryskat pověstná druhá míza.

Kdo by to byl řekl, že holky budou na tu kunu tak brát. Ten zpropadený chlupáč byla jediná hmata-telná památka po manželce, a tak byl Mlčoch nejprve

připraven se jí nekompromisně zbavit. Dokonce napustil i vanu. Jenže namísto aby tu kunu utopil, přistihl se, že ji koupe, čistí srst dětským šamponem a zpívá jí u toho ruskou hymnu. Mateřské citečky si pohlaví a živočišný druh nevybíraj, nemyslete si. *Veliký prostor pro sny i život otevírají nám budoucí léta. Sílu nám dává věrnost Vlasti. Tak bylo, tak je a navždy bude.*

A tak se starej mrožák Mlčoch a kuna jménem Abigail, balíněská princezna na hrášku, stali nerozlučnou partou hic. Učnice z kadeřnictví u paty jeho činžovního království se s ním dávaly na svých cigaretových pauzách do řeči, když kunu venčil, hladily si toho mrštného zrzeka a brzy už hladily i Mlčocha v různých, i intimních partiích. Mlčoch jim někdy platil penězi a někdy nanukem. Jen jedna kadeřnice nikdy platit nechtěla. Jmenovala se Sylva a milovala svého dědáška, jak mu ráda přezdívala, upřímně a nadosmrti. Mlčoch ji bral v létě stanovat do jeho rodiště v Jimramově, kde ji učil lovit pstruhy v čistém potoce holýma rukama a opékat brambory v horkém popelu.

Sylva se v noci ze stanu potutelně plížila do nedalekého kempu, kde ještě před půlnocí zvládla osouložit všechny nezletilé kluky, co je maminy přinutily k rodinné dovolené v karavanu pod pohružkou smrti. Nad ránem se tiše vracela zpět do spacáku ke spokojeně poprdkávajícímu stařečkovi a tiskla se k jeho zádům

větším než přistávací plocha pro vesmírný koráb a cítila se šťastná, v bezpečí a bolavá v rozkroku.

Mlčoch její výlety shovívavě toleroval a spal hluboce a beze snů.

• • •

Ve virtuální schránce Kikiny Vyvijalové přistál varovný e-mail v brzkých ranních hodinách a od té chvíle se vše sypalo jako drobenková buchtá. *Ministerstvo svolává ženy s implantáty prsou: Vyměňte je!*, psalo se v předmětu a následoval odkaz na článek. Kdyby neměla čelo přifouknuté Restylanem a Cosmoplastem, krčilo by se právě teď obavami a znechucením. Mail poslala *Sloní noha*, toho času bývalý milenec požehnaného věku se stříbrem na hlavě i v hlavě.

Ministerstvo zdravotnictví v pátek na svých stránkách v reakci na celoevropskou paniku uveřejnilo doporučení všem českým buchtám, co si přály přetékat, avšak ne explodující dekolt, aby se dostavily k nejbližšímu řezníkovi a nechaly si dudlíky zase hezky ušmiknout. Implantáty francouzského výrobce Poly Implant Prothese (PIP) totiž mají tendenci praskat, sršet jiskrami a ve vzácných případech také mluvit starogermánštinou či latinou. Jsou zkrátka pravděpodobně posedlé ďáblem a jakékoliv pokusy o exorcismus doposud selhávají.

Nevěděla, jak tohle gesto od bývalého nabíječe interpretovat. Možnosti byly dvě a obě jí přišly z prdele

protivné: buď o ní má upřímnou starost a možná trpí výčitkami svědomí¹²⁸, nebo ho k tomu vedly pohnutky veskrze jízlivé a posměvačné, což tedy *ať se mu oběd v krku v hovno obrátí a na každou svini se v pekle vaří v kotli voda*, pomyslela si Kiki.

Pod článkem o démonických prsních výplních vyskočila zpráva o nehodě století. Kikina ji letmo přelítla očima: autobus někde u Prahy škytnul, prdnu, udělal přemet a ve vteřině ukončil životy pětatřiceti chudáků. Na malý okamžik ji osvítil vděk a láska k životu. Ani nevěděla proč, ale vzpomněla si na kamarádky Miladu z květinářství a Eminu z déemka a kde je jim asi konec. Z velkých harcovnic kavárenského povalování a diskutování oblin a zákrutů mužských zadků, z emancipačně vycajchnovaných pumiček všech nočních podniků a všelikých naditých pánských rozkroků a peněženek se staly harcovnice leda tak dřezu a horkovzdušné trouby. Přítelkyně z domu smutku.

Někdo ji začal tahat za vlasy. Kikina rychle setřásla svůj převlek individuality a svobodné lidské bytosti, co

.....

①②③ Přece jen za její PIP implantáty zaplatil ze zpronevěřených peněz on sám, neboť její přirozené jedničky, tedy lentilky pod kobercem, jak jim s chutí přezdíval, nedostatečně sexuálně stimulovaly jeho přebujelý sexus, a několikrát se prý dokonce uprostřed aktu vylekal, že souloží čtrnáctiletého kluka.

si občas v soukromí navlíkla, a rychle skočila do kostýmu maminy. Zvedla si tříletého Káju na klín a pustila mu na YouTube *Malý Televizní Kabaret* s Jitkou Molavcovou¹²⁹ — potisící tu epizodu, ve které Jitka zatroubí na frkačku za kačku a promění se ve filmovou hvězdu, respektive zazpívá ucajdanou píseň:

*A tak jsem přec měla tu čest
stát se královnou filmových hvězd.
Královnou, která si zpívala tralala,
přestože do školy poprvé zaspala.*

Přičemž se lascivně nakrucovala v upnutých celotělových stříbrných blyštivých šatech a Kája se kroutil s ní. Kikina tajně doufala, že z něj vyroste prvotřídní homoklučík, protože buzícci to mají dnes všechno mnohem jednodušší, často hystericky trvají na okázalém a luxusním životním stylu, dobře se oblíkají a hezky voní. Výskyt čtyřicátnických pivásků a chlupatých zad minimální.

Políbila malého Káju na blondatou kštici a znovu se v myšlenkách vrátila k té autobusové nehodě z internetového zpravodajství... Ne, řekla si rozhodně, zatímco již

.....
①②③ Uživatel Pasha pod video napsal: „Mentorující Štěpánka s příšerným účesem, veletrapná Molavcová s Dvořákem, ostatní kašpaři v čele s vlezlým Havelkou a němým Papežíkem, to byl očistec!“

smířeně samu sebe viděla ležet v plechových troskách mezi vysypaným sklem, totálně mrtvou a neučesanou. *Půjdu a ty prsní implantáty si nechám vydlabat. A taky: Budu ten moudřejší, co ustoupí, a napíšu bejvalému a poděkuju za ten e-mail. A třeba dodám, že bych se ráda nechala pozvat na růžový šampíčko, pokud by teda měl o mě zájem i s mou chlapeckou hrudí. Koneckonců Kájín potřebuje v životě i ten mužskej vzor, i když on je teda už starej páprda. Život je faň. No ne?*

„Mámu, tátu, strýce, tetu pozvěte do kabaretu, až se zase jako dneska srazíme. Zamáváme z obrazovky, do křesel i na pohovky, už se na to dneska těšíme!“

• • •

Mezi klášterními zdmi se cosi začalo probouzet. Malé zvířátko odboje zrozené v tu noc ze zpackané přednášky. Na oslavu Miládčina přelomového výstupu započala se tradice každotýdenních Veřejných pranýřů, kdy jedna z řádových sester, na niž padl los, vystoupila před ostatní a obnažila se buď fyzicky, nebo psychicky.

První z nich byla sestra Griselda: „Jsem sestra Griselda. Moje prsy jsou již dávno svěšené a závojičky též, věru, nebyl by to hezký pohled, ne jako tehdy, když tu přednášela Miládka... To se mě teda jako osobně mocka líbilo... Proto se obnažím raději psychicky než fyzicky, věru, nebyl by to pěkný pohled...“

Vy víte, že já furt gedím u sebe na cimře. Dokonce mívám často vod felčara dobrozdání, že nemůžu ven. A vy si možná myslíte, že já nemůžu ven. Víte, ale já vopravdu nemůžu ven. Často jsem úplně zkoprnělá a nemůžu se ani nadechnout a takové ty bláboly.

Ale teď kápnu božskou, protože od toho přece Veřejnej pranýř je. Já nevěřím v Boha! Teda jako fakt ne! Já vím, že i vy vobčas ne, protože jak napsal Halík, *co je bez chvění, není pevné*. Prej ten žblept nemá ze svý hlavy, ale vod nějakýho jinýho hlavouna. Ale já v něj nevěřím teda jako vůbec, absolutně ne a ta moje nevíra je velmi pevná. Je tak pevná, jako nikdy nebyla pevná moje víra v Boha. A je mi tak náramně dobře. Prostě travička zelená!

A jestli chcete, řeknu vám i to, jak se mi to povedlo. Čili jak víte, já furt četla pergameny, grimoáry, sčítala a vodčítala, kdy von ten antibídák míní konečně přijít a zachránit mě vod tý Apokalypsy s velkým a, co mě čeká. Mě jako ovci vyvolenou — teda jako že jo. Páč já vod útlého věku chodím do kostelu, že jo. Ale tak nějak jednou v noci jsem ležela na pryčně a říkala jsem si, kurňa, proč já tam vlastně chodím? No, protože tam se mnou chodila chůva. Pak mě poslali na tu klášterní školu, tak jsem tam chodila, protože jsme tam měli vyučování. Pak jsem žila chvíli sama a chodila jsem tam, protože jsem v neděli neměla co dělat. A od té doby, co žiju tady, což je proto, že jsem nevěděla co se sebou,

tam chodím, protože to tak je, protože to tak všechny děláme. Ale víte co? Já vás nevodsuzuju, já věřím, že je to dobře, že vy tam furt chodíte, protože ono to má smysl, teda jako pro vás, protože vy věříte v Něco, a to je krásný. Ale ne pro mě, protože já věřím v Nic. A řeknu vám, je to krásný. A jak jsem tak ležela na tý pryčně, tak jsem si řekla: *Jéda, pryč s tou šmírou! Pryč s tím!*

A já se tomu Nic oddala, víte? A vono mě přijalo, víte? A vlastně je to stejný, jako to má věřící člověk, akorát mně se to stalo s tím mým velkým Nic. A je to krásný...”

„Nevěděla jsem, že dnes máme stand-upy?! Já myslela, že je dnes pranýřák!“ zašeptala sestra Marie, hladíc si své těhotenské břicho přes kuchyňskou zástěru.¹³⁰ Potom, co prosáklo, že je opravdu těhotná, přiznala se k pacholkovi rostoucímu v jejím lůně a stala se oficiálně ze sestry Marie kuchařkou Marunou a Libor Petrement oficiálně údržbářem (nazývaný v klášteře brzy „tyčový mixér“; neptejte se proč). Fíííí.

A pak tu byl samozřejmě Libor Petrement. Ten letmý noční polibek v klášterní vývařovně mu s konečnou platností pomohl usadit jeho sexualitu. Rozhodl se kopat výhradně za heterotým a položil urputné pi-

.....

①③④ „Rozkoš je prémie přírody za námahu plození a rození.“
(S. Freud)

nožení se za pomstou sestřině smrti na oltář zodpovědnému otcovství. Na jedné ze svěřovacích selanek se veřejně odmaskoval po kuřetině vzoru z převleku za jeptišku a s pýchou přiznal, že má prsty (a nejen prsty) v tom Marunině pupku, co se jí pod hábitem nafukoval a vzdouval životem. Řeholnice ryčely nadšením a na nějakou dobu se Liborova jizba stala nejpopulárnější místností celého kláštera. O devět měsíců později se dostal šumavský klášter do mezinárodního tisku jako místo novodobého křesťanského zázraku, když padesát řádových sester porodilo boží jezulátka vzešlá z neposkrvněného početí. (Tady jsme si trochu pustily fantazii na špacír, no a co?)

Nutno dodat, že toto celé spískalo kuře, protože kdyby tehdy nezblbl Vandu, Petrement by se nespláčil, nenašel by cestu do kláštera a nezbouchl by tučňáka Marii atd.

Nad tím vším bděla nahluchlá sestra Bobina, která vše pozorovala jako němý film čili si spoustu věcí musela domýšlet — myslelo se. Jenže i Bobina, stejně jako další tučňáci, byla obdařena obzvláštním hereckým nadáním: nahluchlost pouze předstírala (ruku na srdce, to není tak těžká role). Za její epidermis se neskrývalo nic jiného než šlehačka. A šlehačku nacházíme mimo dorty a talíř svíčkové ještě na nebi, spousty šlehačky plovoucí

ve spoustě modrého, někdy šedého pudinku. A nad tím vším sedí Ono, vážení. Ať už ho píšete s malým, nebo velkým bé, říkáte mu Prozřetelnost, Pán, Otec, Síla, Jho, Pandur, Alláh, Šiva, Višeň, Sršeň, Buddha, Pešť, Kleště, Ještě, Maggi, Coca-Cola, Péčko a tak dále, ono to prostě je, existuje, přežívá a dlí nad vším naším konáním. A v klášteře v šumavských hvozdech, opodál od toho hnusného kůrovcem zničeného sektoru, jej zastupovala nahluchlá sestra Bobina.

Sestra Bobina se dožila úctyhodného věku 99 let. Je to k nevíře, ale i její život kuře ovlivnilo (pomněte, kuře ovlivnilo život samotného Jha!). Když kuře zmizelo, zanechalo na parapetu papírek. Právě sestra Bobina tehdy měla službu a pokojík po kuřeti vyklízela, když v tom našla tento papírek: *Znásilnění je fajn. Něha se přece nemusí vyjadřovat jen něhou. Ženský jsou různý. Svině. A chlapi jsou taky různí. Dudlíci. Bláboliví průvodčí, co neví, z jaké koleje odjíždí přípojový vlak. Nepřijemné!* Netušila, co to mělo být. Ale tento papírek ukryla do svého škapulíře a uchovávala ho tam po léta. Když sestra Bobina skonala, byl okopírován šetrnou technikou, založen do pořadače věnovaného její osobě a i s papírkem byla uložena do hrobu. Paní Bobina o sdělení přemýšlela a přemýšlela, tedy vypadalo to tak, někdy to tak dokonce i bylo, někdy moc nepřemýšlela, ale spíš pospávala. A na co vlastně přišla? Že ano, že to tak je. My zatím nepřišli na to, jak ji to mohlo pozitivně ovlivnit.

Ale jestli vy ano, dejte nám vědět. Možná při přepisování sdělení z papírku došlo k chybě?!

● ● ●

Sestra Adelgunda, která po nocích vyla jako pes zmarem a bídou, dobře dožila. Se zmrvenou operací předimenzovaných pysků, které jeden jediný její milenec, představitel Mrazíka ve stejnojmenné pohádce, komentoval slovy: „что это? Лягушка?“¹³¹ Tato tři slova Adel zněly glowou až do smrti a situace se nezlepšila, nu, nemohla se zlepšit, protože labioplastika (pro labily), kterou si přes tlačenku a postel a čertví co všechno, domluvila, dopadla blbě.

Ale nakonec Adelgunda dobře dožila. Pomohla jí totiž kuřecí přednáška a následný striptýz, ve kterém kuře učinilo coming out. Tím všem usnadnilo situaci. Už nebylo tak šokující být divný. Navíc v tomto klášteře (a nejen tam, ale po celém světě) o podivné jedince opravdu nebyla nouze.

A jak to, že Adelgunda dožila dobře? V čem si našla své štěstíčko? Šlo o požívání grilovaných kuřat. Díky své jediné návštěvě okolního světa, kterou za celou dobu pobytu v klášteře podnikla, si pořídila elektrický gril na kuřata. Tento kup dlouho zvažovala a připravovala. Napsala své sestře, akordeonistce Janě Bezpalcové, že

.....

①③① „Co to je? Žába?“

jestli ji chce ještě někdy vidět, je to možné, ale pouze opatří-li jí elektrický gril na kuřata, pytel grilovacího koření a mašlovačku. Stalo se. Adelgunda si až do pozdního věku jednou týdně ve své skromné komůrce tajně ugrilovala kuře. Kury chytala většinou v okolí kláštera, kde se nacházelo kromě penzionu exlyžařky Katky Neumannové pár biofarem. (Možná jednou kuře ukradla i famílii Železných, kteří navzdory pseudovenkovanství začali v malém farmařit? Ti se podívovali, že se možná jen nemůžou dopočítat, Rivce byla vyčtena nepozornost v hodinách matematiky, to vše doprovázené strkáním hlavy do pokáleného kurníku, svícením do kurníku bakterkou, sčítáním běháků a vyděšenými pohledy pozůstalých slípek, gallus gallus. Později se ztráta jednoho kuřete přičítala dokonce lišce, která bloudí okolím a je známá svým svištivým, velmi tlustým bushy tailem.)

Jedné slunné neděle Adelgunda skonala s křídýlkem v ruce. Naplnila tím průpovídku, která byla tím jediným, co říkala: *Nic nemusíš. Nic nemusíš. Musíš jenom umřít.*

A co bylo se sestrou Despitou? Tato milá pípavá schovanka nakonec udělala kariéru a stala se představenou kláštera. Sestra Despita byla zvolena tajným zasedáním a schválil ji rovněž biskup českobudějovický. V této funkci se našla a vykonávala ji ráda a s láskou.

Snad jediným prohřeškem, kterého se za svoji kariéru dopustila, bylo, že nechala v klášteře zavést internet. To opravdu neměla dělat. Zmizely tak poslední zbytky disciplíny, které v sestrách byly. Byla neustále přetížená síť, stahovaly se ve velkém americké seriály, reality show, zkrátka prasečiny, guglovali se jako o život bývalí spolužáci, bývalí milenci a jakékoli bývalé pozůstatky kontaktu s okolním světem na planetě Zemi... No a spousta jiných nesmyslů, mimo jiné i erotická videa, ve kterých vystupují jeptišky, tzv. nun pee. (Jedna ze sester — nebudeme jmenovat, ale byli byste překvapeni — si dokonce začala přivydělávat lechtivými fotkami pro různé lechtivé servery určené fanouškům erotického videa, ve kterém vystupují jeptišky. To, co si asi právě představujete, je mnohem nudnější realita...) Po měsíci těchto alotrií sestra Despita wifinu vypnula a ona jediná měla přístup k internetu ve své kanceláři.

No a matka představená? Stejně jako kuře věčně rozpolcená mezi dvěma světy, světem zženštělým a světem zmužštělým, se nakonec po odchodu kuřete z kláštera rozhodla kývnout na nabídku České televize k natočení nových dílů *Malého televizního kabaretu!* Mámu, tátu, strýce, tetu *pozvěte do kabaretu, až se zase jako dneska srazíme.* Pozor na sráz, pozor na strž!

Vrátila se zpátky na hnojiště zvané šoubyz. A dařilo se jí vsutku dobře. Zbavila se letitého mikáda, které připomínalo helmu, a celá prokoukla. V *módní policii*

dokonce jednou dostala lepší známku než čtyřku, a to je tedy už co říct! Bohužel propadla potulnému kejklřství, sjížděla zemičku s poťouchlými programky, včetně hraní na lyru. Bohužel na lásku nezbýval čas, její zájmy vedly až za hranice... Ale svého rozhodnutí odejít z kláštera a opět se věnovat tomu, díky čemu se jí krev v žilách tak krásně vaří, nikdy nelitovala! Občas si najímala studenty medicíny, kteří ji uspokojovali. Jeden o jejím pohlavním ústrojí dokonce napsal dizertační práci (*Capreolfágové a jejich chování v mezních i nemezních situacích — případová studie*). Týden co týden v kostele zpytovala svědomí za to, že v klášteře zamlčela, že z holení hlav, byznysu, který v klášteře za jejího vedení velmi dobře prosperoval, slízla veškerou smetanu a postavila si za ty prodané chlupy chalupu ve Strži u Staré Huti. (Když slavila šedesátku, pozvala sestry na opíkačku selete. Na čem asi? Na otáčivém grilu sestry Adelgundy!) Občas si zde vyhodila z kopýtku s místní/m starost(k)ou, která/ý jí věnoval/a plaketu *Významný/á občan/ka Staré Huti*.

• • •

Není Strž jako sráz. Sráz přešlapoval na prahu a koukal dovnitř. Mišan si udělal pátý hrnek černočerné kávy a rozhodl se nekouknout. Jenže Sráz se na vás dívá, i když vy se nedíváte ze srázu. To už dávno věděl. Lednička dnes mlčela.

Začneme trochu zešíroka, ale tuto storku je tu nutné odvyprávět. Zpěvák M. P. začal s pervitinem v roce 1994 (to už byla jeho kariéra prakticky pohřbená) a skončil až v půlce roku 2008. Skládat hudbu nikdy nepřestal. Ale slyšela ji jen lednička. Začalo to na Štědrý večer 1999. Ležel v posteli, co by mohla vyprávět, mezi čtyřmi stěnami svého holobytu, co by také mohly vyprávět, a naslouchal rytmickému bzučení ledničky. Čím více soustředil pozornost, tím intenzivnější měl pocit, že v bzučení rozpoznává rytmus lidské řeči, pak jednotlivá slova a nakonec složitá souvětí. Opatrně začal na ledničku mluvit a ona, světe div se, odpovídala.¹³² Jejich filozofické disputace trvaly následujících deset let.

*Tam kde začal Sráz
žhne jakoby mráz
a předělů houf
ponižuje sebevědomí
inkoust v krajině (spíš divočině)
tak něk naivně
prej čpí bez psaní*

Žil bez závislosti už několik let, ale kariéru se stále nedařilo nastartovat a denně ho jímala kosmická hrůza z toho, že lednička začne zase brebentit. Rád by se jí

.....

①③② Hovořila hlasem doc. Hany Slavíkové, kterou tímto zdravíme a děkujeme za vše!

zbavil, ale kazily by se mu jogurty. A tak o to hlasitěji vedl konverzace s mikrovlnkou, přestože ta nebyla tak sofistikovaným spotřebičem a často říkala i nevhodné vtipy o Židech či homosexuálech.

Usadil se s hrnkem kávy před televizí a přepínal kanály. Všem vévodilo zvláštní zpravodajství o nějaké autobusové nehodě u Prahy. Spousta mrtvejh. Utrh se řemen a řidič, který jako jediný přežil, z místa nehody utek do přílehlých hvozdů. Jako vždy notně podnapilý prezident České republiky oznámil televizním kamerám, že vyhlásí den smutku, a pak pozvracel mikrofon.

M. P. náhle zasáhla myšlenka vlastní smrtelnosti. Nerad se s ní pral, byla to i na ledničku složitá otázka. Co kdyby v tom autobuse byl on? Komu vlastně vděčí za to, že je teď naživu, čistý, napapaný a relativně bez následků? Probíral v hlavě pohříchu krátký seznam přátel a zastavil se u jména Ivety B.

*Tam kde začal Sráz
pěstěnej jak rod
bez užitku schod
ke zřícení
k zrodu závratě
a kamkoliv kdo chtěl
stejně se zas chvěl
to k čemu došel
byl Sráz a dneska „mráz“*

V šestaosmdesátém ji uviděl poprvé. Zamiloval se do její pokožky, studené a mramorové jak prcina andělíčka z kostelního oltáře. Nějakou dobu spolu bydleli, ale neklapalo to. Někteří lidé spolu nemůžou být pro propastné rozdíly v povaze či světonázoru a nejčastěji proto, že jeden či druhý se odmaskuje v průběhu let jako životní omyl. M. P. s Ivetou potkal rozkol poněkud choulostivějšího charakteru. Ona to nechtěla dělat vestoje a on vleže. Někdy vás život prostě zavede na scestí.

Koncem osmdesátých let spolu odjeli na Kubu, „Ostrov svobody“, točit jakousi televizní maškarádu a tam to všechno prasklo. Iveta později tvrdila, že jí M. zahýbal přímo před očima s místní krasavicí. To mu ale křivdila. M. vždy diskrétně s mladičkou mulatkou poodešel někam do lesíku nebo do parku, kde ji postavil ke stromu a položil na ni kus své lásky. Vestoje.¹³³ Ivetě o tom

.....

①③③ „Polohy vestoje jsou fajn. Podle německých sexuologů se při nich dokonce krásně hubne, a to až pět kilo za dva týdny. (Přišli na to tak, že nařídili 500 párům milovat se každý den pouze v pozici vestoje, jiná poloha nebyla přípustná). Všechny ženy zhubly minimálně tři kila! Jo, jako hubnoucí cíl a motivace je to fajn, jenže aby partner z náhlého nadšení nedostal psotník, musíte vymyslet takovou polohu, při které nebude muset každých deset vteřin směřovat vyklouzlý

penis dovnitř a vzdychat, že ho to už nebaví. A přesně tohle riskujete, když po něm budete chtít pozici, kdy k sobě stojíte zády, vy máte zvednutou jednu nohu a on vám ji přidržuje. Jestli jeho náradí patří k těm menším, spolehněte se, že budete mít problém. Stisk vašich stehů je na takového zběha krátký!“

Lucie Maixnerová, Prozeny.cz

.....
pokaždé řekl, věřil totiž naivně v naprostou upřímnost ve vztahu.

A přece to byla Iveta, kdo mu pomohl ze závislosti. Pozvala ho k sobě do bavorského resortu Lorny Heilbronnerové, na jejíž revoluční metody přísahala, a společně se tam několik krásných týdnů oddávali meditační metodě Mariny Abramovič, nazí a vestoje. (Šlo o přebírání zrnek rýže po dobu jednoho týdne.) M. se při té vzpomínce usmíval a cosi se mu v mozku zjevovalo s čím dál jasnějšími obrysy. To bylo to štěstí. Nic jiného dlouho předtím a dlouho potom nepřišlo.

Reportérka televizních novin na něho dál smutně a účastně koukala z obrazovky, ale M. P. již balil kartáček na zuby do kufru. Znal už odpověď na všechny abstraktní metafyzické otázky své hloupé ledničky. To ona je ta odpověď.

Když sebou hodí a nebude na výpadovce z Prahy zácpa, stihne za ní do šumavského kláštera dojet ještě dnes.

Slyšíš mě
řvu zas
řvu nástup „mráz“
„šrám a kaz“
pláču zas
to ty mou duši spas
ať nejsem vrah
ať nejsem strach
jsem světlo v tmách
tvý
světlo
v tmách

• • •

„Já věděla, že pochopíš. Tys bylo vždycky bystrý děcko, i když se ti to v hlavě trochu pocuchalo.“ Maminka seděla naproti mně v Balbínově poetické kavárně a oči se jí leskly dojetím.

„Vždyť já tak nějak vždycky tušilo, že ty tajemné esemesky jsou od tebe, mami.“

„No jo, však víš, jak to s tatou všechno zamávalo, to tvoje pohlavní zmatení. Je to člověk z lidu, výchylky a satelitní programy ho znervózňují. No, nakonec i já si řekla, ať je v domě klid, že ti prospěje vykolíbat se z hnízda a naučit se samo lítat. Jenže pak jsem seděla v kuchyni a sbírala drobký z igelitového ubrusu a říkala si: *Co když jsem tomu píscketi ještě nestačila předat*

všechnu tu mateřskou moudrost, co když bloudí v poli za chalupou, pípá, pípá, nožky bolí? Tata by mě přerazil, kdyby se o tym dozvěděl, ale já si pořídila telefon a aspoň skrzevá ty esemesky ti dělala tajného lajfkouče. No, teď už je to asi fuk, snad to k něčemu bylo.“

Je to ale zvláštní, jak to má příroda zařízené. Na povrchu jsem bylo proti rodičům, co mě příliš brzy vystrčili přede dveře, zatvrzelé a bez emocí, avšak nyní, když tu mamička seděla najednou jakási zdobnělá a zestárlá, pod povrchem mi tančilo srdce čtverylku. Mohla by mě z domu vyhodit ještě třikrát, a stejně bych se po každé s chutí rozjelo potkat ji na kafičko do Balbínovy kavárny.

„Jsem ráda, že mi dovolili se ještě rozloučit, ale teď už půjdu na toaletu,“ prohlásila smutně a mně jen na chvíli připadlo divné, o čem to mluví a jestli ji třeba táta, řeznické poleno, na stará kolena nenaverboval do nějaké sekty.

Máma se ztěžka zvedla od stolku a kolíbala se směrem k záchodkům. Myslelo jsem na to stárnutí a jak se jí záda zfutrovaná věčným smeččením podlahy ohýbají do pravého úhlu a jak tu člověk na téhle posmolené Zemiče má pár posmolených let a jak by je neměl obětovat čištění podlahy. V půli cesty se ke mně máma otočila, jako by chtěla ještě něco říct, ale nakonec se jen usmála. Tak, jak se umí usmát jen maminky. Úsměvem, co říká všechno a zrcadlí pýchu a lásku a něhu, úsměv,

co se jí poprvé na tváři vykouzlí, když jí poprvé vloží upatlané mimino do náruče, a od té doby se už nikdy nezmění.

Dveře záchodku za ní s cvaknutím zapadly a mě napadlo: *jak to, že nás ještě nikdo nepřišel obsloužit?* Slyšel jsem, že Balbínova poetická kavárna je velice alternativní a cool. Možná moc cool i pro zaměstnance, aby v ní tajtrlíkovali číšníci a klohnili kafička? Jako v odpověď na mámino místo naproti vyskočila Liška. Můj zrzavý mesiáš a průvodce životem. Najednou mi to došlo. Uvědomění mnou prolétlo jak šíp. Zvíře tam sedělo a dýchalo s vyplazeným jazyčkem.

„Asi se divíš, že tu jsem,“ promluvila Liška. „Nejspíš už víš, co to znamená, že tohleto není reálná situace.“

Mlčeli jsme. Já a liška ryšavá. Trochu se mi třáslý ruce.

„Ta vaše čeština je strašně nedokonalejší jazyk,“ řekla po chvíli. „V Tierra del Fuego neboli *Ohňové zemi* v jižní Americe žije kmen indiánů jménem Yaghan. Jejich jazyk má pro tuto situaci jedno jediné slovo. *Mamihlalatina-pai*. Je to ten zvláštní pohled mezi dvěma lidmi, kdy si oba úpěnlivě přejí, aby ten druhý udělal něco, co oba chtějí, ale oba se to ostýchají udělat.“

Polknulo jsem.

„Tak já to teda udělám, že jsi to ty, milé kuře,“ pozdechla si Liška. „A řeknu to, co oba víme, že musí být řečeno... Tohle je konec.“

Rozplakalo jsem se. Najednou jsem si zcela jasně vybavilo to skřípění brzd a jiskry, co lítaly od krajnice, když se autobusu utrhllo přední kolo. Křik lidí a křik řidiče a řinčení skla. Slyšelo jsem rádio hrát nějakou odrhovačku Heleny Vondráčkové ještě poté, co se autobus třikrát ve vzduchu otočil a sletěl ze silnice do strže.

„Jak je tohle možný, že jsem takovej smolař?“ natahovalo jsem. „Vždyť tohle měl bejt začátek všeho! Konečně se mi zdálo, že jsem na té správné cestě z bludiště!“

Liška si mě prohlížela s pobavenou lítostí, jako se rodič dívá na první vratké pokusy dítěte jezdit na kole, co zákonitě končí odřeným kolenem a vztekáním se.

„Lidský osud je nekonečně složitou sítí spojnic a křížovatek, které kdyby se rozmotaly, měřily by přesných 38,2 metru, což je jedna z velkých záhad jsoucna. Tvoje dráha měřila o něco míň. To není fér ani nefér. Tak to je a je to tak správně.“

„Je to nefér!“ prásklo jsem rukou do stolu. „Přišlo mi, že mám konečně odpovědi na to svoje věčný povlávání! Přišlo mi, že jsem se konečně vyrovnalo s tím, co mi vyrostlo mezi nohama a časem vyrostlo v tom mym pitomým mozku.“

„Hele, nebuď sobec, tohle není jen o tobě. Umřelo tam dalších čtyřiatřicet lidí. Někteří z nich měli možná ještě zajímavější příběh než ty... I když s tím tvým postižením,“ zadívala se mi Liška kriticky do rozkroku, „by to bylo s podivem.“

„To není postižení, ale požehnání!“ bránilo jsem se.

„A vida. Konečně ti to došlo? Škoda že takhle pozdě.“

„Takže, co jako?“ chtělo jsem vědět.

„Nu, co co?“

„Takže tohle je teda konec. Po všech těch strastech to zapíchnu v troskách autobusu do Prahy. A už s tím nejde nic udělat? Vždyť já ještě nestačilo najít to svoje štěstíčko. Já myslelo, že vo tom to jako je.“

„Ty pitomoučky kuřátko, a co bys s tím jako chtělo dělat? Vždyť je to všechno krásný! Proč si myslíš, že jsem ti vyjevila osudy lidí, který jsi poznamenalo? Tvoje štěstí mělo takhle vypadat. Tvým posláním bylo překřížit jejich cestu, a tak je nasměrovat někam jinam, nastartovat jejich život. V některých případech ho v tomto smyslu třeba i ukončit.“

„Vanda,“ zašeptalo jsem.

„Přesně tak,“ souhlasila Liška. „Vanda musela umřít. Jen o pár měsíců později, po té její nehodě pod koly trolejbusu. Život má smysl pro cyklický hořký humor. Kdyby tehdy nezahynula, jen o pár měsíců později by jela opilá z firemního večírku a nabourala do noční tramvaje, do té samé tramvaje, v níž by zahynul řidič, který měl zrovna skládat právnické zkoušky ve večerní škole a o třináct let později se stát jedním z nejmilovanějších prezidentů země české od dob Tatiška Masaryka.“

Muselo jsi projít příběhem Foltýnky, aby našla cestu ke Gézovi a založila s ním šťastnou rodinu. A spousty

To není postižení, ale požehnání!

jiných příběhů jsi ovlivnilo. Někteří lidi halt na konci své cesty dojdou k tomu, že nejsou hlavní postavou svého příběhu. Ale vedlejší postavou životních příběhů jiných lidí. Těch velkých, důležitých příběhů. Nebreč, šunčičko, a dívej se zpátky na svět bez křivdy a se zadostiučiněním, protože i kvůli tobě je zas o něco lepší.“

Zase jednou měla ta lištice podšitá pravdu. Kolesa toho bizarního kolotoče tam někde dole pode mnou¹³⁴ se točila i bez mého přičinění, radost pohledět.

Hasiči v Jedovnicích měli konečně zase jednou co dělat, když se mezi místními strhla hysterie okolo těch zatrolených čápů. Co měla být původně vzdělávací zábava pro děti — umístění webkamery v hnízdě čápů na komíně u školky v Jedovnicích — stalo se pro místní nejsledovanější soap operou roku. Jenže milí vesničané neznali chování divokých ptáků spustili masovou hysterii a telefon u hasičů nepřestal vyzvánět. Josef Zelený ze záchranné stanice Vendolí u Svitav k tomu později řekl tisku toto: „Když čáp odpočíval na jedné noze, lidé volali, že druhou má zlomenou. Když rodiče mláďatům donesli potravu, její zbytky kolem zobáku se jevily jako rozbitá hlava. Zplihlé peří za deště pro ně znamenalo,

.....

①③④ Směr udáváme jen jako básnickou figuru, po smrti samozřejmě směr i čas pozbývají smyslu, to jsou koncepty a systémy smrtelníků.

že chudinka mládě umírá. Bombardovali nás telefonáty a e-maily, nenechali si vysvětlit, že to jsou přirozené věci a že čápům určitě nic nechybí.“

Výsledek záchranné akce byl přitom žalostný. Dvě mláďata poloslétla a polospadla, avšak přežila. Hasiči je ale museli na zemi hlídat, než se naučí pořádně létat, aby nevlítla pod auto nebo je nezadával pes a tak všelijak.

Šokující probuzení zažila té noci seniorka žijící na Bieblově ulici v Brně – Černých Polích. „K smrti vyděšená žena zavolala na linku 158 s tím, že jí něco vletělo do bytu. Jednalo se prý o temný živý mrak,“ uvedla brněnská policejní mluvčí Andrea Straková. Operační důstojník vyslal na místo určení hlídku, aby nezvané návštěvníky prověřila. Policisté byli velice překvapeni, když vstoupili do bytu. Poletovala tam totiž asi třicítka netopýrů. Celé hejno se jim i bez potřebného náčiní podařilo za necelých pětáctyřicet minut vypudit oknem ven. (Nakonec zjistili, že stačí zhasnout světla v celém bytě.)

Netopýří hejno se nakonec usídlilo na půdě činžovního domu na druhé straně města. Probíhaly na něm právě technické úpravy, a tak nebylo těžké se na půdu dostat. Druhý den ráno i zde zasahovala městská policie. Všímavý občan nahlásil muže sedícího na komíně domu a mávajícího ručníkem. Když hlídka dorazila na místo, seděl na ležení, v ruku třímал koště a tvrdil, že na něm odletí. Představil se jako *Paragraf 30* a zdržoval zedníky

od práce na úpravách domu. Ti museli chtít nechtít nač-
nout škopky pivásků, co měli připravené až pro polední
pauzu. Upocená chlapiska se pochechtávala policejnímu
zásahu, stínila si ruce před sluncem a bylo jim tak nějak
fajn z těch životních kotrmelců a podivností.

To samé slunce právě pražilo na francouzskou ri-
viéru. Ivana T. srkala nealkoholický sekt v luxusním
podniku na pláži v Cannes s někdejším mezinárodním
playboyem, dnes ovšem nakynutým ropušákem, svým
aktuálním blízkým přítelem Massimem Gargiou, uždi-
bovala vegetariánské prosciutto a mlsala bezmléčnou
zmrzlinu. Na sestru z rodného Československa už dávno
zapomněla. Ve svých jednašedesáti letech tancovala
na Ricka Astleyho v domě Velkého bratra jen v červené
sametové teplákovce a o rok později si s parukou ble-
děmodrých vlasů a rtěnkou stejné barvy zlomila kyčel
při skupinovém sexu ve vířivce Rossana Rubiconiho¹³⁵.

Z poháru života se prostě musí a dá pít do dna, říkala
si tehdy na jednotce intenzivní péče v Saint Tropez,
zatímco její tři vnoučata v America trošku umírala stu-
dem. Slunce se potápělo do Středozemního moře a zalilo
jejich malou společnost zlatým měkkým světlem, které

.....
①③⑤ Svého o dvacet let mladšího milence, s nímž
realizovala i jeden svazek manželský o délce osmi měsíců.

①③⑥ „It’s great to be Ivana!“ jak zní motto jejich oficiálních
internetových stránek.

lichotilo její slovansky řezané povislé tváři. Massimo Gargia na ni přes stůl lascivně zamrkal a doufal, že modrá pilule brzy zabere. Věděl přesně, co, anebo spíš koho si dnes dá jako dezert. *Je skvělé být Ivanou!*¹³⁶ pomyslela si. A také: *To nejlepší teprve přijde.*

A taky že ano. A nejen pro Ivanu, ale i pro vás všechny, co tu po sobě zanechávám. Moje blouznivé putování, kniha mého života na tomto místě končí. A ta vaše začíná. Pac a pusu!

Z poháru života se prostě musí a dá pít do dna...

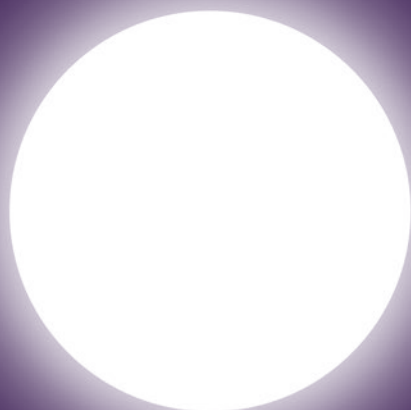
Tvůrci

●● **Tereza Semotamová**, narozena v temnotě boskovické brázdy, ovšem o pár let dříve než Jakub, a proto je o něco zkušenější, ale také vrásčitější. Vystudovala dramaturgii a scenáristiku na JAMU, německý jazyk a literaturu na FF MU, kde získala doktorát. Napsala desítku rozhlasových her, audiodrama *Rozeznění* o Lidicích, překládá současnou německojazyčnou beletrii a tak dále. Každodenní hnutí mysli zachycuje v klopotných básních. Po návratu z emigrace v Německu, kde vznikl tento román, žije v Praze. Miluje poctivou kuchyni a procházky; věří v prozřetelnost.

●● **Jakub Vítek**, narozen v temnotě boskovické brázdy (a tím nadosmrti poznamenán) v době vysoké trvalé a ramenních vycpávek. Z(de)formován studiem RTDS v ateliéru milovaného prof. Antonína Přídala. Působil jako režisér dramatizací a původních, často improvizovaných rozhlasových her v Českém rozhlase (natočil například memoáry Adiny Mandlové *Dnes už se tomu směju*). Po nucené emigraci do Anglie (v Brně byla práce pouze

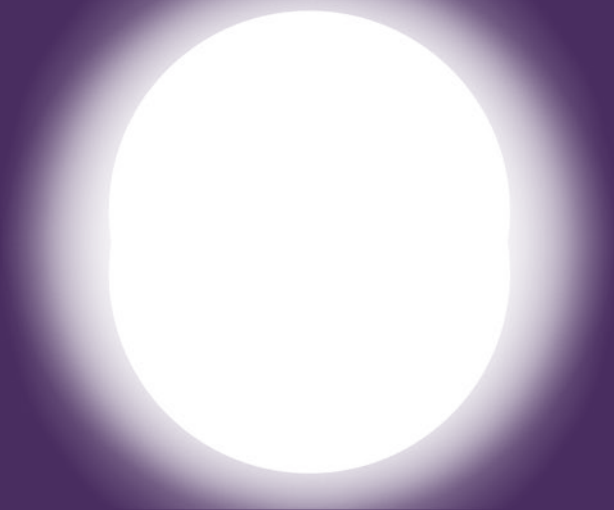
v bagetárně na zemědělce) se živí paleolitickou stravou a prací v televizi. Rád pořádá pikniky a miluje duchařské historky.

○ **Bio Masha**, omylem počata na bramborové brigádě a posléze narozena v Chebu. Scénografka. Zájem o sebe v bludišti světa trapnosti a prožitků ji pohání po prknech. Šije a zpívá.

Kapitola I.	●	15
Kapitola II.	●●	31
Kapitola III.	●●	70
Kapitola IV.	●●	82
Kapitola V.	●●	114
Kapitola VI.	●●	157
Kapitola VII.	●●	169
Kapitola VIII.	●●	194
Kapitola IX.	●●	220
Kapitola X.	●●	265
Kapitola XI.	●	280

Tvůrci	●●	320
--------	----	-----

Tereza Semotamová
Jakub Vítek
Počong
aneb
O pinoživosti
lidské existence

Vydalo nakladatelství Větrné mlýny
(www.vetrnemlyny.cz)
v roce 2015 jako svou 365. tištěnou
a v roce 2016 jako svou 15. elektronickou publikaci
Jazyková redakce Veronika Macková
Ilustrace Bio Masha
Fotografie David Konečný
Grafická úprava Kateřina Wewiorová
Sazba z písma Tabac G4 (www.suitcasetype.com)
Vydání první
ISBN 978-80-7443-173-9 (papírová kniha)
ISBN 978-80-7443-182-1 (eBook)

Hrdina přítomného románu denně prochází podivnou metamorfózou, v závislosti na denní době mění pohlaví. Dopoledne se stává ženou a prodává v květinářství, odpoledne se činí jako muž v opravně deštníků. Před očima užaslého čtenáře se odvíjí život jedince žijícího jedním dechem dva různé životy, dva naprosto odlišné pohledy na svět. Má tento člověk své místo ve společnosti tak prudce definované genderovými rolemi, jako je ta naše? Společně s naším hrdinou hledáme odpověď na tuto dotěrnou otázku napříč humorně-mystickým příběhem, který autoři vyšívají košatou češtinou, protkávají nemilosrdným humorem a koření dravou chutí psát. Do textu jako do kroniky tvůrci uložili zážitky a poznatky načerpané vlastními životy, a jak dokládá poznámkový aparát, drtivá většina popsaných geografických, přírodopisných a situačních bizarností má základ v realitě. Tato kniha je tak krom jiného znovupotvrzením skutečnosti, že lidská fantazie nezřídka selhává v konfrontaci s podivuhodnou pestrostí, kterou překypuje reálný svět kolem nás.